

பிரசித்த படைப்பாளர் அறிமுக நூல் வரிசை-15

மார்டின் விக்கிரமசிங்க

-நவீன சிங்கள இலக்கிய முன்னோடி

ச. முரளிதரன்

பதிப்பு
கலாசார அலுவலகள் தினைக்களம்

மார்ட்டன் விக்கிரமசிங்க -நவீன சிங்கள திலக்கிய முன்னோடி

C. NALLIAH - J.P.
(ALL ISLAND)
60, Rosita Housing Scheme
KOTAGALA

நாலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

தியாக யந்திரங்கள் -கவிதை
கூடைக்குள் தேசம் -கவிதை
தீவுகத்து ஊமைகள் -கவிதை

மலையக இலக்கியத் தளங்கள் -கட்டுரை
வரவும் வாழ்வும்(மலையக நாட்டார் சிந்தனை) -ஆய்வு

புதுமைப்பித்தன் -தமிழ் சிறுகதை முன்னோடி(சிங்களம்)
பாப்லோ நெருடா -வாழ்வும் படைப்பும்
ஜெயகாந்தன் - நவீன் தமிழ் இலக்கிய புரட்சியாளன்
(சிங்களம்)

Plantation youth in Unorganized Sector Employment

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க -நவீன சிங்கள திலக்கிய முன்னோடி

க. முரளிதரன்

கலாசார அலுவல்கள் தினைக்கள் வெளியீடு

மார்டின் வீக்கிரமசீன்க

-நவீன சீங்கள் கிலக்கிய முன்னோடி

முதற் பதப்பு 2009

ISBN:978-995-1777-90-6

மார்டின் வீக்கியத் தொகை அட்டோ

ஏவும் வழங்கிய(ஏதாவது நடவடிக்கை) -ஆய்வு

பதப்பு

கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

Plantation youth in Caste-based Sedentary Settlement

அட்டை வடிவமைப்பு: கே.எஸ்.யு கிருபீக்ள்

அச்ச: கே.எஸ்.யு. கிராபிக் தனியார் நிறுவனம்

510, ராஜகிரிய ரோட்

ராஜகிரிய

தொலைபேசி 011-2884701

சமர்ப்பணம்

முன்னுரையாக ஒரு முன்னோட்டம்

மார்டின் விக்ரமசிங்க சிங்கள இலக்கிய உலகில் அறுபது ஆண்டு கால நெடும்பயணம் மேற்கொண்டு சாதனைகளைக் குவித்த பெரும் ஆளுமையாக மக்கள் கவனத்தை ஈர்த்துக்கொண்டவர். தன்னை ஒரு சுதந்திரமான இலக்கிய கர்த்தாவாக பிரகடனப்படுத் திக் கொண்டு “தினமின்“ பத்திரிக்கைக்கு ஆக்கரீதியான பங்களிப்புச் செய்ய ஆரம்பித்து பத்திரிகையாளனாகவும் எழுத்தாளனாகவும் விமர்சகராகவும் நாவலாசிரியராகவும் தத்துவவியளாராகவும் தன்னை ஒரு சமூக ஞானத்தோடு மினிரச்செய்து கொண்டவராவார்.

மார்டின் விக்கிரமசிங்க முன்று தசாப்தங்களில் சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத்திலுமாக இரண்டாயிரத்துக்கு மேலான படைப்பாக்கங்களை கற்பனை இலக்கியங்களாக புலமைசார் இலக்கியங்களாக மக்கள் முன்வைத்து அவர்களை சிந்திக்கவும் செயற்படவும் வைத்த பெருமகனாவார். அவரின் ஆக்க இலக்கியங்கள் ஒரு நவீன சிங்கள இலக்கிய மரபு குறித்த பிரக்ஞானையே மக்களிடையே ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதே சந்தர்ப்பத்தில், புலமைசார் இலக்கியங்கள் மேற்குலகில் விழுஞ்ஞர்வுகளை சமகாலத்தில் சிங்கள வாசகர்களுக்கு கொண்டு செல்லும் பாரிய இலக்கினை தாங்கியதாக அமைந்திருந்தது. 1919யில் பதிப்பான டார்வினின் கூர்ப்புக் கொள்கை பற்றிய அறிமுகம் ஆங்கிலமறியாத சிங்கள வாசகர்களின் அறிவுக்கு பெரும் விருந்தானது. அறிவியல், சமூக மானுடவியல், தொல்பொருளியல், சாசனவியல் தொடர்பான நூல்களும் கட்டுரைகளும் அடுத்தடுத்து அவரால் முன்வைக்கப்பட்டதோடு மாத்திரமல்லாமல் இடைநிலை வகுப்பு மாணவர்களுக்கு பயன்தரும் வகையிலான நூல்களையும் எழுதி வெளியிட்டு கல்விப் பணியையும் தோடக்கியவராக விளங்கினார். இது பிற்பகுதியில் அவரை சிங்கள மொழியில் முதன் முதலாக அறிவியல் இலக்கியமாக்கும் முன்னோடி முயற்சியில்

ஈடுபடவைத்தது. இப்பணிகளை மேற்கொள்ளும் அதே காலத்தே வெகுஜன பத்திரிகைகளுக்கூடாக நவீனத்துவம் சார்ந்த சிறுகதைகளை மக்களுக்குத் தரும் மற்றுமொரு முன்னோடி செயற்பாட்டையும் மேற்கொண்டமையால் இன்று சிங்கள இலக்கியத் துறைசார்ந்து திரும்பிப் பார்க்கையில் அவரின் பிதாமக அவதாரம் நிதர்சனமாக தெரியவருகின்றது.

அத்தகு ஆளுமையை தமிழ் வாசகர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யக் கிடைத்த வாய்ப்பினையிட்டு மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்.

நாலுக்கான தகவல்களை பெற்றுக் கொள்வதில் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க நிதியம் வழங்கிய உதவிகளுக்கு நன்றி கூற கடமைப் பட்டுள்ளேன்.

இந்நால் வெளிவர துணை நின்ற மனைவி பிள்ளைகள் மற்றும் அந்தனி ஜீவா, சாரல் நாடன் மேலும் கணனி வடிவமைப்பு விடயத்தில் துணைபுரிந்த சீலா சிறிதரன் மற்றும் ஜீவன் ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறுகின்றேன்.

சு.முரளிதரன்
பிரதிக் கல்வி பணிப்பாளர்
கல்வி அமைச்சர்
இசுறுபாயா
தத்துவமாக்கல் கல்வி மனுக்களுக்காக
பத்தரமுல்ல
2009.08.25

உள்ளடக்கம்

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்கவின் வாழ்க்கை

இரு தசாப்த ஆரம்பக்கால இலக்கிய பணிகள்

மூன்று தசாப்த இடைக்காலம்

மூன்று தசாப்த இறுதிக்காலம்

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்க சிறுகதை வளம் 1

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்க சிறுகதை வளம் 2

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்க சிறுகதை வளம் 3

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்க சிறுகதை வளம் 4

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்க நாவல் திறம் 1

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்க நாவல் திறம் 2

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்க நாவல் திறம் 3

மார்ட்தின் விக்கிரமசிங்கவின் நூல்கள்

മാർട്ടിന് വിക്കുരമച്ചിന്കവിൻ വാസ്ത്വക്കൈ

மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க அவர்களின் படைப்புலக வாழ்க்கையையும் அதன் இன்றியமையாமையும் குறித்து சற்றே விரிவாக நோக்குமுன் அவரின் வாழ்க்கைக் குறித்து ஒரு கண்ணோட்டத்தை முதலில் மேற்கொள்வது பொருத்தமானதாக இருக்கும்.

தென்னிலங்கையில் ஒரு புறம் பாரிய கற்பாறைகளைத் தாங்கிய இந்து சமுத்திரத்தினையும் மற்றொரு புறத்தே கொக்கல் ஓயாவின் சங்கமத்தில் உருவான பெருங்குளமும் சூழ்ந்த வனப்பான கிராமமாம் கொக்கலையில் 1890ம் ஆண்டு மே மாதம் 29ம் திகதி மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க பிறந்தார்.

கொக்கல கிராமம் கொண்டிருக்கும் பன்முக தன்மை கொண்ட அமைப்பியலும், செறிவார்ந்த தாவர விலங்கியல் பண்புகளும், நதியோரத்து மானுட வாழ்வும், பாரம்பரிய பெளத்த கலாசார மரபுகளின் செழுமைகளும், பால்ய கால மார்ட்டினின் வாழ்க்கையில் பலவிதமான இரசாவாதங்கள் புரிந்திருக்கின்றன. அதனை அவர் தம் படைப்புகள் பலவற்றில்

மன் தோய வாழ்ந்தமை ருசுப்படுத்தும் போது உணர்வுபூர்வமாக உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியும்.

அவரின் புலமைசார்ந்த எழுத்துகளில் நேரடியாகவும் பூடகமாகவும் இலங்கை மக்களுக்கான தேசிய அடையாளத்தை தக்கவைத்துக்கொள்ள அழுத்துணர்வை பிரயோகிப்பதில் அவரின் வாழ்விட பின்னணியின் வகிபாகம் முதன்மையானது. அத்தகு குணாம்சமே அவரின் படைப்புகள் ஆங்கிலம்,இந்தி, தமிழ், ரசிய, சீன, ரோமானிய, ஓல்லாந்து, ஜெர்மனிய, பிரான்சிய மற்றும் ஐப்பானிய மொழிகளில் மொழிமாற்றம் பெற்று வெளிவந்து ஒரு புகழ் பெற்ற படைப்பாளியாக வெளிக்காட்ட வைத்ததெனலாம்.

ஆந்தரிஸ் குருனான்சே, மார்ட்டின் விக்ரமசிங்கவின் முதற் குருவாக வாய்த்து சிங்கள அட்சரங்களை கற்றுக்கொடுத்தார். பின் 1897-1899 காலப்பகுதியில் கிராமத்து பெளத்த ஸ்தலத்தில் பாரம்பரிய ரீதியான கல்வியை பெற்று, தனது கிராமத்திலிருந்து சற்று தொலைவிலுள்ள காலியின் பொனவிஸ்ரா பள்ளிக்கு அடிப்படைக் கல்விக்காக சென்றார். இக்காலத்தே (1901யில்) மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் தகப்பனார் டொன் பஸ்ரியன் விக்ரமசிங்க காலமாகின்றார். இது மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் வாழ்க்கையை வறுமைச் சூழலுக்குள் கொண்டுசென்றதோடு வளமான கல்வியை பெற்றுக் கொள்ள வாய்ப்பளித்த பொனவிஸ்ரா பாடசாலையிலின்று வெளியேறவைத்தது. பின்னர் பிக்குமார்களினால் அறிவுட்டம் பெறுவரானார்.

அவரில் நிலைகொண்டிருந்த ஆக்கவான்மைத்துவ ஊக்கத்தின் பெறுதியாக 1903ம் ஆண்டு பாலோதாஸ்ய (சிறார்களுக்கான உபதேசங்கள்) என்ற நூலை வெளியிட வைத்தது. வெறுமே ஆரம்பக் கல்வியை பெற்றுக் கொண்ட ஒருவர் 12வது வயதிலே நூல் வெளியீட்டை மேற்கொண்டமை அவர் எழுத்தின் பயனார்ந்த பெறுமதியை உணர்ந்தமையைக் காட்டுகின்றதெனலாம்.

எழுத்தாற்றலேயே தனது ஊட்டமென ஏற்றுக்கொண்டாலும் மட்டக்களப்பிலுள்ள சிங்கள நிறுவனமொன்றில் எழுத்தராக சிலகாலம் பணியாற்றி, அதனிலின்று விலகி சிலுமின ஞாயிறு பத்திரிகைக்கு ஆக்கங்களை மட்டும் நல்கும் ஒருவராக விளங்கினார். அவரின் திறமை காரணமாக பின்னர் அதன் ஆசிரிய பீடத்தை அலங்கிப் பவராக பணியேற்றார். விடலைப்பருவம் தந்த வீரிய சிந்தனைகளே அவரை படைப்பாளனாக பிரவாகிப் படென்ற பிரதிஞ்கை பூணவைத்ததெனலாம். மனவாழ்க்கைக்குள் நுழைந்த பின் 1932ம் ஆண்டு ஹிமாங்கரங்க மகனை பெற்றதோடு, அவ்வாண்டே வரலாற்று குழு லேக் ஹவுஸ் நிறுவன தினமின பத்திரிகையின் பிரதம ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார்.

1935யில் உஸா என்ற மகனும் பிறந்த பின்னர் கல்கிசையில் மனையமைத்து வாழ்ந்த போது உனீ எனும் மகள் 1940ம் ஆண்டு பிறந்தாள். தொடர்ந்து ஐந்தாண்டுக்காலம் தினமினவில் பணியாற்றி 1946ம் ஆண்டு அதன் ஆசிரிய பதவியை ராஜீனாமா செய்து தனது தன்னாஞ்சமையான சுதந்திர படைப்பாற்றலை மேற்கொண்டவரானார்.

முழுமையாக தன்னை ஒரு இலக்கிய ஸ்தாபனமையாக்கிய தோற்றப்பாடும் ஆழ்ந்த செயற்பாடும் அவரை அடுத்த கட்டத்துக்கு இட்டுச்சென்றது. 1950 ஆண்டு தனது கல்கிசை வீட்டை விற்று, பின்னைகளை பல்கலைக்கழகக்கல்வியை தொடர அதனைப் பயன் கொள்ள வழிசெய்து திம்பிரிகசாயவில் வாழத்தொடங்கிய வேளையில் படைப்புலக வாழ்க்கையின் அங்கீகாரமாக, 1953ல் பிரித்தானிய மாகாராணி எம்.பி.ஏ பட்டத்தை மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவுக்கு வழங்கினார்.

அதனைத் தொடர்ந்து இலங்கை வாணைவி ஆணைக்குமு அங்கத்தவராக செயற்படக்கிடைத்த வாய்ப்பினையும் பயன்படுத்தி அரும்பணியாற்றினார். 1954ம் ஆண்டு சிங்கள மொழியில் விஞ்ஞான அரும்பதங்காக்கல் குழுவின் உறுப்பினராக நியமனம் பெற்றாலும் மூன்றே மாதங்களில் அதனை ராஜீனாமா செய்துவிட்டார். 1956ம் ஆண்டு பண்டாரவளையை தனது

வாழ்விடமாக்கி அங்கிருந்து பிராமணிய வகுப்பார்ந்தோரின் வீழ்ச்சி எனும் கட்டுரையையும் ஆக்கி அதற்கு அரச விருதினையும் வென்றார்.

1957ம் ஆண்டு தேடுதல் சிலாக்கியம் காரணமாக தொல்பொருளாராய்ச்சி துறைகுறித்த கற்கைக்காக தென்னிந்தியாவுக்கு சென்று மீண்டார். அதே ஆண்டில் அவரின் “விராகய” நாவலுக்கு டொன் பெண்டிக் விருதினை வென்று அதன் பணப்பரிலினை பல்கலைக்கழக மாணவர் கற்கைக்கான நிதியமாக கையளித்தார்.

1958ல் சோவியத்ரசியாவுக்கும் 1959ல் மக்கள் சீன குடியரசுக்கும் இலங்கையின் சார்பில் சென்று வந்த வாய்ப்பினை அடுத்து அறுபதாம் ஆண்டு அன்றைய வித்தியோதய பல்கலைக்கழகத்தின் கெளரவ கலாநிதிப் பட்டத்தை பெற்றுக்கொண்டார். அதன் பின் தொடரும் ஆண்டுகளில் இந்தியா, ரசியா, லண்டன், பாரிஸ் நாடுகளுக்கு சென்று வந்தவருமாக திகழ்ந்தார்.

1964ம் ஆண்டு மார்ட்டின் விக்ரமசிங்க அவர்களின் “கம்பெறலிய” நாவல் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பீரிஸினால் திரைப்படமாக்கப்பட்டு தில்லி சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் பொன் மயில் விருதினை வென்றது. 1963ம் ஆண்டு பேராதனை பல்கலைக்கழகம் தந்த டி.லிட் பட்டத்தை அடுத்து 1964யில் அன்றைய வித்தியலங்கார பல்கலைக்கழகம் ஈந்த டி.லிட் பட்டத்தையும் ஏற்றுக்கொண்டார்.

1968ல் கியூபாவுக்கும் 1972ல் இந்தியாவின் பொத்த ஸ்தலங்களுக்கும் விஜயங்கள் மேற்கொண்டிருந்தார். 1974ம் வருடம் இலக்கியத்துக்கான முதலாவது ஐனாதிபதி விருதை பெற்றுக் கொண்டு அதன் பணப்பரிசிலினை கலசார அமைச்சின் ஊடாக பல்கலைக்கழகம் செல்பவர்க்கான புலமை பரிசிலாக்கினார்.

1976 ஜைல மாதம் 23ம் திகதி அமரராகும் போது இலங்கையின் சிங்கள கலசாரத்துக்கும் பொத்த மதத்துக்கும்

பெருமை சேர்க்கும் பவதரணை மற்றும் மானவ வித்தியா ஹா சிங்கள சங்ஸ்கருத்திய நூல்களை தந்தவாராக திகழ்ந்தார்.

1903ம் ஆண்டு தனது பன்னிரெண்டாவது வயதில் பாலேபதேஸ்ய எனும் நூலினுடாக இலக்கிய உலகில் நுழைந்த மார்டின் விக்கிரமசிங்க எண்பத்திரெண்டாம் வயதில் காலமாகும் வரை இடைவிடாத படைப்பாளராக விளங்கினார். அத்தகு நீண்ட காலப்பகுதியை நோக்குவதற்காக இலகுவாக முன்று பகுதிகளாக வகுக்குக்கொள்ளலாம்.

— 1955ல் சேவிப்புறமிடைக்கும் 1959ல் மகாலி ராம தூப்பாக்கும் இல்லையில் அடியில் செங்கு வந்த வர்த்தை அடித்து அப்பகும் அங்கீடி அதனைப் பிரதிபோடியில் ஒரு தசாப்த ஆரம்பக்கால இலக்கிய பணிகள்

இரு தசாப்த மூர்ம்பக்கால இலக்கிய பணிகள்

1903ம் ஆண்டு பாலோபதோசய எனும் சிறுவர் நாவலாக்கம் ஒரு நுழைவாசலாக கருதப்பட்டாலும், ஆய்வாளர்களால் அவரின் இலக்கிய உலகம் உண்மையிலே 1914ம் ஆண்டு "லீலா" எனும் நாவல் வெளியிட்ட பின்னரே ஆரம்பமாகியுள்ளது எனக் கணிக்கப்படுகின்றது. மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்கள் தனது சுயசரிதையில் தம்மால் எழுதப்பட்ட லீலா எனும் நாவல் இரண்டு வருட காலப்பதியில் இருநூறு பிரதிகள் மட்டுமே விற்பனை ஆனதாக குறிப்பிட்டதிலிருந்து அந்த நாவலானது பெருவரவேற்பினை பெற்றதாக தெரியவில்லை எனலாம். அதன் பின் 1919ம் ஆண்டில் "சாஸ்திரிய லக்ன" எனும் கட்டுரைத் தொகுதியை வெளியிட்டமை அறியக்கிடைக்கின்றது.

மார்டின் விக்கிரமசிங்க, 1920 வரையான தனது தொடக்கக்கால இலக்கிய வாழ்வில் பெரிதுமாக பிரபல்யமடையக் காரணமாகக் கருதப்படுவது சிங்கள நாளிதழான தினமினவில் ஆறாண்டு காலம் பரந்த வாசகர் வட்டத்துக்கு கட்டுரைகள் வழங்கியமையாகும். இவ்வாறு மார்டின் விக்கிரமசிங்க செயற்பட

ஆரம்பித்த காலம் இலங்கையில் சமய மற்றும் கலாசார விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டு அது ஒரு தேசிய இயக்கமாக வலுப்பெற முனைந்த காலமாக இனங்காணப்பட்டவொன்றாகும்.

பௌத்த பிக்குகள், வெதமாஹ்தியா எனப்படும் ஆயர்வேத வைத்தியர்கள், சிங்கள மொழி ஆசிரியர்கள் முதலானோர் கிராமிய மட்ட புத்திஜீவிகளாக கருதப்பட்டார்கள். இவர்கள் பிரிவெனா பாடசாலைகளில் கல்வி பெறும் போது சமஸ்கிருதத்தின் செல்வாக்குக்குட்பட்டவர்களாக அதன் வழிப்பட்ட இலக்கியங்களே தூய சிங்கள கலாசாரத்தின் வேர்கள் எனக்கருதி தங்களை அறியாமலே ஒரு வித புராதன பிராமண மாயைக்குள் தேங்கியிருந்தார்கள். அவ்வடிப்படையில் மேற்கத்திய நாகரீகமும் கிறிஸ்தவமும் சிங்கள கலாசாரத்தின் பரம வைரிகளென நோக்கும் பண்புடையவர்காக இருந்தனர். மற்றொரு புறத்தே நகரத்து மத்திய வகுப்பினர் கண்மூடித்தனமாக மேற்கத்திய கலாசாரத்தை பின்பற்றி தம்மையும் ஒரு வகை பிராமணிய முனைப்பான வர்க்கமாக பிரகடனப்படுத்தியிருந்தனர். இத்தகு முனைவாக்கம் பெற்ற சூழ்நிலையில் ஒரு சிறுபகுதி நகர்ப்புற ஆங்கிலமறிந்த புத்திஜீவிகளே மேற்கே வலுக்கொண்ட தத்துவங்கள் தொடக்கம் விஞ்ஞான வளர்ச்சி வரையான பரந்த வீச்சில் சிந்திக்கும் ஆர்வம் கொண்டவர்களாக காணப்பட்டார்கள். இவர்களின் செயற்பாடும் ஆங்கிலமறிந்தவர்களிடையே மட்டுமே எல்லைப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. எனவே மேற்குலகின் வளர்ச்சியும் அங்கு ஏற்படும் அறிவியியல் மலர்ச்சியும் சிங்கள கிராமத்து எல்லைகளை வெகுவாக தொடவில்லை.

ஆனால் பத்திரிகைகளின் வளர்ச்சி 20ம் நூற்றாண்றின் இரண்டாம் தசாப்தத்தில் இந்நிலையில் நகர்வை ஏற்படத்தியது. மக்களின் கலாசார வாழ்க்கையில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் அம்சங்கள் தொடர்பாக பரந்து பட்ட கருத்தாடல்களை வாதவிவாதங்களோடு கிராமிய சிங்கள மக்களிடையே நாளேடுகள் கொண்டு சென்ற போது சிங்களம் மட்டுமே அறிந்த கிராமிய புத்திஜீவிகள் நகர்ப்புற இருமொழியறிந்த புத்திஜீவிகளோடு தொடர்பு கொண்டார்கள்.

தேசிய எழுச்சியின் தாற்பரியங்களை கிராமிய சிங்கள் மக்களுக்கு கொண்டு செல்லும் முனைப்பான கடப்பாட்டை பத்திரிகைள் மேற்கொள்ளும் போது, அதிலே விக்கிரமசிங்க தன்னையும் ஒரு பங்குதாரியாக்கிக் கொள்கின்றார். தேசிய எழுச்சிக்கு தடைக்கல்லாக நகர்ப்புற மற்றும் கிராமப்புற புத்திஜ்விகளிடையே ஆரோக்கியமான கலந்துரையாடல் இன்மையே பிரதான காரணமாக அமைகின்றதென்ற சிந்தனை விக்கிரமசிங்க அவர்களிடம் அக்காலத்தில் தோன்றியிருந்தது. அந்நிலையை மாற்றியமைப்பதனுடாகவே தேசியமென்பதை மீளக் கட்டமைத்துக் கொள்ள முடியுமென்பதை வலுவாக உணர்ந்திருந்தமையை அவரின் எழுத்து வெளிப்பாடுகள் உணர்த்துகின்றன.

நவீனமானதும் சுயாதீனமானதுமான சமூகம் தோற்ற பெற குருட்டுத்தனமாக கலாசாரங்களை பின்பற்றி அடியொற்றும் தன்மை தகர்க்கப்பட வேண்டுமென வலியுறுத்திய முன்னோடியாக மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க செயற் படத் தொடங்கினார். நாதனசாலையில் போற்றவேண்டியதாக கலாசாரம் அமைய வேண்டியதல்லவெனவும், கலாசாரமானது சமூக மாற்றங்களை உள்வாங்கி பல்வேறு சாதகமான ஊட்டங்களோடு இடையறாது வளர்ச்சி பெறவேண்டும் என்பதை கோட்டு காட்டினார். அதன் முதற்படியாக தேசிய மறுமலர்ச்சி இயக்கம் நமது கலாசாரத்தின் மூலவேர்களை இனங்காணவேண்டும் எனவும் வேண்டிநின்றார்.

மேலும் தானே அதற்கு உதாரணம் சமைக்க வேண்டுமென்பதற்காக, கலாசார மானிடவியல் தொடக்கம் தற்கால விஞ்ஞானம் வரையிலான துறைகளில் தோன்றியுள்ள புதிய முனைப்புகளை தேடி தெளிந்த ஞானம் பெற்றார். இம்முயற்சியே அவரின் மொழி மற்றும் இலக்கியம் குறித்த மனப்பாங்குகளில் ஒரு புரட்சிகரமான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியதெனலாம். இத்தாக்கமே அவர் குறித்தும் அவரின் படைப்புகள் குறித்தும் பலரையும் கலந்துரையாட வைத்தது.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்கள் புராதன அடையாளங்களை பின்பற்றலில் நாட்டங்கொண்ட கிராமிய மக்களிடையேயும் மேற்கத்தைய வழக்கை தீவிமாக பின்பற்றும்

நடுத்தட்டு மக்களிடையேயும் புத்தறிவையும் விசாலபார்வையும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென வற்புறுத்தினார். அதன் காரணமாகவே 1916-17 காலத்தே “தினமின்” வில் சால்ஸ் டார்வினின் கூர்ப்புத் தத்துவம் குறித்து விரிவாக எழுதினாரெனலாம்.

இக் காலத் தே சமூக அரசியல் விவாதங் களை மேற்கொண்டிருந்த தேசிய மறுமலர்ச்சி அணியினர், இவரின் செயற்பாடு குறித்து கூர்ந்த அவதானிப்பை செலுத்தினர். கிராமிய மற்றும் இருமொழியறிந்த நகர மக்களுக்கு இவரின் கட்டுரைகள் புதிய அக்காட்சிகளை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அதனாலே இவரின் எட்டு கட்டுரைத் தொடர்களை கொண்ட இம்முயற்சிக்கு, பதினெட்டு எதிர்வினை மற்றும் விமர்சனம் சார்ந்த கட்டுரைகள் “தினமின்” விலும் மாற்று பத்திரிகைகள் மற்றும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்திருந்தன. பிக் குமார் களும் சிங்களம் கற்ற மாந்தர்களும் ஆசிரியர்களுமே அக்காரியத்தை செய்திருந்தமை கிராமிய மட்டத் தில் அவரின் படைப் புகள் ஊடுருவியிருந்தமையை காட்டி நிற்கின்றது.

மேற்கூறிய கட்டுரை தொடர் மாத்திரமன்றி டால்ஸ் டாய் உள்ளிட்ட பல வெளிநாட்டு படைப்பாளிகள், தத்துவியலாளர்கள், மேதைகள் முதலானவர் களின் கருத்துகளையும் திந்தனைகளையும் சிங்கள மக்களுக்கு கட்டுரைகள் வாயிலாக அறிமுகப்படுத்தும் பணியையும் செய்திருந்தார்.

எனவே, இப்பின்னணியே மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் தொடக்கால முயற்சிகள் ஆக்க இலக்கியத்தை பெரிதும் சாராமல் கல்வி, தத்துவம், சுகாதாரம், மாணிடவியல், விஞ்ஞானம் முதலான பரந்த வீச்சைக் கொண்டிருந்தமைக்கான காரணமாகுமெனலாம்.

முன்று தசாப்த இடைக்காலம்

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்களின் இடைக்கால எழுத்துப்பணி 1920 தொடக்கம் 1948 வரையான 28 வருட காலத்தை கொண்டதும் முழுமையான பத்திரிகையாளர் செயற்பாடு தாங்கியதாகவும் அமைந்திருந்ததெனலாம். ஆனாலும் ஆக்க இலக்கிய செயற்பாடும் எவ்வித தொய்வுமில்லாமல் தொடர்ந்திருந்தது. இக்காலப்பகுதியை விரித்து நோக்குதல் அவசியமாகும்.

(அ) பத்திரிகைகளில் புலமைசார் பங்களிப்பு

”தினமின்“ நாளேட்டின் உதவி ஆசிரியராக 1920-27 காலப்பகுதியிலும் ”லக்மின்“ பத்திரிகையின் ஆசிரியராக 1927-30 காலப்பகுதியிலும் ”சிலுமின்“ பத்திரிகையின் ஆசிரியராக 1931-32 காலப்பகுதியிலும் ”தினமின்“ பத்திரிகையின் ஆசிரியராக 1932 -46 காலப்பகுதியிலும் பணியாற்றினார்.

இந்த 28 ஆண்டுகளிலும் பத்திரிகைகளில் தீட்டிய ஆசிரிய தலையங்கங்கள் அவரின் எழுத்து வாண்மையை மேலெடுத்துச்

சென்றதோடு, ஆக்கிய ஜந்நாறுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகளும் விதந்துரைக்கப்பட்டதாக அமைந்திருந்தன.

அவரின் கட்டுரைகள் தாங் கியிருந்த சாரங்கள் ஆய்வாளர்களால் பின்வருமாறு பாகுபாடு செய்யப்பட்டுள்ளன.

1. நடைமுறைசார் மொழிக் குணாம் சங் களையும் செல்லாட்சிகளையும் கட்டியெழுப்புதல்
2. சிங்கள வாசகரிடையே புதிய பரிமாணங்களை அறிமுகம் செய்தல்
3. தேசத்தில் கலாசார, அரசியல், சமூக தளங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்களையும் வளர்ச்சி நிலைகளையும் கட்டுதல்
4. தன்னிலைசார் சுயாதீன சமுதாயத்தை கட்டுமானம் செய்யத் தேவையான விழிப்புணர்ச்சியை மேற்கொள்ளல்
5. புதிய போக்கையையும் பரிமாணங்களையும் சிங்கள இலக்கியத்தே உள்வாங்குதல்

சிங்கள எழுத்து நடையையும் சொல்லாட்சியையும் செப்பளிட்டு விருத்தி செய்யவென அக்காலத்தே அவரின் ஆற்றிய பங்களிப்பு இன்று வரை சிலாகிக்கப்பட்டு வருகின்றது. சமஸ்கிருதம் தழுவியதாக அறிஞர்களால் பேணப்பட்டு இருந்த எழுத்து வழக்காறு மக்களிடையே தகவல்களை எடுத்துச் செல்ல வலுக்கொண்டதாக இல்லை என்பதே அவரின் வாதமாக இருந்தது. இது அவரின் கருத்தாக மட்டுமல்லாமல் அக்காலத்தே முனைப்பாக எழுத்துப்பணி செய்த நவீன சிந்தனை கொண்டவர்களிடையேயும் இக்கருத்து நிலவியிருந்ததெனலாம். எனவே நடைமுறையிலிருந்த சிங்கள மொழியின் வறுமை போக்கி நெகிழ்வுடையதான் தகவு பெற்று பொது மக்களும் சமூக அரசியல் செயற்பாடுகளில் தற்குணிபோடு பங்குகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக, சமஸ்கிருத பண்டிதர்களும் ஆங்கிலம் கற்ற மேற்கிளம்பிகளும் தீண்டத்தகாததென ஒதுக்கி வைத்திருந்த பாமர மக்கள் மொழி நடையை ஏட்டிலக்கியங்களுக்கு கொண்டு வந்து சேர்ப்பவராக இருந்தார்.

எனிய பயன் பாடுமிக்க மொழிநடையை தனது படைப்புகளில் தாராளமாக பயன்படுத்தி தன் சக எழுத்தாளர்களுக்கு முன்மாதிரியாக திகழ்ந்தோடு, 1931ம் ஆண்டு சிறுவர் சிறுமியர்காக சுற்றாடல் கல்வி மற்றும் உயிரியல் தொடர்பில் இரு நூல்களை வடித்ததும் இது தொடர்பில் நோக்கத்தக்கது.

தன் சமகால எழுத்தாளர்கள் கவனத்தையும் தேசிய எழுச்சியின் பால் நிலைகொள்ள வேண்டி தீவிரமாக பாடுபட்டார். மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க சமகால விடயங்களை வாசகர்களிடையே கொண்டு சென்றபோது, பொது வாசகர்களும் கூட தமது கருத்துக்களை பத்திரிகைகளில் வைக்கத் தலைப்பட்டனர். இதன் காரணமாக வாசகர்களின் தேடல்கள் விசாலிக்கத் தொடங்கின.

வாசகர்களின் நாட்டத்தை அதிகரிக்க வேண்டி விக்கிரமசிங்க அவர்கள் பல்வேறுகளை உத்திகளை கையாண்டதை குறிப்பிட்டாக வேண்டும். குறிப்பாக அவர் தேர்ந்தெடுக்கும் தொனிப் பொருட்களும் அவற்றை சுவாரஸ்யமான சர்ச்சை நிலையில் முன்வைப்பதும் அவதானிக்கத்தக்கவைகளாகும். 1917-1931 காலப்பகுதிகளில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் சிலவற்றின் தலைப்பை நோக்கும் போது அது பெரிதும் தெரியவரும். மாதிரிக்கு சிலவற்றை கீழே நோக்கலாம்.

1. பன உபதேசங்களை கேட்கும் போது ஏன் சிலர் தூக்கக்கலக்கமுருகின்றனர்?
2. ஹெலேபொல நிலமே உண்மையில் ஒரு வீரனா?
3. களனிதிஸ்ஸ மன்னன் ஒரு குற்றவாளியா?
4. சுயாட்சி என்றாலென்ன?

தனது வசீகரிக்கும் எழுத்து வாண்மையால் வாசிப்போர் மனங்களில் கருத்து மாற்றும் நிகழ்ந்து, தாம் வாழும் காலத்தில் நிகழும் நடப்புகளை தெளிவாக புதிய பார்வையில் நோக்கவும் அணுகவும் ஏற்படையவர்களாக்கினார்.

பத்திரிகை கட்டுரைகள் ஒரு புரட்சி ஏற்படுத்தியமைக்கு நிகராக அவரின் சிறுகதை முயற்சி இன்னொரு பரிமாணத்தை கொண்ட கணிப்புக்குரியவொன்றாக அமைகின்றது.

(ஆ) நவீன யதாரத்த சிறுகதைளின் முன்னோடி

சிங்கள வெகுசன ஊடகங்கள் 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில் மரபு மற்றும் சமய இலக்கியங்களிலும் மேற்கத்திய இலக்கியங்களிலும் உள்ள கதைகளையே பயன்படுத்தி வந்தன. சமய இயக்கங்கள், விழுமிய சிந்தனைகளை பரப்பவும் ஓய்வு நேரங்களை பயன்தக்க விதத்தில் கழிக்கவும் சமய மற்றும் புராதன சார்ந்த கதையாடல் முயற்சிகளை மேலெடுத்தன.

இக்காலத்தே படைக்கப்பட்ட கதைகளை ஒழுக்க நெறிக்கதைகள் என்றும் பொழுது போக்கு கதைகளென்றும் என இரு வகுதிகளுக்குள் அடக்கிவிடலாம். இவற்றிலே கிராமத்து மக்கள் ஈடுபாடு காட்டியது முதலாவது வகுதி கதைகளில் தான். பொழுது போக்கு அம்சங்கள் சார்ந்த படைப்புகளும் நவீனங்களும் இளைஞர் கைகளில் கிட்டினால் அவைகள் ஆபத்து விளைக்கும் என்ற கருத்தும் அக்காலத்தே நிலவியிருந்தது. இவ்வாறான கருத்தும் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியதே ஆகும். ஏனெனில் அத்தகைய புனைகதைளில் யதார்த்தம் என்பது எள்ளளவும் இல்லாமல் விநோதமான சம்பவங்களைக் காட்டி சமூகப் பயன்பாடின்றி பொழுதுபொக்கு என்பதை மட்டுமே தூக்கிப்பிடித்தவைகளாக இருந்தன. ஆனால் அதே சமயம் மேற்குலகே புனைகதைகள் நவீன வடிவம் பெற்று மக்களை புதுப்பாதையில் நடைபோட வழிசென்றிருந்தை பற்றி இலங்கையின் மக்கள் எழுத்தாளர்கள் பெரிதாக அறிந்திருக்கவில்லை.

அத்தகு மந்த அல்ல தேக்கநிலையை மாற்றி புனைகதை இலக்கியத்துக்கு புத்துரம் போட்டவர் மார்த்தின் விக்கிரமசிங்க ஆவார். மேற்குலக மற்றும் ருசிய சிறுகதை இலக்கியத்தின் செழுமையை உள்வாங்கி பெளத்த இலக்கியங்கள் காட்டும் மனித நேய பண்பாட்டையும் நேசித்து தான் வாழ்ந்த சூழலின் மைந்தர்களை கதாபாத்திங்களாக்கி சமூகத்தின் அடியாழத்தைத்

தொட்டு அவற்றை பிரதிபலிக்கும் கருவிகளாக சிறுகதைகளை சமைத் தார். அதுவே சிங்கள் இலக்கிய துறையை மறுமலர்ச்சியடைவதற்கான தடத்தை அமைத்ததெனலாம்.

1924ம் ஆண்டு “அந்த மர்மம்” என்ற மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் முதல் சிறுகதை “தினமின்“ பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அதே வருடம் “கேஹெனியக்“ (ஒரு மாது) என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டு, இன்று சிங்கள நவீன இலக்கியம் கண் டுள் எ பேரடைவுக் கு கால்கோளிட்டாரெனலாம். தனது சுயசரிதையில் (உபன்தா சிட -பிறந்தது முதல்), இது குறித்து சொல்லும் போது தனது முதலாவது சிறுகதை தொகுதி விற்றுத் தீர பன்னிரெண்டு ஆண்டுகளானமையைக் குறித்து எழுதி, பின் பேட்டியொன்றில் நகரத்து நடுத்தட்டு மக்கள் ஆங்கிலம் கற்று மேற்கத்திய கலாசாரத்தை தழுவி நின்று ஆங்கில படைப்புகளில் தந்துவிட்டிருந்த ரொமாட்டிக் பாணி கதைகளின் பிடியிலிருந்து வெளியேறி யதார்த்த ரீதியான மரபில் பரிச்சயம் பெற ஒரு தசாப்த காலம் தேவைப் பட்டதெனவும் தெரிவித்திருந்தார். இத்தகைய ஒரு மாற்றம் நிகழ முப்பதுகளின் பிற்பகுதிகளில் பாடசாலைகளில் இருமொழிக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது பிரதான காரணியாக அமைந்ததெனலாம்.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க, நவீனத்துவமும் யதார்த்தமும் பொதிந்த சிறுகதைகளை பொது மக்களின் நுகர்ச்சிக்காக கொண்டு செல்ல சோர் வில் லா பிரயத் தனம் மேற்கொண்டிருந்தமையை 1924-46 வரையான காலப்பகுதி நமக்குக் காட்டுகின்றதெனலாம். இக்காலப்பகுதியில் 60 சிறுகதைகளையாக்கி அவற்றை கீழ்க் காணும் ஜந்து தொகுப்புகளாக வெளியிட்டிருந்தார்.

1.கேஹெனியக் (ஒரு மாது) - 1924 (மறுபதிப்பு 1934)

2.மகுல் கெதர (மண வீடு) - 1927 (முன்றாம் பதிப்பு 1945)

3.பவகாரயன்ட கல கசீம (பாவப்பட்டவனுக்கு
கல்லெறிதல்) -1936 (மறுபதிப்பு 1942)

4.பில்லா சகா அழகு மஹான (பேயும் அழர்வ முகமும்)
- 1945

5.ஹந்த ஸாக்ஸி கிழவிம (நிலவு சாட்சி சொல்கிறது) -
1946

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்களின் நாவல் துறைக்கான
இடைக் கால பங் களிப் பும் தனித் து நோக் கப் பட
வேண்டியவொன்றாகும்.

(க). அமரத்துவ நாவல்களின் அடிப்படையாளன்

சிங்கள இலக்கிய நாவல் துறையை நோக்கும் போது
அங்கு சிகரமென நிமிர்ந்திரப்பவர் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க
ஆவார். தனது ஆரம்ப கால செயற்பாடுகளிலொன்றாக
வாசகர்களினதும் எழுத்தாளர்களினதும் மனப்பாங்குகளை நல்ல
நாவலாக்கம் குறித்த கவனயீர்ப்பு செய்ய பத்திரிகைகளுக்கூடாக
பிரசாரம் செய்திருந்தார். சிமோன் சில்வா, பியதாச சிறிசேன,
பிரிஸ்யூ. ஏ. சில்வா முதலானோரின் முயற்சின் பேராக சிங்கள
நாவல்கள் 20ம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப் பகுதியில் நகரப்புற
மற்றும் கிராமப்புற நடுத்தட்டு வர்க்கத்தினரிடம் பிரபல்யம்
பெற்ற இலக்கிய சாதனமாக திகழ்ந்தது.

ஆனாலும் இந்நாவல்களில் பெருவாரியானவை வாழ்க்கை
மற்றும் காதல் குறித்த வெறும் கற்பனாவாத போக்கு செலுத்தும்
ரொமான் டிக் வகையான பொழுதுபோக்கு தன்மையை
அடையாளமாக கொண்டிருந்தன. எனவே கிராமிய மக்களின்
பெருவாரியானோர் தம் இயல்பு வாழ்வியல் குறித்து அக்கறை
கொள் ளாமலும் தமக் கு அந் நியமான சமஸ் கிருத
மொழிநடையையும் கொண்டிருந்தமை காரணமாக நாவல்கள்
குறித்து மேலெழுந்தவாரியான கவனத்தையே கொண்டிருந்தமை
நாவல்களை மக்கள் இலக்கியமாக முன்னெடுக்க தடைக்கல்லாக
அமைந்திருந்தது.

மேற்கூறிய காரணம் மற்றுமன்றி, நாவல்கள் வாசிக்கக் கிடைக்கும் வாய்ப்புகளிலும் எல்லைப்பாடுகள் இருந்தன. பிரதானமாக நூல்கங்கள் நகர்ப்புறங்களை மையங்கொண்டதும் நாவலொன்றை விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டுமாயின் ஏழைத்தொழிலாளர்கள் தமது சிலநாட்களின் உழைப்பின் ஈட்டத்தை தாரைவார்க்க வேண்டிய பொருளாதார நிலையும் காரணங்களாக அமைந்திருந்தன.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் பாமர மக்கள் தமது வாசிப்புத்தேவைக்கான தினவினை தீர்க்க அக்காலத்தில் பெருவழக்கு பெற்றிருந்த கவிக்கொல என அழைக்கப்பட்ட சந்தக்கவிதையும் தமக்கு பரிச்சயமான மொழியாக்கத்தையும் பாமர உணர்வுகளை பிரதிபலிக்கும் குணாம்சத்தையும் ஓரிரு சதங்களைக் கொண்டு கொள்வனவு செய்யக் கூடிய கவிதையேடுகளை பயன்படுத்தினரெனலாம்.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க, நாவல் இலக்கியத்தை பொது மக்களின் சொத்தாக பரிணமிக்கச் செய்யவேண்டி அவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படக் கூடிய வடிவத்தை நிர்மாணிப்பதற்கும், அவர்களைக் குறித்து சிந்தித்து வெறுமே அறிவுறுத்தல்களும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கும் ஊடகமாக திகழ்ந்த தன் மையை மாற்றி படைப் பாற்றல் தன் மையை மேலானதாக்கினார். இதற்காக சிங்கள நாளிதழ்களுக்கூடாக நாவல் இலக்கியம் குறித்த தமது கருத்துகளை சராசரி மக்களிடையே உணர்ச்செய்தார். மேற்குலகின் தனித்துவமான நாவல் களையும் நாவலாசிரியர் களையும் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

1918 தினமின பத்திரிகையில் வியோ தால்ஸ்தாய் குறித்து தொடர் கட்டுரைகளை எழுதினார். 1939ம் வருடம் ஸ்வதேச மித்திரயில் மாக்ஸிம் கோர்க்கியை முதன்மைப் படுத்தி நல்ல நாவலிக்கியம் கொண்டிருக்க வேண்டிய பண்புகளை மக்களுக்கு விரிவாக எடுத்துரைத்தார். அது மட்டுமல்லாமல் மேற்குலகில் பிரபல்யமாகி வந்த அங்கத நடை (சற்றயரிக்கிள் ஸ்டோரில்) கதைகளின் சிறப்பினை சிலாகித்து அறிமுகப்படுத்தினார்.

இத்தகைய முயற்சிகள் மக்களிடைய நல்ல நாவல்கள் வரவேற்பினை பெற தளம் சமைத்தது.

நாவல் உலகத் துக்கு வெளிச் சம் போடு ம் பத்திகையாளராக மட்டும் திகழாமல் இடைக்காலத்திலும் இறுதிக் காலத்திலும் பல பிரசித்தமான நவீனங்களை தந்துமுள்ளார். 1920-46 காலப்பகுதில் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அளித்த 37 நூல்களில், 8 நாவல்களும் 5 சிறுகதை தொகுதிகளும் 5 புலமையாய்வு இலக்கியங்களும் 6 விஞ்ஞான இலக்கியங்களும் 4 சிறுவர் நூல்களும் ஒருசில பாடசாலைக்குரிய நூல்களும் இடம் பிடித்திருந்தன. இதிலே 4 நாவல்கள் 1920-25 காலப்பகுதியில் வெளிவந்தமை மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்கள் ஒரு குறுங்காலத்தில் தேர்ந்த நாவலாசிரியாக அங்கோரம் பெற்றமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சிங்கள் நாவல் களின் சிகரமென அறியப்படும் கம்பெறலிய(கிராமப் பிறழ்வு) 1944 பதிப்பானது. இந்நாவல் குறித்த உண்ணாட்டு வெளிநாட்டு விமர்சனங்களை கவனத்தில் கொள் ளும் போது, இதுவே நாவல் வரலாற் றில் திருப்புமுனையாக அமைந்ததென்பது நிதர்சனமாகின்றது.

(ஈ) சீறார் உலகத்துக்கான நன்கொடைகள்

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்கள் வளமான சிறுவர் படைப் புகள் சிங்களத் தீவில் உருவாக தலைமைத் துவமேற்ற வொருவராக அங்கோரம் பெறவைத்தமைக்கு, 1932ம் ஆண்டு மூன்று தொடர்களாக அவர் வெளியிட்ட "ஞானோதய கதா" நூல்கள் கட்டியங்கூறுகின்றன. இம்மூன்று நூல்களில், இரண்டு வெளிநாட்டுக்கதைகளின் தழுவலாக்கமாகவும், மற்றும் நாட்டார்கதைகளின் எளிமை படுத்தப்பட்ட வடிவமாகவும் அமைந்தது.

பாடசாலைகளில் புதிய பாடங்கள் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டபோது, அதற்கமைவாக நூல்கள் உருவாக வேண்டிய தேவை கருதி சில நூல்கள் தந்தார். அவற்றில் பிரதானமானவைகள் அறிவியல் பரப்புரை செய்யும் நூல்களாக

விளங்கியமை சிறப்பம் சமாகும். "விதயா வினோத கதா" எனும் பல பதிப்புகள் கண்ட நூற்றொடர்கள் மாணவர்களை தேடலும் ஆர்வமும் கொண்ட பிரஜைகளாக கட்டியெழுப்பும் ஆற்றல் வாய்ந்தவைகளாக திகழ்ந்தன.

இவ்வாறு மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க முன்னோடியாக பாடசாலை பயன்பாட்டுக்காக செய்த முயற்சி மற்றுமொரு மறைமுக விளைவையும் ஏற்படுத்தியது. அது தான் சிங்கள் மொழியியல் துறைக்கு புதிய சொல் லாட் சிகளையும் கலைச்சொற்களையும் கொண்டு வந்து குவித்தமையாகும்.

(୧) புலமைசார் முயற்சிகள்

இடைக்கால அரும்பணிகளில் ஒன்றாக மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்கள் சிங்கள கலாசாரம் குறித்த புதிய சிந்தனைகளை தாங்கிய கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் தந்தமை பிரதானமானது. அவரின் சமகால இத்துறை குறித்த சிந்தனையாளர்கள் காலக்கிரம வரிசையிலும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தோடும் சிங்கள கலாசாரத்தை பகுத்தராய்ந்து கொண்டிருந்த வேளையில் . மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க மாற்று சிந்தனை கொண்டவராக கலாசார மானுடவியல் வரவுகளை முன்வைத்து சிங்கள கலாசாரத்துக்கு புதிய அர்த்தங்கள் தாங்கிய விலாசத்தைத் தந்தார். இவ்வித அனுகுமுறையில் சிங்கள மக்களின் வழக் காறுகளையும் கைவினைப் பொருட்களையும் மொழியையும் இலக்கியத்தையும் அலசி ஆராய்ந்து கலாசாரத்தின் வேர்களை தொட்டுக்காட்டும் புரட்சியை மேற்கொண்டார்.

இவ்வாறான பெரு முயற்சி சிங்கள இலக்கியத்தை மதிப்பிட புதிய நிர்ணயங்களை தந்தது மாத்திரமன்றி அதுவரை காலமும் சமஸ்கிருத சாயலுற்றிருந்த இலக்கியங்களை நிராகரித்து பொத்த மனித விழுமியங்களை உள்வாங்கிய இலங்கியங்களுக்கு சிம்மாசம் போடவைத்தது.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் மேற்கூறிய முயற்சிகளுக்கு சாட்சியமாகத் திகழ்வது அவர் அளித்த இரு பெரும் பிரதான நூல்களான சிங்கள சாஹீத்திய நெக்மெவும் (சிங்கள இலக்கிய

எழுச்சி) மற்றும் சத்யோதய கதாவுமாகும். இவ்விரு நூல்களும் சிங்கள இலக்கிய வரலாற்றாராய்வுக்கு புதிய அரத்தங்களை கொண்டு வந்து சேர்த்தது மாத்திரமன்றி, அவரைத் தொடரந்து வந்த ஆய்வாளர்கள் சரியான வழியில் தமது பணிகளையாற்றி விடவேண்டும்.

இவ்வாறு இரு நூல்வழியாக சமைத்த பாதையில் தனது கடைசிக்கால (1947 - 75) நீண்ட பயணத்தை மேற்கொண்டதை தொடர்ந்து நோக்குவோம்.

முன்று தசாப்த இறுதிக்காலம்

கடைசியான 1947-75 வரையான காலப்பகுதி முதுமை எய்தியும் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க தீவிர முழுநேர இலக்கிய செயற்பாட்டாளராகி தனது வாழ்வின் பல மைக்கற்களை தொண்டியவராக இருந்துள்ளார்.

கிராமங்களில் வாழுகின்ற புத்திஜீவிகளை வென்றெடுக்கும் நீண்ட பகிரத பிரயத்தனம் கொண்டவராக வாழ்வின் முதலிரு கட்டங்களை தாண்டிய மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க, முன்றாவது கட்டத்தில் மேலும் இருசாரார் குறித்து அக்கறை கொண்டவராக காணப்பட்டார். அவர்களில் ஒரு சாரார் 1947யில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இலவச கல்வி பயணாக உயர் கல்வி வரை கல்வி வாய்ப்புகளை பெற்ற கிரமத்து இளைஞர்கள், மற்றையோர் 1956ம் வருடம் சுயமொழிக் கல்வி வாய்ப்பினால் கற்று வெளியேறிவர்கள்.

இரண்டாம் உலக யுத்தத்துக்கு பின்னால் மேற்குறிப்பட்ட இருசாரார்களே புதிய புத்திஜ்விகளாக கருதப்பட்டார்கள். இவ்வாறானவர்களில் கிராம மற்றும் சிறுநகர்ப்புற மத்திய தர

வர்க்கம் சார்ந்த பெற்றோர்களின் பிள்ளைகள் கணிசமாக இருந்தார்கள்.

1942ல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் மூலம் பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய அரசாங்கத்தின் தேவைக்கான அதிகாரிகளை உற்பத்தியாக்கும் பணிமேற்கொள்ளப் பட்டது. இவ்வாறானவர்கள் மேற்கத்திய பாணியில் கல்வி கற்ற பின் நாட்டின் தீர்க்கமான சக்திகளாக விளங்கிய அரச பணிகளில் அமர்த்தப்பட்டார்கள். ஆனால் இவர்களின் மனோபாவம் மற்றும் வழங்கப்பட்ட கல்வி முறை என்பன பின்வரும் கருத்தினை தாங்கியதாக அமைந்திருந்தது.

சிங் க ள க லா சா ர ம முதிர் ச் சியடையாத ஆழியானவொன்றாகவும் பாமர கிராமத்து சிங்களவர்கள் அதன் அடையாளமாக திகழ்கின்றார்கள் என்பதுவே அதுவாகும். எனவே அத்தகைய நிலை தமது கலாசாரத்திலிருந்து விலகி ஆங்கில கலாசாரத்தின் அடிவருடிகளான ஒரு தலைமுறையை தோற்றமுறச் செய்தது.

இந்த பின்னணி, சுதேச கலாசாரத்தில் தோற்றம் பெற்ற இளைஞர்களை நகர்ப்புற நடுத்தட்டு வர்க்கமாக்கும் பணியை மேற்கத்திய பாணிக் கல்விமுறை செவ்வனே செய்திருந்தது. இந்த நிலையை சலனமுறச் செய்ததாக இலவசக்கல்வி முறை அமைந்திருந்தது. பெருவாரியான கிராமப்புற இளைஞர்கள் உயர்கல்வி வாய்ப்பினை பெற்றுக்கொள்ள வாய்ப்பினை அது வழங்கியது. கல்வி வாயிலாக சமூகத்தில் செல்வாக்கு செலுத்தப்போகும் இந்த இலக்குக்குழு நோக்கி மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் கவனம் குவிந்தது.

அத்தகையவர் கஞக் காக ஆங் கிலத் திலும் புதினப்பத்திரிகையில் எழுதத் தொடங்கினார். ஏனெனில் அவர்கள் ஆங்கிலத்திலே வாசிக்கும் ஆர்வம் பெருக்கியிருந்தார்கள். மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க அவர்களின் ஆங்கில எழுத்து இவர்களை ஆகர்சிப்பதாக அமைந்திருந்தது.

1949யில் டெய்லி நியூஸ் பத்திரிகையில் சிங்கள மொழியின் பயன்பாட்டின் அவசியம் குறித்தும் அதனை எவ்வாறு விருத்தி

செய்ய வேண்டும் ஸெபது பற்றியும் எடுத்துரைத்தார். சமானிய மனிதர்கள் அன்றாடம் பயன்படுத்தும் சிங்கள மொழியையே எல் லோரூமே எல் ஸாமட்டங் களிலும் பயன்படுத்துவது பொருத்தமாதெனவும் அறிஞர்களால் பயன்படுத்தப்படும் சமஸ்கிருமயப்படுத்த சிங்களத்தை அங்கீகரிக்கக்கூடாதெனவும் வலியுறுத்தினார்.

மேலும் இளைய தலைமுறையினர் கற்று சுயமாக சிந்திக்க வேண்டுமென வேண்டுகோள் விடுத்தார். பின்னர் உயர்கல்வியும் சிங்கள மொழியில்பெறக்கூடிய வாய்ப்புகள் வந்தபோது மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் கணவு வாழும் போதே பலிமானது அவருக்க பெரிதும் உற்சாகமுட்டியதெனலாம். பல நூற்றுக்கணக்கான சிங்கள கலைச்சொற்களை உருவாக்கி வழங்கி சிங்கள மொழி உலகத்துக்கும் கல்வியிலுகக்கும் பெரும் பங்காற்றினார். அது மட்டுமல்லாமல் 1954 ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்ட அரசு மொழி ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டார்.

இவ்வாறு சிங்கள மொழியின் வளத்துக்கு அளப்பரிய பணியாற்றியதோடு சிங்கள கலாசார எழுச்சிக்கும் வலுவான ஊட்டம் வழங்க வேண்டுமெனும் அவாவில் தெளிவான நோக் கோடு பெளத்த சமய விழுமியங் களையும் தத் துவங் களையும் ஆழமாக புரிந்து கொள் ளலும் இக்காலப்பகுதியில் அவரில் நடைபெறுகின்றது. ஐந்து வருட காலத்தை இதற்காக செலவிட்டு நுண்மான்நுழைபுலம் கண்டதன் பேறாக அவர் வடித்த “பவதாரணய” எனும் இறுதி நாவல் சிங்கள சமூகத்தில் சிங்கள கலாசார உருவாக்கத்தில் பெளத்த தத்துவங்களின் செல்வாக்கு பற்றி பரந்தளவில் பேசுவதாக அமைகின்றது.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க இறுதிவரையில் 1500 படைப்பாக்கங்களை சிங்களத்திலும் ஆங்கிலத்திலுமாக தந்துள்ளார். அவற்றில் முக்கியமானவைகள் பிறமொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆவரின் சிங்கள சாகித்ய நெகிம நூலானது 1974 ஆண்டு கலாநிதி சரத் சந்திரவினால் ஆங்கிலத்தில் The Land Mark of Sinhalese Literature என மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின்

பிரசித்தமான ”அபே கம“ எனும் விவரண நூல் Lay Bare the Roots என ஆங்கில வடிவம் பெற்று 1968ல் பதிப்பாக்கங் கண்டது. மடோல் துவ 1968 யில் ஆங்கிலத்திலும் கம்பெறலிய 1964ல் தமிழிலும் மாற்றம் பெற்று வெளிவந்தது.

ஆங்கிலத்தில் மாத்திரமன்றி அவரின் பல நூல்கள் பல உலக மொழிகளில் மாற்றம் பெற்று உலா வந்திருக்கின்றன. 1968-69 காலப்பகுதியில் மார்டின் விக்கிரமசிங்கவின் தெரிந்தெடுக்பட்ட கதைகள் ரூசிய மற்றும் சீன மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டன. “மடோல் துவ“ ரோமானிய, ரூசிய மற்றும் பல கேரிய மொழிகளில் (1962-69) வெளிந்து சாதனை படைத்துள்ளது. 1965ல் “கம்பெறலிய“, “கலியுகய“ மற்றும் “யுகாந்தய“ ஆகிய மூன்று நாவல்களும் ஒரே தொகுப்பாக ரூசிய மொழியில் வெளியாகி, ஆரே மாத்தில் சோவியத் யூனியனில் ஒரு லட்சம் பிரதிகள் விற்பனையாகி அசர சாதனை கண்டது.

மார்டின் விக்கிரமசிங்க அதிக அளவான படைப்புகளைத் (80 சிங்கள மற்றும் 7 ஆங்கில) தந்த ஒருவராக திகழ்ந்தவர் மாத்திரமன்றி, அவர் தம் படைப்புகளுக்கு உள்நாட்டிலும் உலகாளாவிய ரீதியிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான விமர்சன ஆய்வுகளை கண்டவராகவும் பெருமை பெருகின்றார்.

இலங்கையின் மூன்று சிங்கள தலைமுறையினர் மார்டின் விக்கிரமசிங்கவின் எழுத்துகளால் பயன்பெற்றிருக்கின்றார்கள். மார்டின் விக்கிரமசிங்கவின் படைப்புகளும் எழுத்துகளும் பல விவாத மேடைகளுக்கும் கலை மற்றும் கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் மூலப்பொருளாக பயன்கொள்ளும் பேறு பெற்றுள்ளது.

கல்வித் திணைக்களம் காலத்துக்கு காலம் அவர் படைத்த நூல்களை பாடநூலாக சிபார்ச செய்திருந்தது. 1934ம் ஆண்டு “கெஹெனிக“ சிறுகதைத் தொகுப்பு ஆனந்த கல்லூரியில் கட்டாயப் பாடநூலாக்கப்பட்டது. “ரோகினி“, “கம்பெறலிய“, “அபேகம“, “விராகய“, “மடோல் துவ“, மற்றும் “கருவலகெதர“ ஆகிய நூல்களும் காலத்துக்கு காலம் பாடசாலை இரண்டாம் நிலை கல்வி வகுப்புகளில் பாடநூலாக்கப்பட்டிருந்தது.

8ம் தரம் முதல் பலகலைக்கழகம் வரை இவரின் பல நூல்கள் உசாத்துணை நூல்களாகவும் பேணப்பட்டிருக்கின்றன. படைப்புகள் ஆய்வுகளுக்குள்ளாகி பலருக்கு பல்கலைக்கழக பட்டங்களை பெற்றுக் கொள்ள அடிப்படையாகியிருந்திருக்கின்றன.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க சீறுகதை வளம் 1

மார்ட்டின் விக்கிமசின்கவின் மிகச்சிறந்த கதைகளுள் ஒன்றாக அடிமைகள் என்ற கதையைக் குறிப்பிடுவார்கள். மாட்டு வண்டி ஓட்டி வாழும் ஓர் எழை முதியோனின் வாழ்க்கையில் ஏருதும் அவனும் எவ்வாறு இரண்டறக் கலந் ததாக அமைந்திருந்தது என்ற தொனிப்பொருளை ஓட்டி இந்த கதை ஆக்கப்பட்டுள்ளது. முதுமை வரும் போது அது மனிதர்களையும் விலங்குகளையும் எவ்வாறு ஆட்டிப் படைக்கின்றது என்பதையும் கதையோட்டத்தில் கதாசிரியர் படம் பிடிக்க முடிவதையும் காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் அக்காலத்தில் கிராமப்புறங்களில் மாற்றங்கள் எவ்வாறு நிகழ்ந்து வந்தன என்பதையும் இக்கதையினுடைக் கொள்ள வாய்ப்பிருக்கின்றது.

இக்கதையின் சிறப்பை உணர்ந்து அமரர் முருகையன் தான் பாடவிதான் அபிவிருத்திக் குழுவில் இருந்தபோது 8ம் வகுப்பு மாணவர்களின் தமிழ்பாட நூலில் கதையின் மொழியெயர்ப்பை தந்திருந்தார். அதனை அப்படியே கீழே தருகின்றேன்.

சுட்டியன் உபாலிஸினுடைய கால்களை நக்கியது. கண்விழித்த அவன் கால்மாட்டைப் பார்த்தான். அவனுக்குக் கோபம்தான் வந்தது. அது மீண்டும் அவனுடைய கால்களை நக்கியது. அதனுடைய நீர் வடியும் கண்கள் ஒரு முதியோனின் கண்களை நினைவுட்டின. அதன் கண்ணத் தசைகள் தளர்ந்து தோன்றின. இவற்றைப் பார்த்ததும் உபாலிஸின் கோபம் தளர்ந்தது. இரக்கம் எழுந்தது.

“வாடா வாடா; இங்கே வாடா; என்று அவன் மெதுவாய் சொன்னான். சுட்டியன் தனது முன்னங்கால் ஒன்றைத் தூக்கி மெதுவாக வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் வைத்தது. பின்பு, மற்றக் காலையும் வைத்தது. பிறகு வெகு சிரமத்துடன் பின்னங்காலில் ஒன்றினையும் தூக்கி வைத்தது. சிரமப்பட்டு மலையிலேறும் ஒருவனைப் போல வீட்டுத் தாழ்வாரத்தில் ஏறியது.

உபாலிஸ் தனக்குக் கிட்ட வந்த கிழட்டு ஏருதின் முகத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான். அது தன் எசமானனின் தலையையும் கையையும் நக்கியது. பின்குடுமியாய் முடித்திருந்த முரட்டு மயிர்களுக்கு எண்ணெய் தடவிச் சீவிவிட்டது போல, அவனுடைய தலையை நாவினால் நக்கி வாரி விட்டது.

“சரி போதும்.....”

சுட்டியன் மீண்டும் உபாலிஸினுடைய புறங்கையை நக்கியது. பின்பு கதவு நிலைப் பக்கமாகப் பார்த்தது.

கதவைத் திறந்துகொண்டு விறாந்தைக்கு வந்த உபாலிஸினுடைய மனைவி, “இறங்கடா; இறங்கடா கீழே” என்று சொல்லிக்கொண்டு சுட்டியனுடைய தலையிலே கையை வைத்து அதைத் தள்ளினாள். கீழ்ப்படிவுள்ள ஒரு பிள்ளைபோல அது திரும்பி, முற்றத்தில் இறங்கி உபாலிஸினுடைய கட்டிலின் பக்கம் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக்கொண்டு நின்றுவிட்டுப் போகத் தொடங்கியது.

கொஞ்சத் தூரம் போய், தலையைப் பின்னுக்குத் திருப்பி ‘கிண்’ என்ற சத்தத்துடன் வாலை அசைத்தது. அதனுடைய ஏரியிலும் முதுகிலும் இருந்த கொசுக்கள், காற்றில் எழுப்புகின்ற தூசிப் படலம் போல் மேலே எழுந்தன.

“சுட்டியன் இவரை நித்திரை கொள்ளவும் விடுவதில்லை; எப்பொழுதும் காலையில் வந்து எழுப்புகிறது” என்று மனைவி சொன்னாள்.

“இப்பொழுது என்ன நேரம் இருக்கும்?”

“இன்னும் காகங்கள் கரைகின்றன. இப்போது ஆறு மணிவரை இருக்கும்” என்று சொல்லி மனைவி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். குருவியொன்று “குவோ....குவோ” என்று எழுப்பிய குரல் அவருக்குக் கேட்டது. இரண்டு முன்று வகைக் குழல்கள் சேர்ந்து ஒலிப்பது போன்று பல்வகைப் பறவைகள் எழுப்பிய இனியவோசை அவன் காதுகளில் விழுந்தது.

“சுட்டியன் எப்பொழுதும் காலையிலே எழுந்து இவருடைய கால்களை நக்கி இவரை நித்திரையால் எழுப்புகிறது. அதையாருக்கேனும் விற்றுப் போடவேணும்.....”

“இல்லை..... இல்லை..... அதை நான் விற்கப் போவதில்லை” என்று உபாவிஸ் சொன்னான்.

தன்னுடைய சீவியமும் சுட்டியனுடைய சீவியமும் ஒன்றோடொன்று கைகோர்த்து வந்திருப்பது உபாவிஸிற்குத் தெரியும். வண்டிக்காரரான அவன் விலைக்கு வாங்கிய இரண்டாவது ஏருதுதான் சுட்டியன். இரண்டு பிள்ளைகளுடனும் தன் மனைவியுடனும் கடைசி வரை உண்டு குடித்துச் சீவனம் செய்வதற்கு அவனுக்கு உதவி செய்தது சுட்டியன்.

உபாவிஸ் காலையில் எழுந்து சுட்டியனைத் தனது கூடாரத் திருக்கல் வண்டியிலே பூட்டி ‘பொல் ஓயா’ பாலப் பக்கம் போவான். காலியிலுள்ள ‘கோட்’ டிற்கோ வேறு கருமங்களுக்கோ போகிற மூன்று பேரைத் திருக்கல் வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு அவன் ஒன்பது மணிக்கு முன் கடவுத்தை வரைக்கும் போவான். அவன் கடவுத்தைப் பாலத்திற்கு அப்பாற

போவதில்லை. நகர எல்லைக்குள் வண்டியைக் கொண்டு போவதற்கு வேண்டிய உத்தரவுப் பத்திரம் அவனிடம் இல்லாமைதான் அதற்குக் காரணம். அதிக பணம் கொடுத்துப் பெறவேண்டிய அந்த உத்தரவுப் பத்திரம் உபாலிஸுக்கு அதிகம் பயன்படாது. காலை தொடக்கம் மாலை வரை காலி நகரத்திலேயே ஒட்டித் திரிகிற வண்டிக்காரர்களுக்குத்தான் அதனாற் பயன் உண்டு.

இருபது வருடங்களுக்கு மேல் சனிக் கிழமையும் ஞாயிற்றுக்கிழமையும் தவிர்ந்த பெரும்பாலான நாட்களில், காலியில் கடவுத்தைப் பக்கத்திற்கு வண்டியோட்டிச் சென்ற உபாலிஸினுடைய நாளாந்த வருமானம் இரண்டு ரூபாவை மிஞ்சவது வெகு அருமை. அவன் கடவுத்தைக்குப் போகாத நாட்களில், பூரண ஞாயிறு தவிர்ந்த அநேகமான ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிற் கூடாரமில்லாத அரைத் திருக்கல் வண்டியிற் சுட்டியனைப் பூட்டி, அதனைக் கொண்டு ஊரவர்களின் தேங்காய் மட்டைகளை ஏற்றுவான். சில வேளைகளில், சண்ணாம்புக்கல் ஏற்றுவான்.

உபாலிஸ் தன் நுடைய பிள்ளைகளை விடச் சுட்டியனிடத்திலேதான் அன்பு வைத்திருந்தான். மாதத்தில் ஒரு முறை எண்ணெய் தடவித் தூசி துடைக்கப்படும். அதனுடைய உடலிலே உண்ணிகள் பிடிக்க இடமில்லை.

சுட்டியனின் உடலிலே ஒரு கொசுவையேனும் கண்டுவிட்டால், காட்டுட் புகுந்த மானைத் தூரத்தும் வேடனைப் போல, அவன் தேடிப் பிடித்துவிடுவான். பிள்ளைகளைச் சீராட்டிப் பாராட்டும் தூய் போலச் சுட்டியனைப் பராமரித்த அவன் அதற்கு ஒருபோதுமே அடித்ததில்லை, வண்டியிற் பூட்டிய சுட்டியன் மெதுவாகப் போனால், அவன் அதனுடைய பின்னாங் கால்கள் இரண்டின் இடையேயும் தடியை விட்டு “தூ, மகனே, போடா” என்று சொல் லிக் சூச் சம் காட்டுவதுடன் நிறுத்திக்கொள்வான்.

ஏய், கொஞ்சம் வேகமாக ஓட்டு” என்று யாரேனும் அவசரப்படுத்தினாலும் உபாவில் அதையெல்லாம் காதிலே போட்டுக்கொள்வதில்லை.

வண்டியில் ஏறிய யாரேனும் சில வேளையில் உபாவிலை ஏசுவர். உபாவில் சிரித்துக்கொண்டே சுட்டியனுடைய முதுகிலே கையாலே தடவி மற்றுக் கையிலே உள்ள தடியை அதனுடைய பின்னாங்கால்களுக்கிடையில் விட்டு “ஹெய்மகனே போடா” என்று சொல்லுவான். பயணத்தைத் துரிதப்படுத்தும் பொருட்டுக் கோபத் தோடு பேசும் பிரயாணியினுடைய பேச்சை விளாங்கிக்கொண்டது போல சுட்டியன் மிக விரைவாக ஓடும்.

“முதலாளி போவது ‘கோட்டுக்கா? என்று உபாவில் கேட்பான்.

“ஓமப்பா, இன்று ஒரு வழக்கு இருக்கிறது”.

“நேரம் தாராளமாக உண்டு; நான் எட்டு மணிக்கு முன் முதலாளியைக் கடவுத்தையில் இறக்கிவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி அவர் கிழக்குத் திக்கைப் பார்ப்பான். “இன்னும் ஆறரை மணி ஆகவில்லையே”

இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக, குறித்த நேரத்திற்கு வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு காலிக்குப் போய்ப் பழக்கப்பட்ட உபாவில் கிழக்கு வானைப் பார்த்து நேரத்தைப் பிழையில்லாமற் சொல்வதிலே சமர்த்தன்.

அவன் ஆகாயத்தைப் பார்த்து நேரம் சொன்ன சில வேளைகளில், பிரயாணிகள் தங்களது சட்டைப் பையில் வைத்திருந்த கடிகாரத்தை எடுத்து நேரத்தைப் பார்ப்பார்கள். உபாவில் சொன்ன நேரம், கடிகார நேரத்தினின்றும் வித்தியாசப்பட்டது மிக அருமையாகத்தான்.

இன்று உபாவினுடைய முற்றத்திலிருந்து புறப்பட்டுப் போன சுட்டியன் அடிக்கடி வாலை உயர்த்தித் தன்னுடைய முதுகை வளைத்து நின்றதைப் பார்த்த உபாவிலின் மணைவி மீண்டும் இவ்வாறு சொன்னாள்.

“இப்பொழுது அது கிழடு. முதுகு முழுவதும் இலையான்கள் மொய்க்கின்றன. நன்றாகத் தின்னவும் அதனால் முடியாது. யார் யாரோ அதைப் பிடித்துக் கட்டி வேலை வாங்குகிறார்கள். சிறிதளவு பிண்ணாக்கேனும் வைப்பதில்லை. நாள் முழுவதும் புல்லை நன்னி நன்னித் தின்றாலும் அதனால் வயிற்றை நிரப்ப முடிவதில்லை. இப்பொழுது அதனுடைய எலும்புகள் தெரிகின்றன. வரிச்சுக்கட்டை போல விலா எலும்புகள் தள்ளிக்கொண்டு நிற்கின்றன.”

“பாவம்! அதை நான் விற்கப் போவதில்லை” என்று உபாவில் சொன்னான். “அது பன்னிரண்டு ஆண்டுகளாகப் பாடுபட்டு உழைத்துத் தந்தது. நாங்கள் இப்படியேனும் வாழ்க்கையை ஓட்டுவது அதனாலே.....”

உபாவில் இப்பொழுது இரண்டு கால்களும் வழங்காத நிலையிலே. கட்டிலில் முடங்கினான். தான் மரணத்தின் பிடியினின்றும் தப்பிய சம்பவத்தை அவன் என்னிப் பார்த்தான். எட்டு மாதங்களுக்கு முன் ஒரு நாள், கடவுத்தையை நேர்க்கித் தன் வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டு போன அவன், வண்டியின் ஏர்க்கால் முறிந்து கால்கள் சறுக்கிப் பாதை நடுவில் விழுந்தான். திடீரென அந்த நேரத்தில் வண்டி நின்றிராவிட்டால், அந்த வண்டி அவனது நெஞ்சின் மேலேதான் ஏறியிருக்கும். தான் விழுகையில் “ஜயோ” என்று கத்திய சத்தத்தைக் கேட்ட சுட்டியன் அப்படியே அந்த இடத்தில் நின்றுவிட்டது. அதனாலேதான் வண்டியும் நின்றது என்பது உபாவிலிற்கு நன்றாகத் தெரியும். நிலத்தில் விழுந்ததால் முதுகு முறிந்து உபாவில் ஆறு மாதம் பெரும்பாடு பட்டான். அவன் இப்பொழுது மலசலாப் கழிப்பதற்கு மட்டுமே படுக்கையிலிருந்து எழும்புவான்.

ஊன்றுகோலை ஊன்றிக்கொண்டு முதுகை வளைத்து இரண்டு கால்களையும் இழுத்துக்கொண்டு நடப்பது வெகு சிரமமானாலும் அவன் அவ்வாறு செய்வதை நிறுத்தவில்லை.

மலசலங் கழிப்பதற்குத் தனது மனைவியினுடைய அல்லது வேறொருவருடைய உதவியை நாடுவதிலும் பார்க்கச் செத்துப் போவது நல்லது என்று நினைப்பவர்களுக்கு அந்த ஊரிலே பஞ்சம் இல்லை. உபாவிஸம் அவர்களுள் ஒருவன்.

வீட்டு முற்றத்தினின்றும் புறப்பட்டு, கிராமச் சங்கப் பாதையில் இறங்கிய சுட்டியன் அந்தப் பாதையின் ஓரங்களில் இருந்த புற்களை மேயப் போனது.

“சுட்டியன் மேய்வதற்குப் பாதை ஓரங்களிலே புற்கள் இல்லை. புற்கள் கோடை வெயிலாற் காய்ந்து போய்விட்டன” என்று சுட்டியனைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற உபாவிஸின் மனைவி சொன்னாள்.

“அது சாப்பிடுவது காய்ந்த புல். அதைப் பொறுக்கித் தின்னத்தானும் மனிதர்கள் விடுவதில்லை. அதோ! ஒருவன் அங்கே வந்து அதைப் பிடித்துக்கொண்டு போக ஆயத்தம் பண்ணுகிறான்”.

“நீ போய், ‘கொண்டு போக வேண்டாம்’ என்று சொல்” என்றான் உபாவிஸ். அவனுடைய சின்ன மகள் கிராமச் சங்கப் பாதைக்கு ஓடிப் போனாள். “சுட்டியனை இன்று ‘கொண்டு போக வேண்டாம்’ என்று அப்பா சொல்கிறார்.”

“ஏன்?”

“அதைப் புல் மேய விடுங்கள். பின்னாக்கு வாங்கக் காச இல்லாதபடியால் நான்கு நாட்களாக அதற்குப் பின்னாக்கே வைக்க முடியவில்லை.”

“நான் இன்று அதற்குக் கொஞ்சப் பின்னாக்குத் தருகிறேன். தேங்காய் மட்டைகள் கொஞ்சம் இன்றைக்கு இறங்குதுறைக்குக் கொண்டுபோக வேண்டியிருக்கிறது” என்று நடுவெதுள்ள அக்கிராமவாசி சொன்னான்.

“ஜயோ, அண்ணா, உங்கள் தேங்காய் மட்டைகளை ஏற்ற வேறொரு மாட்டைப் பாருங்கள். சுட்டியனைக் கொண்டு போக வேண்டாம்.”

“நான் இந்த மாசத்தில் இன்றைக்குத்தான் சுட்டியனைக் கொண்டு வேலை வாங்க நினைத்தேன். தொபானில் கிழமையில் இரண்டு மூன்று நாட்கள் சுட்டியனைப் பூட்டிச் சென்று தேங்காய் மட்டை இழுப்பான். வேறு பலர் கிழமையில் ஓரிருமுறை அதைக் கொண்டு வேலை வாங்குவார்கள். அவர்கள் பிண்ணாக்குத் தவிர ஒரு சொட்டுத் தண்ணீராவது அதற்கு வைக்கமாட்டார்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் சுட்டியனின் கழுத்தைச் சுற்றிக் கயிற்றைக் கட்டினான்.

“ஏன், நீங்கள் கூலி கொடுத்துத் தேங்காய் மட்டைகளை ஏற்ற முடியாதா? ‘சுட்டியனை விற்று விடுங்கள்’ என்று யுவானில் எங்களை ஏசுகிறான். தனக்குத் தொழில் இல்லாமல் இருப்பது சுட்டியனாலேதான் என்று அவன் சொல்லுகிறான்.....ஊரார் எல்லாம் சுட்டியனைத் தானமாடு ஆக்கியிருப்பது எங்களுடைய பிழையாலே தானாம்.”

“சுட்டியன் உபாலிலின் மாடு என்று ஊரிலுள்ள எல்லாருக்கும் தெரியும் அல்லவா?”..... ஏழை மனிதர்கள் அதைக் கொண்டு வேலை வாங்கினால் அதிலிருந்து கிடைக்கின்ற புண்ணியம் உபாலிலிற்குத் தானே”

“மனிதர்கள் அதை வதைக்கிறார்கள், ஜயோ! அண்ணா, இன்று சுட்டியனைக் கொண்டு போக வேண்டாம்” என்று சிறுமி இரந்து கேட்டாள்.

“நான் ஒரு மனித்தியாலத்தில் சுட்டியனை விட்டு விடுகிறேன். அதுக்கு முந்நாறு தேங்காய் மட்டைகள் மாத்திரம் இன்று ஏற்ற வேண்டியிருக்கிறது. இதோ ஜந்து சதம்; ஒர் இராத்தல் பிண்ணாக்கு வாங்கிக் கொண்டு வந்து இன்று இரவு அதற்கு வை”.

அவன் ஒரு மனித்தியாலத்தில் விட்டாலும் சுட்டியன் இன்னொருவன் கையிலே அகப்படும் என்பது சிறுமிக்குத் தெரியும். சில வேளைகளில் அது வண்டியிற் பூட்டி நிற்கும்போதுதான் புல்லைத் தின்னும். கிராமத்தவன் வண்டியைக் கொஞ்ச நேரம் நிறுத்தி வைப்பதற்கு இடையிற் சுட்டியன் மூஞ்சியை நிலத்தில் அழுத்திப் பாதை ஒரங்களிற்

காட்டுப் பூல் - பற்றைகளை மேயும். கிராமத்தவன் அதைக்கொண்டு வேலை வாங்காத நாளில் மட்டும் அது நிலத்திலே எடுத்து வெற்றிலை பாக்குச் சப்பும் முதியவன் போல வாயை அசைத்து அசை போடும்.

அதனுடைய தாடைகள் திரிகைக் கற்களைப் போல அங்குமிங்குமாக அசைய, அதனுடைய தலையில் நரம்புக் கொடிகள் உடைத்துச் சுருங்குவதைத் தூரத்திலுள்ளவர்கள் கூட எளிதிற் பார்க்கக் கூடியதாயிருக்கும். அசைபோடும் அம்மாடு, சிலவேளைகளில் வாலை விசுக்கிப் பின்னர் தலையைத் திருப்பும்போது ஒரு கொம்பினால், தனக்குத் தானே குத்திக் கொள்ளும். அதனுடைய கொம்புக்கு அகப்படாமல் இருத்தற் பொருட்டு, கொசுக்கள் பறந்து போய், தோலின் மயிர்களுக்கு இடையில் வேறோர் இடத்தில் அமரும்.

இவ்வாறு இளைப்பாறும் சுட்டியன் சிலவேளை ஊர்ச் சிறுவர்களின் கையில் அகப்படும். ஊர்ச் சிறுவர்கள் ஒரு மணித்தியால்மாக முயற்சி பண்ணிச் சுட்டியனை எழுப்பி அதன் முதுகில் ஏறுவார்கள். அவர்களைச் சுட்டியனுக்கு நன்கு தெரியும். அவர்களின் கூச்சல், இழுவல், பிறழல் ஆகிய தொந்தரவுகளைப் பட்டபின்பு மட்டுமே படுத்திருக்கிற இடத்திலிருந்து எழும்பும்.

ஊர்ச் சிறுவன் ஒருவன் அதில் ஏறிச் சவாரி செய்தற் பொருட்டுக் கொம்புகள் இரண்டிலும் பிடித்துக் கொண்டு அதனுடைய தலையை அசைப் பான்; அதனுடைய முன்னங்கால்களைப் பிடித்து இழுத்து நீட்டுவான். இன்னொருவன் வாலை இழுப்பான். யாரேனும் வாலை இழுக்கும்போது மட்டுமே சுட்டியன் தனக்குக் கிட்ட நிற்கிற சிறுவனை இடிக்கும்.

அன்றைக்குச் சுட்டியன் மற்றைய நாள்களிலும் பார்க்க நேரத்துடன் வீட்டுக்கு வந்து முற்றத்திலே படுத்துத் தலையை ஆட்டி அசை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆனந்தமாக வெற்றிலை பாக்குச் சப்பும் ஒரு முதியவன் போல மெல்லத் தன் தாடைகளை அசைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட உபாலிஸ் மகிழ்ச்சி அடைந்தான்.

முதுகு முறிந்து கட்டிலிலே பாடாகக் கிடக்க முன், உபாலிஸ் கிழமைக்கு ஒரு முறை சுட்டியனைக் கடல் நீரிற் குளிப்பாட்டுவான்.

அதனுடைய உடம்பை உரோஞ்சி உண்ணிகளைப் பிடிந்திக் கடலிலே போடுவான். உபாலிஸ் இவ்வாறு பராமரிக்கையிலே உடம்பை ஆட்டி அசைக்காமல் நிற்கப் பழகியிருந்த சுட்டியன், இடைக்கிடை தனது எசுமானனின் பக்கம் பார்க்கும், நன்றி பாராட்டும் சிறுவனைப் போலே.

“நான் இல்லாத காலத்தில் உன்னைப் பராமரிக்கிறவர் யார்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே உபாலிஸ் சிரிப்பான்.

உபாலிலினுடைய மகள் பிண்ணாக்குத் தண்ணீர்ச் சட்டியைக் கொண்டுவந்து சுட்டியனுக்குக் கிட்ட வைத்தாள். படுத்துக்கொண்டே அது, சட்டியில் முஞ்சியை வைத்தது.

“ஸ்புறாஸ்..... ஸ்புறாஸ்..... உஸ்...” என்ற சத்தத்துடன் பிண்ணாக்கிற் சில மிடறுகளைக் குடித்து விட்டு, அது தன் தலையைப் பின்னுக்குத் திரும்பி வேகமாக விசிறியது. முஞ்சியிலிருந்து அறுபடாத கொடியாக வழிந்து கொண்டிருக்கும் பிண்ணாக்குத் தண்ணீர், சிறுமியினுடைய சட்டையை இங்கும் அங்குமாக நனைத்துவிட்டது. ஒரு சிறங்கை பிழிந்த தேங்காய்ப்பூவை விசிறி எறிந்தது போல, சுட்டியனுடைய முதுகிலே அது, படிந்தது.

“உனக்குப் பிண்ணாக்கு வைத்த படியாலா என்னுடைய சட்டையை நனைத்தாய்?” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் சுட்டியனுடைய கண்ணத்திலே செல்லமாக அடித்தாள்.

இயன் மீண்டும் சுட்டியிலே தலையை வைத்து, வாயால் உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தது. அது இம்முறை அவசரமாகத் தலையை உயர்த்தி நீட்டிக் கொண்டு முசியது. சிறுமியின் சட்டை மீண்டும் நனைந்தது. நீரால் நனைந்த தன்னுடைய சட்டையில் இங்கும் அங்கும் மிருதுவான பிழிந்த தேங்காய்ப்பூக் கறைகளைக் கண்டு சிறுமி சீற்றும் அடைந்தாள்.

“நீ என்னை இடிக்கவும் வருகிறாய், கோழைகளைக் கண் டாற் றாள் ஆடும் தாடையை நீட்டும்” என்று சொல்லிக்கொண்டு அவள் ஒடிப்போய் ஒரு தடியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து சுட்டியனுக்கு ஒரு தடவை அடித்தாள்.

“அதை அடிக்க வேண்டாம்” என்று உபாலிஸ் சொன்னான். “அது இடிக்க வந்தது அல்லவா? அதனுடைய முதுகிலே ஒரு கொசு இருந்திருக்கலாம். கொசு கடித்த வேதனையால், சுட்டியன் இடித்திருக்கலாம். இடிப்பதற்குத் தலை நீட்டிய அது முன்னே இருப்பவள் நந்தாவதி என்பதை அறிந்தவுடன் தலையைக் குனிந்து கொண்டது.

அன்று நடு இரவுக்கு முன், கடும் மழை பொழிந்தது. மனைவி கதவைத் திறந்துகொண்டு, தன்னுடைய கணவனுடன் பேசினாள்.

“வாருங்கள், வீட்டுக்கு உள்ளே..... கடும் குளிர் அல்லவா? வாருங்கள்..... வீட்டுக்குள் வந்து நித்திரை கொள்ளுங்கள்.”

“இல்லை..... குளிர் என்னை ஒன்றும் செய்துவிடாது. வெளியில் படுத்துப் பழகிப்போய்விட்டது. இப்பொழுதெல்லாம் வீட்டுக்குள் படுத்தால் எனக்கு நித்திரை வருவதில்லை.”

“உங்களுக்குக் காற்றுப்படுவது நல்லதில்லை. வாருங்கள் இன்றைக்கு மட்டுமாயினும் வீட்டுக்குள் வந்து படுங்கள். நித்திரை வராவிட்டாலும் பறவாயில்லை” என்று மனைவி மீண்டும் சொன்னாள்.

வீட்டுக்குட் போய் நித்திரை கொள்ள உபாலிஸ் சம்மதிக்கவில்லை. மனைவி தடித்த ஒரு போர்வையைக் கொண்டு வந்து கழுத்திலிருந்து கால் வரை மூடிப் போர்த்துவிட்டாள்.

“கடும் உபாதி குறைந்து மாசம் முன்றேனும் ஆகவில்லை. சல அடைப் பாக் கி விடாமல் மிகச் சாவதானமாக இருக்கவேண்டுமென்று வைத்தியர் சொன்னது ஞாபகம் இல்லையா? எனக்கென்றால் வீட்டுக்குள் வந்து நித்திரை கொள்ளுவதுதான் விருப்பம் .....

“இல்லை..... வெளியிற் படுப்பதுதான் எனக்கு நல்லது. நீ போய் நித்திரையைக் கொள். போர்த்திருக்கிறபடியால் இப்போது குளிரே தெரியவில்லை” என்று உபாவிஸ் சொன்னான்.

இலை கிளைகளை அசைத்து “ஹோ” என்ற சத்தத்துடன் வீசிய கடுங் காற்று மாத்திரம் சிறிது நேரத்தில் நின்றது. நாய் ஒன்று உடலை உதறி, காதுகளை அடிக்கும் சத்தத்தைக் கேட்ட உபாவிஸ் அதைத் தூர்த்த எண்ணவில்லை. மழையில் நனையாது தப்புவதற்காக விறாந்தை மூலையில் ஒதுங்கிப் படுத்துக்கொண்ட நாயின் முனகல் உபாவிஸிற்குக் கேட்டது. கடுங் குளிரினின்றும் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்காகச் சுருட்டி வளைத்துக்கொண்ட உடலையும் முடக்கி மடக்கிக்கொண்ட கால்களையும் வாலையும் தலையையும் கொண்ட நாயினுடைய உருவம், அதனுடைய முனகலைக் கேட்ட உபாவிஸினுடைய மனதிலே தெளிவாகத் தெரிந்தது.

இலட்சோப லட்சம் சவுக்குகள் கொண்டு மழைநீர் சாடியது. கூரை, சுவர், மரந்தடிகளின் இலைகள் என்பன மழைநீரால் அடிக்கப்பட்டு அழும் ஒசை உபாவிஸின் காதுகளில் விழுந்தது.

முடங்க முன் இதே விறாந்தையிலே இதே கட்டிலிற் படுத்திருந்து கொண்டு எல்லாவற்றையும் கண்டு பழகியவன் உபாவிஸ். புயல், பெருமழை, இருட்டு ஆகிய மூன்றும் பயங்கரமாக அவனுக்குத் தோன்றவில்லை. வீட்டுக் கோடிக் கதவுப் பக்க முற்றத் திற் கிடந்த சுட்டியன் எழுந்து தாழ்வாரத்திற்குப் போய், பொழுது விடியும் வரை அப்படியே நின்றுகொண்டிருந்தது. விடிந்ததும் அது மற்றைய நாள்களிற் போல மெதுவாக விறாந்தைப் பக்கம் போய் உபாவிஸினுடைய காலை நக்கியது. ஆனால், உபாவிஸ் எழும்பவில்லை. அது இரண்டு மூன்று முறை தனது எசமானின் காலை நக்கிய பின்னர் விறாந்தைக்குள் ஏறியது. ஏறிக் கட்டிலுக்குக் கிட்டப் போய் அவனுடைய தலையை நக்கியது; ஆனால், மற்றைய நாள்களைப் போல உபாவிஸ் நித்திரை விட்டு எழும்பவில்லை. பின்பு, அது அவனுடைய கையையும் கண்ணத்தையும் நக்கியது.

கட்டிலிலே ஆடாமல் அசையாமற் படுத்திருந்த தனது எசமானனின் பக்கமாகக் கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக்கொண்டே நின்ற சுட்டியன், பின்னர் வீட்டுக் கதவுப் பக்கமாகப் பார்த்தது.

சுட்டியன் தாழ்வாரத்தில் ஏறுகின்ற சத்தத்தைக் கேட்டு விழித்த வீட்டுக்காரி கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தாள். தண்ணீரில் நனைந்த பருத்திப் பஞ்சக் கூடையைப் போல நனைத்திருந்த தரையையும் மரங்களிற் படர்ந்திருந்த சிலிர் நீரையும் தடவித் துடைத்துக்கொண்டு வருகிற காற்றைச் சுவாசித்த போது ஈரலிப்படைந்த அவளுடைய நாசியினின்றும் தும்மல் வெளிவந்தது. இடைக்கிடை வீசுகின்ற காற்றில் அசைகின்ற கிளை – சுள்ளிகளுடன் கூடிய மரங்களின் இலைகள் நனைந்த இறக்கைகளை விரித்த பறவைகளின் உடல்களைப் போல ஊதிப் பருத்திருந்தன.

ஈரலிப்பாற் பாரமடைந்த வாயுப் படலத்தினிடையே வருகின்ற காகங்களின் சத்தமும் பறவைகளின் கீதமும் வீட்டுக்காரிக்கு வெறும் ஒலியாகவே கேட்டன. ஆபத்தை உணர்ந்த ஒரு விலங்கு போல அவள் தனது கணவன் படுத்திருந்த கட்டிலின் பக்கமாகப் பார்த்தாள். கட்டிலில் ஆடாமல் அசையாமற் படுத்திருந்த தனது கணவனுக்குக் கிட்டப்போன அவளது கண்கள் வெளியே பிதுங்கி விடுமோ என்ற அளவுக்கு அகல விரிந்தன.

“ஐ.....யோ!”

கூட வேற்றுகிறப சினமானதானால் கவிஞர்களும்
வீரங்களும் மூன்று நாட்கள் காப்பில் தங்களை
ஏற்றுப் போன்று பிரதம் கட்டி போன்று அங்கில
பிரதி கூறின்தான் ஆந்தோ வீரங்களும் தங்கள்
உரிமை குறைவில்லை என்று சிறந்து கூறியிருப்பது
நாட்களை கூறும் சிற்றுப் போன்ற வீரங்கள் நாட்கள்
ஏற்றுப் போன்ற வீரங்கள் போன்ற நாட்களை பிரதி
கூறுமா என்று வீரங்களில்லை என்ற சிறந்தே சிறிக்
போன்றுபிரதி யானாலோ அப்போன்று கூறிய குறைவை
நிற்கும் குறைவை குறைக்கி கூறுவில்லை என்று
நாட்களை நாட்களையும் நாட்களையும் நாட்களை
நாட்களை நாட்களையும் குறைக்கி கூறுவில்லை என்று
நாட்களை நாட்களையும் பிரதி கூறுவில்லை

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க சிறுகதை வளம் 2

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க கதை சொல்லும் உத்தியில்
மாறுபாடான அனுகுமறைகளை கைக்கொண்டார் என்பதை
திட்டமாகக் கூறமுடியும் என்பதற்கு, அவரின் கமறாளவின்
மகன் எனும் கதை சிறந்த உதாரணமாகும். கிராம வாழ்வின்
அமைதியையும் நகர வாழ்வின் சிரமத்தையும் கிராமத்திலிருந்து
தொழில் நிமித்தம் நகரத்தை அடைந்த ஒருவனை
அடிப்படையாக கொண்டு விளக்குவதாக கதை ஆரம்பமாகி
இடைநடுவிலிருந்து அன்றைய கிராம வாழ்வின் யதார்த்ததை
படம் பிடிப்பதான உபகதையொன்றை கதாபாத்திரமொன்றின்
கூறுவதாக கதையின் போக்கை முற்றுமாக மாற்றியமைப்பதை
காணக்கூடியதாக உள்ளது.

எண்பதுகளின் தொடக்கத்தில் சிங்கள எழுத்தாளர்களின்
படைப்புகளை தமிழில் வழங்கவேண்டுமென்ற முனைப்பு
உருவாகிய போது, சேதுபந்தனம் எனும் பல சிங்கள
எழுத்தாளர்களின் கதைகளை தமிழில் தந்த நூலில் மார்ட்டின்
விக்கிரமசிங்கவின் கமறாளவின் கதை இடம் பெற்றிருந்ததது.
அதனை கீழே காணலாம்.

பூரண தினத்தன்று நிலவிய அமைதி தொற்று நோய் போன்று ஊரில் பரவுகிறது. அன்றைய தினம் ஊரவர்கள் தத்தம் வேலைகளுக்குப் போவதில்லை. ஊர்ப் பெண்கள் பசுக்களில் பால் கறப்பதில்லை. இரவில் பசுக்களிலிருந்து பிரித்துக் கட்டப்பட்ட கன்றுகள் பசியால் வாடி அழும் சத்தமும் அன்று கேட்பதில்லை. மீனவர் மீன் பிடிக்கச் செல்வதில்லை. மண்வெட்டிகளைத் தோனிற் சுமந்துகொண்டு வயலுக்குச் செல்லும் ஊரவர்களும் அன்று வீடுகளை விட்டு வெளிக் கிளம்புவதில்லை. பாஞ்சாலைக்குப் போவதற்காக ஆடை அணிகள் ஆயத்தஞ் செய்யும் ஊர்ப்பெண்களும் தங்களுடைய மக்களை அழைத்து அவர்களிடம் ஏதாவதொன்றைக் கேட்கவேண்டுமானாலும் மெல்லிய குரலிலேதான் கேட்பார்கள்.

தொற்றுநோய் போன்று ஊரில் பரவுகின்ற இந்த அமைதி சூரியன் மேலே ஏற ஏற மிகவும் சாந்தரூபம் கொள்கின்றது. காலையில் இல்லாவிட்டாலும் கூட மாலையில் எல்லா வீடுகளிலும் மேசையின் மேல் கழுகம்பு அல்லது மணம் வீசுகின்ற அலரி, நந்தியாவத்தை என்ற பூக்களும் அவற்றின் வெண்மையைக் கூடுதலாகப் பிரகாசிக்கச் செய்யும் செவ்வரத்தம் பூக்களும் நிறைந்த பூக் கூடைகளைக் காணக்கூடியதாக இருக்கும். கோபங் கொண்டால் தவிர உரத்துப் பேசும் சப்தம்கூட வீடுகளிலிருந்து வெளிவருவது மிகவும் அரிது. வாய் திறந்து சிரிக்கும் மங்கையரும் அன்று சிரிப் பொலி எழுப்புவதில்லை.

சீத்தைத் துணியையும் வெள்ளைச் சட்டையையும் அணிந்த பெண்கள் என்னைய் பூசி வார்ந்த கொண்டைகளைக் கட்டி நட்சத்திரங்கள் போல ஜோலிக்கும் தங்கக் கொண்டைப் பூக் களையும், கழுத் தைச் சுற்றவர் அணிந்த தங்கமணிமாலைகளையும் அணிந்து சிரித்த முகங்களோடு வீடுகளுக்கு வெளியே வந்து, ஒரு மலர்த் தட்டைக் கையிலெடுத் துக் கொண்டு ஒரு கிழவியுடனோ வேலைக்காரியுடனோ மௌனமாக விஹாரையை நோக்கி

நடக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் முன்முனுத்துத்தான் பேசுகிறார்கள்.

வேறு நாட்களிற் காலை வேளைகளில் அதிகமாக கேட்கிற காகங்கள் கரையும் சத்தம் எனக்குக் கேட்கவில்லை. அதற்குக் காரணம் கிராமத்தில் பரவியிருக்கிற இந்த அமைதியால் எனது காதும் செவிடாய்ப் போய்விட்டதோ? அல்லது இத்தினத்தில் மற்ற நாட்களைப்போல காகங்கள் கரையவில்லையோ?

பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகுதான் நான் இம்முறை ஊருக்கு வந்தேன். இளமைப் பருவத்தில் கிராமத்தில் வாழ்ந்த எனக்கு பூரணைத் தினத்தன்று நிலவுகின்ற இந்த அமைதி அவ்வளவு புதுமையானது அன்று. ஆயினும், முன் எப்போதுமே காணாத ஒரு புதுமையான அமைதியை இத்தினத்தில் என்மனம் காண்கிறது.

எங்களின் உள்ளக் கோயிலிற் குடிகொண்டிருக்கும் ஆன் மா-பெருவிரல் அளவு பருமனுள்ள ஆன் மா - உள்ளேயன்றி வெளியில் இல்லை என்கின்ற பண்டைய ஞானிகள் வாக்கில் முழுமையாக உண்மையில்லாவிட்டாலும் அரைவாசியாகிலும் உண்மை இருக்கவேண்டும். இளைஞராக இருக்கும்போது பூரணை நாட்களில் நான் கண்டதற்கும் இன்று காண்பதற்கும் உண்மையில் வேறுபாடிருக்கிறது. ஆயினும் அன் றிலிருந்து இன்றுவரை எங்களுடைய கிராமம் மாறுபடவில்லை. பூரணை மாறுபடவில்லை. மரஞ்செடிகள் மாறுபடவில்லை. விலங்குகள் மாறுபடவில்லை. வீடுகள் மாறுபடவில்லை. அன்றுபோல் இன்றும் சூரியன் கிழக்கில் உதிக்கிறது. மாலையில் பூரண சந்திரன் எழுகிறது. நடு வயதைக் கடந்துவிட்ட நான் ஊரில் அமைதியையும் சூழலையும் புதிய வடிவில் இன்று காண்கின்றேனா?

நீண்ட காலமாக நகரத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் கிராமத்தைப் பாழ்டைந்த பிரதேசமாகத் தான் காண்பார்கள். ஞாயிற்றுக்கிழமையில் நகரம் கிராமத்தை விடப் பாழ்டைந்த தோற்றுத்தை எடுக்கும். மோட்டார் வண்டிகளும் மனிதர்களின்

சஞ்சாரமும் இல்லாத வீதிகளையுடைய நகரத்தில் கதவு ஐன்னல்கள் மூடப்பட்டுக்கிடக்கிற கடைகள் கண்களையும் வாய்களையும் மூடிப் பூட்டிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் போலக் கடும் நித்திரையில் தூங்கும். வீட்டினுள்ளேயிருக்கின்ற மக்கள் ஒரு கிழமையாக உடலும் மனமும் அலுத்தபடியால் களைப்பைப் போக்க எத்தனிக்கிறார்கள்.

இத்தனத்தில் நகரம், வெளிச்சம் வரும்வரை உண்டு குடித்து கூச்சல் போட்டு நடனமாடிக் களைத்து நித்திரை கொள்ள முயல்கின்ற மாந்திரீகனுடைய உளம் சோர்ந்த முகத்தை ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது.

பூரண தினத்தில் கிராமத்தை மூடிப் பரந்திருக்கிற சாந்தமான அமைதியே கிராம வாழ்க்கையின் இன்னல் என்கின்ற கருமுகிலை ஓட்டுகின்ற சந்திர ஓளி.

என்னுடைய மாமியும் அவளுடைய மகனும் புத்த பகவானை வணங்குவதற்கு ஊர்ப் பாஞ்சாலைக்குப் போனார்கள். அதன் பின்பு நான் மட்டுமே வீட்டில் எஞ்சியிருந்தேன். எனது தனிமையைப் போக்குபவன் போல ‘அந்தோ’ அண்ணன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். குழந்தைப் பருவம் முதல் என்னை நன்கு அறிந்து வாழ்கின்ற அந்த ஊரவனைக் கண்டதும் எனக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி உண்டானது. ஏனென்றால், அவன் எனது குழந்தைப்பருவச் செய்திகளை எனது மனதுக்குப் பிடித்தமாதிரிக் கூறுவான். நடுவயதைக் கடந்த நான் இதுவரை புத்தகங்களில் எத்தனையோ கதைகளைப் படித்திருந்தும் அந்தோ அண்ணன் கூறும் கதைகளைக் கேட்பதில் எனது ஆவல் தனிவதில்லை.

‘கிளாக்’ ஜயா நேற்று மாலை ஊருக்கு வந்ததாகச் செய்தி கிட்டியது, என்று சொல்லிக் கொண்டே ‘அந்தோ’ அண்ணன் கதிரையில் அமர்ந்தான். நான் கொடுத்த சுருட்டைப் பற்றவைத்துக் கொண்ட அவனின் வாயிலிருந்து, வெளிவந்த புகை நிறுத்தப்பட்ட புகையிரத எஞ்சின் குழாய் வழியாக வரும் புகைபோல வெளியே வந்துகொண்டிருந்தது.

“இப்போ மிச்சம் தட்டுப்பாடு ஜயா”

இது அவன் எப்போதும் சொல்லுகிற வார்த்தை. என்னுடைய மாமியார் வீட்டிலிருந்து வெளிக்கிளம்பும் வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவன், என்னை ஏன் சந்திக்க வந்தானென்பது இப்போது எனக்கு விளங்கியது.

“இதை எடுத்துக்கொள்” என்று சொல்லிக்கொண்டே நான் அவனுக்கு ஒரு ரூபாவைக் கொடுத்தேன். மாமியார் வீட்டில் இருக்கும் வேளைகளில் அவனுக்கு என்னிடமிருந்து இருபத்தைந்து சதம் வரைதான் கிடைக்கும். அதிலும் கூடுதலாகக் கொடுக்கப்போனால் அவள் அத்தொகையை என்னுடைய கையிலிருந்து பறித்து எடுத்துவிடுவாள் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அவன் கூறிய ஒரு தொகை கதைகளின் தலைப்புகளை நினைவில் வைத்திருக்க முடிந்தபோதும், அவற்றுள் ஒன்றிரண்டைத் தவிர மற்றக் கதைகளை முற்றாக மறந்து போய்விட்டேன். அவனிடம் கேட்டறிந்த ஏதோ ஒரு கதையில் ஒன்றிரண்டு சம்பவங்கள் எனக்கு இன்னும் நினைவில் நிற்கின்றன. குழந்தைப் பருவத்தில் அதிக ஆசையோடு கேளாத அந்தக் கதை முதிர்ந்த பருவத்தில் வாழ்க்கையில் ஆழமான இடங் களைக் கண்டவனுடைய மனதைக் கவர்ந்தமாதிரி என்னையும் கவர்ந்தது.

“நான் அந்தக் கதையை மீண்டும் கேட்பதற்கு விரும்புகிறேன்” என்று சொல்வதைக் கேட்ட ஊரவன், நடுவெயதைத் தாண்டிய நான் அவனுடன் பகடி பண்ணுகிறேன் என்று நினைத்துப் போலும் என்னை நோக்கிச் சிரித்தான்.

“நான் அந்தக் கதையைக் கேட்க விரும்புகிறேன் என்று சொல்வது வேடிக்கையாக அல்ல, கேட்கிற ஆசையோடுதான் கேட்கிறேன். அந்தக் கதையை இப்பொழுது எழுதுவதுதான் எனது எண்ணம்.”

நான் கொடுக்கும் கரைச்சலைப் பொறுக்கமுடியாத போது அவன் கதை கூறத் தொடங்கினான். அதே மொழி, அதே நடை, அதே போக்கு இம்மியும் பிச்காமல் முன்னர் போலவே

கதையைக் கூறினான். அவனுடைய அந்தக் கதை ஊர்க்கதையன்று; கிட்டத்தட்ட ஒரு நாவல் கதை. அந்தக் கிழு ஊர்வாசியால் பின்னப்பட்ட கதையா? சத்தர்ம அலங்காரம் போன்ற பழைய நூல்களிலிருந்து தெரிந்தெடுத்த ஒரு கதையா? பரம் பரை பரம் பரையாக வாயால் சொல்லப்பட்டுப் பரவியதால் புதிய ரூபத்தை எடுப்பதில் கீழ் நிலைக்கு இறங்கியதோ என்று நான் அறியேன். ஊரவனிடம் கேள்விகளைக் கேட்ட போதெல்லாம் அவன் என்னுடைய கேள்விகளுக்கு பதில் தரவில்லை.

கமறாள என்னும் பெயருடைய ஒருவன் ஓரேயொரு ஊரில் இருந்தான். அவனைக் கமறாள என்று சொல்லுவது இப்போதுள்ள விதானைமார் போன்று ஒருவன் என்ற காரணத்தால் அல்ல. நில புலம் உள்ள அவன் ஊரில் மிகவும் பிரதான பெரிய மனிதன் என்ற காரணத்தினாலே தான் அவ்வாறு அழைத்தார்கள்.

“அந்தக் கமறாளையை ஒரு கெட்டவன் என்று சொல்லவும் முடியாது. ஒரு நல்ல மனிதன் என்று சொல்லவும் முடியாது. ஊரிலுள்ள வறியவர்களுடைய விவாக கைங்கரியங்களுக்கு எப்படியோ பணம் கொடுப்பான். பேயகற்றல், மரணவீடு என்பவற்றிகு எப்படியோ உதவி செய்வான். வீட்டுக்கு வருகின்ற எவருக்கும் நன்றாக வயிறு புடைக்கும் வரை சாப்பிடக் கொடுப்பான். விவாகம், பேயகற்றல் ஆகிய தினங்களில் வீட்டுக்கு வருகிற எல்லோருக்கும் கஞ்சத்தனமில்லாமல் சோறுபோட்டு உபசரிப்பான். இவையெல்லாவற்றையுஞ் செய்தாலும் அவன் இருதயம் இல்லாத மனிதனைப் போல பணம் சம்பாதிப்பான். நிலத்தை எல்லை கூட்டிப் பெருக்குவான்.

கமரானையினுடைய முகம் குரங்கின் முகத்தை ஒத்திருந்தது. அப்படிச் சொல்வது, அவனுடைய முகம் அவலட்சணமானது என்பதனால் அல்ல. இரண்டு பக்கமும் உள்ள வெண்ணிறமான கண்ணமீசை இரண்டும் புற்கற்றை போல வளர்ந்திருக்கையில் மேல் உதட்டிலும், நாடியிலும் உள்ள

தாடியை மாத்திரம் சவரஞ் செய்திருந்ததால் முகம் குரங்கின் முகத்தை ஒத்திருந்தது என்றனர். ‘கிளாக் ஜியாவுடைய தந்தையும் தாடியை அந்த மாதிரித் தான் சவரஞ் செய்வித்திருந்தார்.’

“ஆம்-எனக்குத் தெரியும். அந்தக் காலத்திலே மக்கள், இங்கிலாந்திலிருந்து அந்த மாதிரித் தாடியை வெட்ட பழகியிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலே இங்கிலாந்திலே உயர் வகுப்புப் படித்த மனிதரும் மத்தியதர வகுப்பு மனிதரும் அவ்வாறு தாடியை வெட்டனார்கள்.”

“இல்லை... இல்லை.” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் என்னுடைய பேச்சை மறுத்தான். “ஆதிகாலம் தொடக்கம் கமறாள அப்படித்தான் தாடி வைத்திருந்தான். அது இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த பாணி அல்ல.” “அந்தக் கமறாளைக்கு ஒரு மகன் இருந்தான். அந்த மகனைப் படிப்பிக்க கமறாள மிகவும் பாடுபட்டான். ஆனாலும், அந்தச் சிறுவன் படிக்கவில்லை. அந்தச் சிறுவன் பெரியவனான பின்னு காலையிலேயே புறப்பட்டு, பகல் வேளைச் சாப்பாட்டிற்குத்தான் வீட்டிற்குத் திரும்பி வருவான். மத்தியானச் சாப்பாட்டின் பின்பு சிறிது சரிந்து இருந்து விட்டுப் போனால், இரவுச் சாப்பாட்டு வேளைக்கு அண்மையாகத்தான் வருவான்.

கமறாள மகனைப் பற்றிச் சிந்தித்துச் சிந்தித்துக் கடைசியில் என்ன செய்தான் தெரியுமா? ஒரு கலியாணத்தைக் கட்டிக்கொடுக்கத் தீர்மானித்தான். “ஒரு பெண்ணை மனம் முடித்துக் கொடுத்தால் இவன் வீட்டில் தங்கிவிடுவான்; அந்தப் பெண்பிள்ளை இவனைச் சரிப்படுத்தி விடுவாள்” என்று கமறாள நினைத்தான். இளந்தாரி வயதில் தானும் இரவில் உலாத்தப் போனதைக் கமறாள யோசித்துப் பார்த்தான். இரவில் கிராமத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த வீட்டுக் கொல்லைப் பக்கங்களிற் சுற்றித் திரிந்த கமறாள கலியாணம் கட்டியின்பு அதை நிறுத்திக் கொண்டான். கமறாளையின் மனைவி கொழுத்துப் பருத்த தேகமுள்ள-சிறிது காரமான பெண்.

வற்றையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்த கமறாள மகனிடம் “நீ ஒரு கலியாணம் கட்டவேணும்” என்று சொன்னான். “எனக்குக் கலியாணம் கட்ட விருப்பமில்லை” என்றான் மகன். அவன் அப்படிச் சொன்னதிற்குக் காரணம் அவனுக்கு ஒரு மங்கை-கொழுத்த பருத்த தேகமுள்ள வாய்க்காரப் பெண் ஒருத்தி இருந்தாள். பால் மணம் மாறு முன்னரே அவன் அந்தப் பெண்ணிடம் ஆசை கொண்டிருந்தான். இதையறிந்த ஊரவர்கள் இரகசியமாகப் பேசும் பொழுதெல்லாம் இந்த இளந்தாரி ‘தடிச்சியின் மாப்பிள்ளை’ என்று அறிமுகப்படுத்தினார்கள்.

கொழுத் துப் பருத் துள் எ தேகமுள் எ ஒரு பெண்ணாகையால் சனங்கள் அவளைத் தடிச்சி என்று அழைத்தார்கள். கமறாளைக்கு இந்தக் கதை தெரிந்தபடியால் மகனுக்குக் கலியாணம் கட்டிக்கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான். அவ்வாறு நினைத்துக்கொண்டு கமறாள மகனிடம் “நீ கலியாணம் கட்டவேணும்” என்று சொன்னான். கமறாள ஏதாவது சொன்னால் அதைச் செய்யாமல் இருக்கமுடியாது. தான் சொல்கிறதோன்றைச் செய்யாவிட்டால் மகனாயிருந்தாலும் உயிர் போகும் வரை அடிப்பான். ‘நீ கலியாணம் கட்டத்தான் வேண்டும்’ என்று கமறாள மகனைக் கோபத்தோடு பார்த்து பற்களை நெருடிக் கொண்டான். மகன் தலையைக் குனிந்து கொண்டு நின்றதைத் தவிர அவனது வாயிலிருந்து ஒரு வார்த்தை கூட வெளிவரவில்லை.

கமறாளையும் மனநாளை நிச்சயித் து சகல ஆயத்தங்களையும் செய்யத் தொடங்கினான். பெரிய கலியாண மண்டபம் அமைத்து பூங்கொடி, தென்னாங்குருத்து, காட்டுச் சோம்பு இலை ஆகியவற்றால் அதனை அலங்கரித்தான். அந்த அலங்காரக் கலையை நன்கு பயிற்சியுள்ள ஊர்த் தச்சன் ஒருவன் செய்தான். கலியாண மண்டபம் சுவர்க்கலோக மண்டபம் மாதிரி அழகாக விளங்கியது. கலியாண மண்டபம் அமைக்க உதவி செய்த ஏற்குறைய நூறு பேருக்கு கமறாள காலை, மதியம், இரவு ஆகிய மூன்று வேளைகளும் காய்கறிகள் சகிதம் நல்லாகச் சாப்பிடக் கொடுத்தான். இந்தக் கலியாண

மண்டபத்தைப் பார்க்கப் பிற ஊர்களிலிருந்தும் பெண்களும் ஆண்களும் வரத்தொடங்கினார்கள்.

கலியானம் கட்டுகிற தினத்திற்கு முன்னராக ஜந்து நாட்கள், கமறாள உரில் எல்லோருக்கும் சடங்குக் கொண்டாட்டம் வைத்தான். காய்கறி, மீன், பால், பாணி என்பவற்றை வண்டிக் கணக்காகக் கொண்டு வந்து மனமும் வாயும் நிறைய எல்லோருக்கும் சாப்பிடக் கொடுத்தான். எவரிடமிருந்தும் ஜந்து சதக் காசுகூட வாங்கவில்லை.

தினத்தில் கலியான மண்டபத்திலும் வீட்டு முற்றத்திலும் முச்சுவிட முடியாதளவுக்குப் பெண்களும் ஆண்களும் நிறைந்திருந்தனர். மணமகனும் மணமகளும் குதிரை வண்டியிலிருந்து இறங்கிப் பாவாடைக்கு மேலாக அடிவைத்து நடந்து மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தார்கள். முகம் முழுவதும் வளர்ந்திருந்த வெள்ளைத் தாடிக்கார நொத்தாரில் அன்று மங்கள அஷ்டகம் கூறினார். மணமகனும் மணமகளும் மண்டபத்துக்குள் நுழையும் போதே மங்கள அஷ்டகம் சொல்வதை நிறுத்தி நொத்தாரில் ‘புரா’ என்று சொன்னார். ‘படார்’ என்ற சத்தத்துடன் தேங்காய் உடைந்தது. தேங்காய் உடைந்த சத்தத்தைக் கேட்டு அந்தத் திசையை நோக்கிய எல்லோருடைய முகங்களும் கோணின. தேங்காய்ப் பாதிகள் இரண்டும் தலைகீழாகப் புரண்டு வாய்ப்பக்கம் கலிழ்ந்து நின்றன.

கலியானம் கட்டிய இரண்டு கிழமைக்குப் பின்னர் மணமகனும் மணமகளும்; கமறாள ஏற்கனவே கட்டிய புதிய வீட்டில் வசிக்கச் சென்றார்கள். இருந்துமென்ன! மணமகன் வீட்டில் இருப்பதில்லை, காலையில் வீட்டிலிருந்து கிளம்பிச் சென்றால் மத்தியானச் சாப்பாட்டு நேரந்தான் வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவான். சோற்றைச் சாப்பிட்டு விட்டு வெளியே சென்றால் இரவுதான் வீட்டுக்குத் திரும்புவான். அந்தக் கொழுத்துப் பருத்த பெண்ணிடம் தான் மணமகனுக்குப் பிரியம்.

புத்த பகவானை வணங்கச் சென்ற என்னுடைய மாமியும் மச்சாளும் திரும்பி வந்து வீட்டினுள் நுழைந்தார்கள்.

“அவர் இன்னும் குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி ‘அந்தோ’ அண்ணனின் ஆகாசப் புளுகைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்” என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னுடைய மச்சாள், வீட்டினுள் நுழைந்தாள்;

“புளுகு இல்லை - இது உண்மைக் கதை”

“கமறாளையின் மகனுடைய கதை”

“ஆம்”; என்று கூறியவாறே நான் ஊரவனின் முகத்தைப் பார்த்தேன்,

“சொல்லு”

“இந்தப் பெண்பிள்ளை மெல்லியவளென்றாலும் நல்ல தோற்றம் உள்ள பெண். பருத்த பெண்களிடமுள்ள விருப்பத்தாலோ என்னவோ மனமகன் அந்தக் கள்ளக் காதலியிடந்தான் பிரியம் வைத்திருந்தான், இந்தப் பெண்பிள்ளை மனுசனை வீட்டில் நிறுத்திவைக்க மிகவும் பாடுபட்டாள். ஒரு வருடமாகப் பாடுபட்டு மனிசனின் போக்கை மாற்ற முடியாததால் இந்தப் பெண்பிள்ளை “வண்” தர்மத்தைப் படிக்கத் தொடங்கினாள். வீட்டிலும் ‘வண்’ தர்மத்தைப் படித்தபடியாற்போலும் அந்த ஆசையும் எழுந்தது.

இந்தப் பெண்பிள்ளை தன்னுடைய கணவன் இரவு வீட்டுக்கு வந்ததும் சாப்பிடச் செய்து பராமரித்து மகிழ்ச்சியோடு கதைத்து அவனுக்கும் கேட்கத்தக்கதாக, வண புத்தக்கதை வாசிப்பாள். இந்த மனிதன் பக்தி சிரத்தையோடு கேட்டுக்கொண்டு இருப்பதால் இந்தப் பெண்பிள்ளை தருமத்திதையும் கொஞ்சம் சொல்லிக்கொடுப்பாள். வாழ்க்கையே துக்கம். ஐந்துபலச் சுகங்களில் ஆசைகொள்ளல் தேன் பூசிய சவரக்கத்தியை நக்கியமாதிரித்தான். உடம்பு நிறைந்த பாண்டம் போன்றது. பலனில்லாத இந்த விடயங்களில் ஆசைப்பட்டு வாழுகின்ற மனிதர் மரணத்தின்பின் நரகத்தில் பிறந்து துக்கத்தை அனுபவிப்பார்கள்.

இந் தப் பெண் னின் தர் மப் பிரசங் கத் தைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற இந்த மனிதன் சில வேளைகளில், ‘உண்மைதான்’ என்று சொல்லி அதைச் சரி சரி என்று ஆழோதிப்பான்.

இப்பெண் அறையைப் பூசை அறையாக ஆக்கிக் கொண்டு காலையும் மாலையும் மலர்ப்பூசை செய்து புத்தபகவானை வணங்குவாள். மிக்க ஆசையோடு தருமங்களைப் படிப்பாள். முன் பிலும் பார்க்க அவளுடைய உடம்பு மிகவும் மெலிந்துவிட்டது.

ஒருநாள் பெரிய கமறாள திறமையான நாட்டு வைத்தியர் ஒருவரோடு வந்தார். அவருக்கு மருமகளைக் காட்டி உடம்பைச் சோதித்துப் பார்த்து நூறு ரூபாவரை செலவு செய்து நல்ல ஒரு லேகியம் செய்வித்துக்கொடுத்தார். மருமகள் மெலிந்து போகுமளவிற்கு மகன் அவளிடம் பாராமுகமாக இருந்ததால் பெரிய கமறாள கோபம் கொண்டான். ஒரு நாள் மாலை மனிசன் கையளவு மொத்தமான ஒரு பிரப்பந்தடியைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு மருமகளின் வீட்டுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். மனிதன் வந்திருப்பது மகனுக்கு நல்லாக அடிகொடுக்கும் யோசனையுடன் என்று பெண்பிள்ளை அறிந்துகொண்டாள். ‘மிகவும் அருமையானவள்தான் கமறாளைக்குக் கோபம் வரும்’ என்று மருமகள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். கோபம் வந்தால் கமறாள மகனுக்கென்றாலும் அடிக்கத் தொடங்கினால் உடம்பில் தோல் உரியும் வரை உடம்பிலுள்ள சதைகள் துண்டு துண்டாக விழும் வரை அடிப்பான். அடிக்கத் தொடங்கினால் கடவுள் வந்தாலும்-இந்திரன் வந்தாலும் அவனை நிறுத்த முடியாது.

அன்று மாமனார் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்ட செய்தியை மருமகள் தந்திரமாகக் கேள்விப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், கமறாளையின் மகன் அந்தப் பெண் இருக்கும் இடத்திற்குப் போவதை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. மாமனார் வந்து போன தினத்திலிருந்து இந்தப் பெண்பிள்ளை பூரணை நாட்களில் ‘அஷ்டசீல உபவாசம்’ அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கினாள். அஷ்டசீலம் அனுஷ்டிக்கும் நாட்களில் கணவனும் இந்தப் பெண்பிள்ளைக்கு மிகவும் முறையாகத் தானம் தயார் செய்து

கொடுப்பான்; மறு நாட்களிலும் பார்க்க மிகவும் அக்கறை காட்டுவான். நேரத்தோடு வீட்டுக்கும் வருவான். லேகியம் சாப்பிட்டு ஆறுமாதங்களின் பின்பு பருக்கத் தொடங்கிய இந்தப் பெண்பிள்ளை சண்டைக்காரியானாள். இந்தப்பாவியும் பெண்பிள்ளையிடம் ஆசைவக்கத் தொடங்கி, கட்டித்தழுவி முத்தமிடப் போனான். இந்தப் பெண் ஒன்றுக்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை. சிற்றின்பத்தை அடியோடு வெறுத்தாள்.

ஒருமுறை அழகையும் ஏதோ அதைத் தொடர்ந்து யாரையோ ஏசுகிற சத்தமும் கிராமச்சங்கப் பாதைப் பக்கத்திலிருந்து வந்தது.

“நோனிஸ் ஆக இருக்கலாம்” என்று ‘அந்தோ’ அண்ணன் கூறினான்.

பூரணை நாளில் குடித்துவிட்டு வீதியால் போனான், என்று கூறி இளந்தாரிகள் சிலர் அந்த மனிதனை அடித்திருக்கிறார்கள். “அந்தப் பாவிக்குப் பூரணை நாளிலும் கள்ளுக் குடியாமல் இருக்கமுடியாது” என்று தலைவாசலை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த மாமி சொன்னாள்.

“இன்று காலை உபாலிஸ், பெடியன் களிடம் அடிவாங்காமல் மயிரிமையாற் தப்பினான்” என்று ‘அந்தோ’ அண்ணன் கூறினான். மனிதன் காலையிலேயே வண்டியைப் பூட்டிக்கொண்டுபோய், கூலிக்கு கல் ஏற்றிக்கொண்டு போனான். பெடியள்கூட்டம் அதைக் கண்டு கூப்பாடு போட்டு எருதை அவிழ்த்துவிட்டு வண்டியை வீதி ஓரத்தில் இழுத்து விட்டது. அவன் தலையைக் குனிந்து வாயை முடிக்கொண்டு நின்றிரா விட்டால் பெடியள் அவனுடைய வண்டியையும் முறித்திருப்பான்கள். பூரணை நாளிலும் கிழட்டு மாட்டைத் தொட்டிலில் சும்மா நிற்கவிடாத மனிசனுக்கு அது நல்லதோர் பாடம்”

கிராமவாசி மீண்டும் கதையைச் சொல்லத் தொடங்கினான்:

“அந்த மனிசனின் கரைச்சலிலிருந்து தப்பமுடியாத இடத்தில் அந்தப் பெண்பிள்ளை கூந்தலையும் வெட்டி, தச சீல உபாசிகையாக மாறினாள். அப்படியிருந்தும் இந்தப் பாவி மனிதன் அந்தப் பிள்ளைக்குக் கரைச்சல் கொடுப்பதை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. ஒன்றுஞ்செய்ய முடியாத இடத்தில் அந்தப் பிள்ளை உபாசிகை இருக்கும் ஓர் இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு வீட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் போனாள்.”

“அப் படியானால் அந்த மனிதன் அந்தப் பெண்பிள்ளையைத் தேடிக் கொண்டு போனானா” என்று நான் கேட்டேன்.

“இல்லை-ஆறு மாதங்களுக்குப் பின்னர் அந்த மனிதன் கோட்டில் வழக்குப் போட்டு, விவாக நீக்கஞ் செய்துகொண்டு அந்தக் கள்ளக் காதலியை மணந்துகொண்டான். கமறாள பொல்லாத கோபங்கொண்டு அந்தப் பிரபங் கொடியையும் தோளிற் சுமந்து கொண்டு பெண்ணின் வீட்டிற்குப் போனான். தூரத்தில் வருகிற கமறாளையைக் கண்ட மாத்திரத்திலேயே மகன் நடுநடுங்கத் தொடங்கினான். அன்று கமறாளையினுடைய முகம் அவ்வளவு தூரம் கோரமாயிருந்தது.

“இன்றைக்கு என்ற பாடு முடிந்தது!” என்று சொல்லிக் கொண்டே அறையினுள்ளே சென்ற மகன் பிராண பயத்தால் துடித்தான். அந்தப் பெண்ணுக்கும் கமறாளையின் போக்கு என்னவென்று தெரியும்.

கமறாள தலைவாசலுக்குள் கால் வைத்தபோது அந்தப் பெண் ஓடிப்போய் முழந்தாள்களில் விழுந்து வணங்கி அவனுடைய இரண்டு கால்களையும் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு அழுத் தொடங்கினாள்.

நெய்யில் நூறு தரம் தோய்த்தெடுத்த பஞ்சக் குவியலை தன்னுடைய கால்களில் வைக்கும்போது உணரும் குளிர்ச்சி, மெதுமை என்பன ஒன்று திரண்டு கால்கள் வழியே ஏறி தலையில் புகுந்தாற் போன்று கமறாளையின் உச்சி குளிர்ந்தது.

மகனும் அக்கணமே ஓடிப்போய் முழங்கால்களில் விழுந்து தந்தையை வணங்கினான்.

கமறாள், ஒரு வார்த்தையும் பேசாமல் பிரப்பங் கொடியைத் தோளிற் போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிப் போனான். போகும் போது பாதையோரத்தில் நின்ற ஓர் எருதும் முசிக்கொண்டு பாய்ந்தது. கமறாள் இரண்டு கைகளாலும் பொத்திப் பிடித்துக்கொண்டு பிரப்பங்கொடியால் படாரென்று ஒருமுறை அடித்தான். அந்த ஒரு அடியோடு எருதின் இரண்டு கொம்புகளில் ஒன்று முறிந்தது. அடுத்த தரம் படார் படார் என்று அடித்துவிட்டு திடீரென்று போகும்போது எருது மரணக் குரலை எழுப்பிக்கொண்டு ஓடத் தொடங்கியது அதன் பிறகுதான் உருக்கொண்டு வரம் பெற்றவன் போல நின்ற கமறாளையினுடைய கோபம் ஆழியது.

3 மார்ட்டின் வீக்கிரமசீன்க சிறுகதை வளம்

ஏலவே மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க குறித்து கூறும் போது கடற்கரையோரமும் கடற் தாவர அமைப்பும் அவரின் வாழ்வில் மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதோடு அவை அவரின் படைப்புகளில் ஆழமாகவும் அழகாகவும் படம் பிடிக்கப்பட்டன எனக் கூறப்பட்டிருந்தது.

கீழே தரப்பட்டுள்ள சிதைந்த வீடு எனும் சிறுக்கதை மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க நிதியத்தின் இணையத் தளத்தில் இடம் பிடித்திருக்கும் கதையாகும். கதையை வாசிக்கும் போது கதையின் தொனியை விட அதன் வனப்பு சிலாகிக்கிக்கக் கூடியதாக இருப்பதைக் காண்பீர்கள்.

நாங்கள் ஹிங்கடுவையை தாண்டிக் கடற்கரையினாடாக நடக்க ஆரம்பித்தோம். கடற்காற்றை சுவாசித்தவாறு முக்குத் துவாரங்களைச் சுருக்கிக்கொண்டே தொடர்ந்து சென்றோம். கடலினால் இரைமீட்கப்பட்ட சங்கு, சிப்பி, சோகி, பாசி, குப்பை ஆகியவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்ட வெண்மனற்பரப்பு

எங்களுக்கு ஆச்சரியத்தை உண்டு பண்ணியது. நான் சிலவேளாகளில் சோகிகள் நிறைந்த குப்பைக் குவியலைக் கிளரினேன். ஆந் தச் சிப் பியோட்டுக் குவியலில் சலவைக் கல்லைப்போல் மின்னும் சிப்பியோடொன்றை ஆசையுடன் கையில் எடுத்துக்கொண்ட எனக்கு ஆச்சரியம் அதிகமாகியது. அது சிப்பியோட்டைப்போன்ற வெற்றுப் பொருள்லல். மாணிக்கத்தைப் போன்ற பாரமான பொருள். வைரத்தைப் போன்று சூரியவொளியைக் கவரும் அந்தச் சலவைக்கல் சிப்பியோடு இந்த உருவத்தைப் பெற்றது எவ்வாறு?

சிப் பியோட்டுக் குவியல் களை கிளரிக் கொண்டு நடந்துசென்ற நாங்கள் துர்நாற்றும் வீசியதால் இடைக்கிடை முக்கைப் பொத்திக்கொண்டோம். சிறிய நகர சபையினால் ஆளப்படும் இங்கு கடற்கரை மலகூடமானதற்கு மனிதர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காதது அவர்கள் அதற்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள் என்பதாலா? கடலினால் ஏற்பட்ட அருவருப்பினாற் போன்று வீடுகளும் மலசல் கூடங்களும் அதற்குப் பின் பக்கம் காட்டியிருந்தன.

கரையோரமாக   நடந்துசென்ற   நாங்கள் கற்பாறையொன்றின்மேல் ஏறிக்கொண்டோம். எங்களுக்கு அறிமுகமுள்ள தோணிக்காரர்களைப் போன்று எங்களை நோக்கிச் செலுத்தப்படும் இரண்டு பாய்கட்டிய தோணிகளைக் கண்டோம்.

“இரவில் கடலுக்குப் போன தோணிகள்..... இந்தக் கற்பாறையிலிருந்து கால்மைலுக்கு அங்கால இருக்கிற துறையில் தான் வந்து சேரும்...” என்று கூறினான் நண்பன்.

அப்படி எண்டா எங்களைக் கண்டுவிட்டு எங்களை நோக்கிவரும் தோணிகள்லல்!.....’

காய்ந்த பாசியால் கற்புவொன்றை குனிந்து நோக்கிய என்னை நண்பன் ஒரு மாதிரியாகப் பார்த்தான்.

‘கல்லைப் பார்த்து கடற்பூச்சைப் பிடிக்கவா?’

‘இல்லை’

சிப்பி ஓடுகளால் சூழப்பட்ட கற்பொந்து ஒன்றைக் கண்ட என் நண்பன் மிகவும் ஆச்சரியம் அடைந்தான்.

‘கற்பொந்தைச் சுற்றிச் சிப்பியோடுகள் எப்படிக் குவிந்தன? நான் வினவினேன்.

‘சிப்பியோடுகள் எப்படியோ தெரியா: சிப்பிகள் என்றால் முற்காலத்தில் கதைத்திருக்கின்றன. அவை கதைத்த பாதை தெரிந்த பண்டிதர்கள் என்றால் இன்னும் இருக்கிறார்கள்...’

‘முற்காலத்திலே சிப்பிகள் கதைத்தன என்று யார் சொன்னவை?’

‘பண்டிதர்கள்’

‘நீ என்னைக் கேலி செய்கிறாய்’ என்றவாறே நண்பன் என்னை நோக்கினான்.

இந்தச் சிப்பியோட்டின் பின்னணியிலிருக்கும் கதையை நான் சொல்லுகிறேன். இந்த ஓடுகளெல்லாம் கடற்பூச்சியினால் கொன்று தின்னப்பட்ட சிப்பிகளின் ஓடுகள் தான்..... கடற்பூச்சி சிப்பிகளைக் கொன்று வாழும் ஒரு பிராணி’ இவ்வாறு நண்பன் கூறினான்.

அவன் என்னைக் கேலி செய்கிறான் என்றே எண்ணினேன்.

‘என்னை ஏமாற்றப் பார்க்கிறாயா?’

‘�மாற்ற’ என்றவாறே அவன் தனது கைத்தடியை நீரினுட் செலுத்தினான். பின்பு கற்பொந்தினுள் கைத்தடியைச் செலுத்துவதற்காக தன் கையை முழங்கை வரை நீரினுட் செலுத்தினான். ஏழு எட்டு முறை கைத்தடியாற் குத்தியபோது இராட்சத்த தலைமொன்று பொந்தினின்றும் வெளியே வந்தது. வெளியே வந்த அந்தக் கடற்பூச்சி ஒரு கணத்திலேயே மறைந்து விட்டது.

பட்டுப்போய் விழுந்த தென்னை மரத்தின் குற்றியொன்று கற்பாறைமீது போடப்பட்ட அடிபாலம் போல் இருக்கின்றது.

அதன் நுணிப்பகுதி கடற்கரையிலிருந்தது. கற்பாறையினின்றும் இறங்கிய அவன் சிறிது தூரம் சென்று தென்னங்குற்றியில் அமர்ந்து கொண்டான். இரண்டு கால்களையும் மனற்பரப்பில் ஊன் றி வைத் திருந்த அவன், கடலுக்குப் பின் புறம் காட்டியிருக்கும் இடந்த வீடோன்றைக் காட்டினான். தென்னை மரமும் கற்பாறையும் அந்தப் பாழடைந்த வீடும் ஒன்றுக்கொன்று ஒற்றுமையுடையன என்பதைப்போலவே அவன் காட்டினான்.

எட்டு மாதங்களுக்கு முன்பே இந்தத் தென்னை மரம் பட்டுப்போய் விழுந்தது. தென்னைமரம் விழுந்தது தான் தாமதம். காகக் கூட்டத்தைப் போல் சிறுவர்கள் கூட்டமாக வந்து தென் னங் குரும் பைகளைப் பிடுங் கிக் கொண்டார்கள். தென்னோலையை வெட்டித் தென்னை வட்டைப் பிரித்துக் குருத்தை எடுத்துப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

‘தென்னை மரத்தை வெட்டிச் சிலாகைகளாகச் சீவாதிருப்பது ஏன்? முச்ச மரத்தைச் சுண்ணாம் புச் சூளைக்காரர்களுக்கு விறகாக விற்கலாமே.? ’

‘இந்தத் தென்னை மரத்திற்கு உரிமையாளர்கள் எட்டுப்பேர் இருக்கிறார்கள். சொந்தக்காரர்கள் அதிகமாகையால் ஒருவராலும் மரத்தை வெட்டிச் சிலாகைகளாகச் சீவவில்லை. மரம் மைக்குமட்டும் இப்படியே விட்டுவிட்டார்கள்.’

பாழடைந்த வீட்டை அவன் மீண்டும் எனக்குக் காட்டினான்.

இந்தத் தென்னை மரமும் கற்பாறையும் அந்த வீடாகிய மூன்றும் ஒன்றாகவே இடந்து விழுந்தவை. அவை மூன்றும் ஒதே கதையையே சொல்லும். நீர்ப்பெருக்கு ஏற்படும்போது கற்பாறை மட்டும் புதிதாக மாறும். இப்பொழுது காய்ந்து கருகாகியிருக்கும் பாசி மீண்டும் புத்துயிர் பெற்று வளர்ந்து கற்பாறைக்குப் புதிய தோற்றத்தைக் கொடுக்கும்..... ஆனால் தென்னங்குற்றியும் அந்த வீடும் இடவதும் பாழடைவதும் அதிகரித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது.

பலப்பிட்டிக்கும் காலிக்கும் இடையிலான பிரதான வீதியின் இருபக்கங்களிலும் இடைக்கிடையே காணப்படுகின்ற இடந்த

வீடுகளைத்தான் ஒரு முறை எண்ணிப் பார்த்ததாக அவன் என்னிடம் கூறினான்.

இந்த இடந்த வீடுகளுக்குக் கதைக்க முடியுமாகவிருந்தால் ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு துக்கம் நிறைந்த கதைகளையே கூறும்.

இடந்த வீடுகள் கதைக்க ஆரம்பித்தால் பெரிய நச்சரிப்பே ஆரம்பித்துவிடும்.' என்றேன் நான்.

மற்றைய இடந்த வீடுகளைப் போலவே இதுவும் மற்றாகக் கட்டப்படாத வீடு. முற்றைய இடந்த வீடுகளும் இதைப் போன்றதே. சிவர் வைத்து ஒடும் போட்ட பின்பே இந்த வீடு இடந்து விழுந்தது.

சில வீடுகள் முன்று நாலு சுவர் வைத்த பின்பே இடந்து விழுந்து விடும். வீடுகளைக் கட்டி ஒடு வைத்து, சாந்து பூசி வேலை முடிந்ததும் அதில் மனிதர்கள் குடியேறாதது என்னால்?

'வீடுகளைக் கட்டிய மனிதர்கள் அவைகளைக் கைவிட்டது அவைகள் சும்மா வளரும் என்ற எண்ணத்தினாற் போலும்! கரைப் பிரதேசங்களில் வாழும் சோம் பேறிகள் தென்னாங்கன்றுகளை நாட்டி மறைத்து வைத்து விட்டு வீட்டுக்குப் போய் நித்திரை கொள்ளுவார்கள். எட்டு வருடங்களின் பின் தென்னாங்கன்றுகள் பெரிதாக வளர்ந்த பின் அவர்கள் தேங்காய் பறிக்கப் போவார்கள். இந்த வீடுகளையும் ஆரம்பித்து, கூரைகள், கதவுகள் வளர்ந்த பின்பு அங்கு போய்க் குடியேற எண்ணியிடுள்ளார்கள் போலும்! அது தான் அவர்கள் வீட்டைச் சிறிது கட்டிவிட்டு இடையில் நிற்பாட்டியிருக்கிறார்கள்!'

'நீ சரியான துஸ்டன்' என் நண்பன் கோபத்துடன் கூறினான்.

'நீ மனிதர்களின் நிலைகண்டு சிரிக்கிற கொடியவன்'

அவன் இடந்த வீடுகளின் கதையைக் கூறினான். சிலவீடுகள் 1899 ஆம் ஆண்டில் கட்ட ஆரம்பிக்கப்பட்டன. கரி

தோண்டுவதனாலோ விற்பதனாலோ மனிதர்களுக்கு கிடைத்த பண்த்தினாலோ அந்த வீடுகளைக் கட்டினர். அடுத்தவனுக்குக் குறைந்தவனல்ல என்ற எண்ணத்தில் பெரிய வீடுகளில் வாழ எண்ணிய மனிதர்கள் தமது பணநிலைமையை அறியாமல் கட்ட ஆரம்பிக்கப்பட்ட வீடுகளிற் சிலவும் அவற்றிலடங்கும். ஏதோவொரு வியாபாரத் தில் பெற்ற லாபத் தினால் இளைஞரை இன்னுமொரு வீட்டையும் கட்டத் துவங்கி அவன் இடையில் நட்டமடைந்தான். இடிந்த அந்த வீடு டுவிட்களிசானை அணிந்து சாக்குப் படங்கினால் மேலுடம்பை முடியிருக்கும் மனிதனாருவனைப் போன்றது என்று கூறிய அவன் கடலுக்குப் பின்பக்கத்தைக் காட்டியிருக்கும் அந்த வீட்டைக் காட்டினான்.

சண்ணாம்புக் கற்களினாற் கட்டப்பட்ட பெரிய வீடாகும். சாந்து பூசப்படாததினால் அதன் சுவர்கள் கற்குவியல்களைப் போல் தெரிகின்றன. ஆனால் பலாப்பலகைக் கதவுகளுக்கும் சன்னல்களுக்கும் மேல் ஆழகரன் வேலைப்பாடுகளுடனமைந்த பலகைகள் இருந்தன. தென்னாங்கிடுகுகளும் பூவரசமரத்தடிகளும் வீட்டின் ஒரு பக்கத்திற்கு நிழல் கொடுக்கும் கூரையாக அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. கூரையிலுள்ள கிடுகுகள் மைத்துப் போயிருந்தன.

வீட்டின் ஒரு பக்கம் மட்டும் மேயப்பட்டிருப்பது ஏன்? சுவர் நனைய முடியாது. முற்றப் பக்கம் மேயாததனால் அந்தப் பக்கச் சுவர் நனையுமே' என்றேன் நான்.

‘அந்த வீட்டில் ஆட்கள் இருக்கிறார்கள்’ நான் புதுமையடைந்தேன்.

‘அடைத்த பகுதியில் அம்மாவும் மகளும் சின்ன மகன் ஒருவனும் வாழ்கின்றார்கள். அடுத்த பகுதி நனைகிறது.’

வீதி அருகில் இருக்கிற மடத்தையும் இந்தப் பாழடைந்த வீடுகளையும் அரசாங்கம் உடைக்க வேண்டும்.’

ஏன்?’

இந்த வீடுகளால் வீதியும் ஊரின் அழகும் கெடுகின்றது. வீடுகள் மட்டுமல்ல. வீட்டு மனிதர்களின் உடலும் உள்ளமும் இடிந்து விழுகின்றது. அதைப் பார்க்கிற மனிதர்களின் உடலும் உள்ளமும் இடிந்து விழுகின்றது.

‘நீ சரியான கொடியவன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே என் நண்பன் தென்னங்குத்தியினின்று எழுந்தான்.

வீட்டுக்குப் போவோமா?

ஓம்... தெரியவில்லையா.. இருட்டுப்பட்டுக்கொண்டு வருகின்றது. கடலில் மறையப்போகும் தீழு போல.... என்று சொல்லிக்கொண்டே நண்பன் அடிவானத்தைப் பார்த்தான்.

‘நீ கொடியவன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டே அவன் நடந்து சென்றான்.

‘உனக்கு மற்றவர்களின் துன்பம், சுகம் இரண்டுமே ஒரே மாதிரி: இரட்டுக்குமே சிரிக்கின்றாய். உனக்கு நெஞ்சிருக்கிறதே தவிர கருணையில்லை. பாழடைந்த வீடுகளை உடைத்துப் போட்டால் இந்த ஏழைகள் எல்லாம் தெருவில் இறங்கிப் பிச்சை எடுக்க வேண்டியது தான்....’

நான் சிரிப்பதைக் கண்ட அவன் மிகுந்த கோபமடைந்து என்னை ஏசியவாறே வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

பாழடைந்த வீட்டின் பின்பக்கத்தில் தென்னங்கிடுகுப் படலையை திறந்துகொண்டு இளமாங்கை ஒருத்தி வெளியே வந்தாள். அவளைக் கண்ட நான் சிப்பியோடுகளினால் சுற்றியிருந்த அந்தக் கற்பொந்தினின்றும் வெளியே வந்த இராட்சத்த் தலையைப் போன்ற கடற்பூச்சைக் கண்டது போல் புதுமையடைந்தேன்.

மிக அழுக்கடையாத உடுப்பை அணிந்திருந்தாலும் அவள் அழகான கண்ணியாவாள்.

அவளது அழுக்கடையாத முகம் என் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்ந்தது.

நான் அந்தப் பாழடைந்த வீட்டை நோக்கி வருவதைக் கண்ட அவள் மீண்டும் வீட்டினுள் நுழைய முயற்சித்தாள்.

கொஞ்சம் நில்லுங்க.

அவள் சந்தேகத் துடனும் பயத்துடனும் என்னைப் பார்த்தாள்.

‘வீட்டில் ஒருத்தரும் இல்லை’

வீட்டில் ஒருத்தரும் இல்லாவிட்டாலும் நீர் இருக்கிறேரே! நான் சிரித்தவாரே கூறினேன்.

கிராமத்துப் பெண்ணொருத்தி ‘வீட்டில் ஒருத்தரும் இல்லை’ என்று கூறுவது ‘தன்னைத்தவிர வீட்டில் வேறு யாருமே இல்லை. ஆகையால் இங் கே வர வேண்டாம்’ என்று அறிவிப்பதற்காகத்தான் என்பதை நானறிவேன். நிற்காமல் வீட்டை நோக்கிவரும் என்னை நிற்பாட்டுவதற்காக அவள் படலையைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள். அவளது தாயோ தம்பியோ இல்லாத நேரத்தில் நான் வீட்டினுள் சென்றேனென்றால் ஊர் முழுவதும் வம்பு தும்பு பரவும். வீட்டினின்றும் வெளியே வந்த அவள் என்னைப் பார்த்தும் உண்டான சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டதை நான் அவதானித்தேன். சிரிக்கப்போறாளோ என்றும் எண்ணிக்கொண்டேன்.

‘இளந் தாரியொருவன் வீட்டுக்கு வருவது விருப்பமில்லையா?’

‘ஒருத்தரும் இல்லாத நேரத்தில் இளந்தாரி ஏன் வீட்டுக்கு வரவேணும்?’ என்றவாரே அவள் சிரித்தாள்.

‘இதுக்கு முதல் கண்டதும் இல்லை!’

‘ஜினசேன எனது நண்பர்’

‘அப்படி என்டா அவர் தனிய வீட்டுக்குப் போறார்’

‘நான் அவர் வீட்டில இருந்து தான் வாஹேன். திரும்பவும் நான் பாணந்துறைக்குப் போக வேணும்.’

‘அப்படி என்டா ஊர் பாணந்துறையா?’

‘ஓம். இந்த வீடு யாருடையது?’

‘எங்கட தான். வேற யாற்ற? அவர் இந்த வீட்டைப் பற்றி ஏதும் சொன்னவரா?’

‘இல்லை. அவர் இதைப்போன்ற வீடுகளுக்கு சரியான ஆசை.’ அவள் சிரித்தாள்.

‘இந்த வீட்டைக் கட்டியது எங்க அப்பா தான். ஆனா இப்ப இது அவருக்குச் சொந்தம்.’

இளம் பெண்ணின் தந்தை எனது நண்பனின் வீட்டிலும் பார்க்க பெரிய வீடோன்றைக் கட்ட ஆரம்பித்தார். கரி வியாபாரத் தில் நட்டமடைந் ததால் அந்த வீட்டு வேலைகளோல்லாம் இடையில் நிறுத்தப்பட்டன. ஜந்து வருடங்களின் பின் அவர் இறந்து போனார். அவர் உயிருடன் இருந்த போது எனது நண்பனிடம் கடனாக வாங்கிய எழுநாற்று ரூபாவை அவரால் கட்ட முடியவில்லை. அதனால் வீடு எனது நண்பனுக்குச் சொந்தமாகியது. இறந்தவரின் மனைவியையும் மகளையும் மகனையும் வீட்டிலிருந்து வெளியேற்ற எனது நண் பன் வழக் காடுகின்றான். இதுவே நான் அந்தப் பெண்ணிடமிருந்து தெரிந்து கொண்ட கதை.

‘கள்ளன்’ நான் மனதுக்குள்ளேயே கூறிக்கொண்டேன்.

அந்தப் பெண் மீண்டும் இவ்வாறு கூறினாள்.

‘அந்த மனிசன் மிகவும் பொல்லாதவர்.’

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க சீறுக்கை வளம் 4

வளர்ப்புப் பிள்ளையொன்றை மையமாகக் கொண்டு புனைப்பட்ட கீழே காணப்படும் கதையும் மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க இணையத்தளத்தில் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

கதையோ எட்டாம் வகுப்புவரை கல் வியைக் கற்றுக் கொண்ட பத்தி தையல் பின்னலுக்கும் வேறு கைப்பணிகளுக்கும் பழக் கப்பட்ட கைகளையுடைய மங்கையானாள். முறையாகப் பழைய சிங்களப் பத்தகம் ஒன்றை வாசிக்கத் திறமையற்றவளாக இருந்த அவள் கீழான பாட்டு புனைகிறாள். பூவை விடு தூது காவிய சேகரவையும் குத்தில மற்றும் சில பழைய காவியங்களைத் தவிர மற்ற எந்த வித

பாட்டுப் புத்தகமும் எனது புத்தகங்களிடையே இருக்கவில்லை. அவள் அந்தக் காவியங்களை வாசிப்பதை என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. அவள் கீழான பாட்டுப் புத்தகங்களைப் படிக்கப் பழகினது பாடசாலையிலாக இருக்கலாம். நான் தினந்தோறும் ஆங் கிலப் பத் திரிகையைத் தவிர ஏனைய ஒரு பத் திரிகையையோ சஞ் சிகையையோ வாசிப் பதற்குப் பழக்கப்பட்டவனாக இருக்கவில்லை. நாளிதழ்களில் பிரசரமாகும் பாட்டுக்களைக் கூட வாசிப்பதற்குப் பத்தி பாடசாலையிலேயே பழகினாள்.

பத்தியினால் புனையப்பட்ட நாலு பாட்டுக்களை வாசித்த என்னுள்ளே வெட்கமும் கோபமும் உண்டாகியது. காமத்தைத் தூண்டும் பாட்டுக்களாக இருக்கா விட்டாலும் சிறுபிள்ளைத் தனமான அன்போடு அலைந்து திரியும் வண்ணத்திப் பூச்சிக் கும்பல் போன்று வளர்ச்சி குன்றிய சொற்கள் அந்தப் பாட்டு நான் கிலும் செறிந்து இருந்தன. அந்தச் சொற்கள் கிளர்ந்தெழுந்து காமத்துக்கு ஒன்று சேர்த்த கீழான உணர்வுகளை உரமுட்டும் பாடல்களாகும். கைப்பணிக்குப் பழகியதால் செயல்முறை கல்வியைப் பெற்ற பத்தி பாட்டுக்காரியாக ஆவதற்கு நினைத்தமை எனது வியப்புக்குரிய காரணமாகியது. நான் சிறிய துண்டுகளாகக் கிழித்து முற்றத்துக்கு வீசிய பாட்டுத் தாள்கள் வண்ணாத்திப் பூச்சிகளின் பியத்தெறியப்பட்ட இறக்கைகள் போன்று சிதறி தரையில் விழுந்தன. பத்தியை நான் கண்டித்தேன். நான் கோபமடைந்தது எதனால் என விளங்கிக்கொள்ள முடியாத அவள் என்னை நோக்கிப் பார்த்தவிட்டு அதன் பின் மேளனமானாள். சஞ்சலமோ கவலையோ இல்லாமல் சிரிப்பே குடிகொண்டது.

இற்றைக்கு ஏற்குறைய ஒன்பது வருடத்துக்கு முன் என்னை மகிழ்விக்க முயன்ற சிறிய சிறுமி எவ்வளவு வித்தியாசமாக இருக்கிறாள். உப்பிய கன்னம் உடைய அவள் முகத்தில் இரு கண்களும் பெரிதாகும். சிறிது விரிந்துள்ள இரு உதகுகளும் பெரிதாக உள்ளன. பொங்கிவரும் அளவிற்கு உயிர்த்துடிப்பு நிறைந்துள்ள பாத்திரம் போன்று அவள் மேனி இவ்வளவு மாற்றம் அடைந்தது கடந்த இரண்டு மூன்று

வருடங்களுக்கிடையேயாகும். புத்தி இப்போது நான் சொன்னால் மாத்திரமே வேலை செய்கிறாள். அவள் முன்பு போலவே என்னுடைய அறையைக் கூட்டிப்பெருக்கி சுத்தம் செய்கிறாள். எனினும் இப்போது கூடுதலான நேரத்தை உடுத்தி ஆயத்தமாவதற்கும் முகம் கைகால்களையும் உடுப்புகளையும் தூய்மையாக வைத்துக் கொள்வதற்காகவே காலத்தைக் கழிக்கின்றாள். அது ஒன்றுமே எனது மனக்கசப்புக்குக் காரணமாக அமையவில்லை. ஆடை அணிகளிலும் மேனியிலும் அடக்கத்தையே வெளிக்காட்டினாள். அவனுடைய பாட்டுக்களை வாசித்த எனக்கு அவனுடைய மனதின் சிறுபிள்ளைத்தனத்தை விட வெளியே சொல்ல முடியாத அளவான கீழ்மையான குணம் உண்டு என்று தோன்றியது.

‘பத்தி பாட்டுப் புனைவதற்கு எப்படிப் படித்தாய்?’ என்று நான் கேள்வி கேட்டேன்.

‘நான் பாட்டுப் புனைவதற்குப் படிக்கவில்லை’

“படிக்காமல் பாட்டு புனைய முடியாது. என்னிடம் தரங்கெட்ட புத்தகங்கள் இல்லை. பத்தி தரங்கெட்ட புத்தகங்களை எப்படி வாசித்தாய்?”

“பாட்டுப் புத்தகங்களை? ஸ்கூலில் வாசித்தேன்.”

“அது கீழ் வகுப்புகளில் பிள்ளைகளுக்காக இயற்றப்பட்ட பாட்டுப் புத்தகங்கள். பத்தியுடைய இந்தப்பாட்டு நான்கிலும் உள்ள சொற்களில் அநேகமானவை காணக்கிடைப்பது தரங்கெட்ட புத்தகங்களில்”

“ஸ்கூல் நூல் நிலையத்தில் பாட்டுப் புத்தகங்கள் அதிகமாக இருந்தது. அவைகளை நான் வாசித்தேன்.”

“என்னிடமுள்ள பழைய பாட்டுப் புத்தகங்களையும் வாசித்தாயா?”

“இல்லை”

“இதற்கு முன்பு பாட்டு இயற்றியிருக்கிறாயா?”

பத்தி சற்று கலங்கிப்போய் எனது முகத்தைப் பார்த்தாள். எனது கேள்வியினால் அவள் மனதிற்கு ஜயமும் பீதியும் உண்டாகியது என்பதை அவளது முகத்தில் சந்தேகமற தோன்றியது. பாட்டு இயற்றும் விதத்தைப் படிப்பதற்கு அவள் சிரத்தை கொள்கிறாளா என்பதை அறிந்து கொள்ளும் என்னத்துடனேயே நான் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்டேன். அவள் எதற்காகப் பயந்தாள்.

‘இரண்டு மூன்று முறை பாட்டு இயற்றியிருக்கிறேன். என்று சற்று நேரத்துக்கு முன்பு அவள் மறுமொழி கூறினாள். அவளுடைய பயம் இன்னும் இரு நயனங்களிலும் அகலவில்லை. ‘தரங்கெட்ட பாட்டுக்களை புனைய வேண்டாம்’ நான் பத்தியை பயம் காட்டிக் கண்டித்தேன்.

அவள் முற்றத்துக்கு இறங்கி முற்றத்தில் சிதறிக்கிடந்த கடதாசித்துண்டுகளை சேகரித்துக்கொண்டு குப்பைக்குழியை நோக்கிப் போனாள். அவளுடைய ஆடை அணிகளைத் தழுவிக்கொண்டு வந்த இளந்தென்றலில் புதுமையான நறுமணம் வீசியது. அது சவர்க்கார நறுமணமாக இருக்கவில்லை. பவுடர் நறுமணமாகவும் இருக்கவில்லை. விசேஷமான வாசனைத் திராவகத்தின் நறுமணமாகும். என்னோடு பழகிக்கொண்டு எனது வீட்டில் வளர்ந்த பத்தியின் மனம் வாசனைத் திராவகத்திற்கு எவ்வாறு இழுபட்டுச் சென்றது? இந்த வீட்டில் குடியேறிய பின்பு நான் முகத்தில் பவுடர் போடவில்லை. நான் வெகு காலமாக இருந்து உடலையும் முகத்தையும் கழுவுவதற்கு கூடுதலான வாசனையற்ற பழைய ‘விஸ்சோப்’ என்ற பெயருள்ள நாற்சதூர சவர்க்கார வர்க்கத்தையே எடுக்கிறேன். பத்தி இனிமையான நறுமணம் வீசும் சவர்க்கார வகைகளையும் பவுடரையும் பாவிக்கிறாள். ஆனாலும் அவள் வாசனைத் திரவியங்களைப் பாவிப்பாள் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

கோபத்தை மனதில் இருந்து விரட்டியடித்த போதிலும் வெட்கம் முட்டை அடைகாக்கும் பேட்டுக்கோழி போன்று மீண்டும் மீண்டும் என் மனதிற் குள் நுழைகின் றது. நான்

விரக்தியடைந்தேன். எனது மனம் மிகவும் சஞ்சலம் அடைந்தது. பத்தியின் நடத்தை என் நடத்தையைப் பார்த்துச் சிரிக்கின்றது. பாடசாலைக்கு அனுப்பிப் படிக்க வைத்ததினால் அவளுடைய நடத்தை என்னாலேயே மாற்றிய அமைக்கப்பட்டது. அவளது இறந்துபோன தந்தை ஒரு வண்டிக்காரனாகும். அவள் எட்டு வயது வரை தாயிடமே வளர்ந்தாள். எனது வாழ்க்கை மட்டுமல்ல, அந்த வாழ்க்கைச் சூழலுமே மாறியுள்ளன. எனது சூழலுக்கேற்ப பத்தியை வளர்ப்பதற்கு நான் சிந்தியாமலேயே உள்ளேன்.

“அக்கா அறைக்குள் வாருங்கள்” நான் உள்ளுக்குள் வந்த பின் மேனகா மறுபடியும் கோபத்தால் சுற்றுமுற்றும் பார்த்த பின்னே அறைக்குள் நுழைந்தாள். இரவு ஆகாமல் இருந்த போதிலும் அறை இருளாகவே இருந்தது. நான் விளக்கை ஏற்றினேன். அக்கா முகத்தில் கொஞ்சம் கடுகைப் போட்டால் சந்தேகமில்லாமல் வெடிக்கும்.

“இந்தா உன்னுடைய மகள் எழுதிய காதல் கடிதம் ஒன்று” என்று கூறிக்கொண்டு உப்புத் துண்டொன்றைப்போல் விரல் நுனியில் எடுத்த கடிதம் ஒன்றை எனக்குக் காட்டினாள். “எனக் கென் றால் இதைப் பிடிக் கக் கூட அசிங் கமாக (அருவருப்பாக) இருக்கிறது” அக்கா உன்னுடைய “மகள்” என்று சொல்லியதைப் பற்றி நான் வியப்பு அடையவில்லை. கோபமடையவில்லை.

மாலைப்பொழுதில் மழையையும் பாராமல் வந்த மேனகா ஏற்றை மாட்டு வண்டியிலிருந்து இறங்கி சத்தம் கேட்கும்படி அதன் கதவைச் சாத்தினாள். அவள் வண்டிக்காரனோடு கோபம் அடைந்தாள்.

‘ஜேமிஸ், அந்தா அந்த வண்டியில் கொஞ்ச தூரம் எடுத்து நிறுத்து. நீ இதற்கு முன்பு ஒருநாள் இந்த அடத்தில் கரத்தையை நிறுத்திக் கொண்டு இருந்ததினால் மாடு வாழைக்கன்றுகளைத் தின்றது.’ என்று மேனகா பயமுறுத்துவது போல் பேசினாள். காற்றினால் வாரிக் கொண்டு வந்த

மழைத்துளிகள் இருபக்கமும் மெழுகுச் சீட்டில் சப்தத்தை எழுப்பிக்கொண்டு படுகின்றன. ஜேமிஸ் வண்டியிலிருந்து இறங்காமலேயே வேறொரு பக்கத்திற்கு காளையை ஓட்ட (விரட்ட) எத்தனித்த போதிலும் அது அசையவில்லை. அது நனைந்து நனைந்து கொண்டு வாழை இலைகளைத் திண்ணுகிறது. ஜேமிஸ் இறந்கி காளை மாட்டை பலமான ஒரு அடி அடித்து போம்பு மரத்தை இழுத்து, காளையை வேறொரு இடத்திற்கு விரட்டினான்.

இடி முழங்கும் வானம் மேலும் கருமையாகியது. கோபத்தை அடக்கிக்கொள்ள முயன்றதனால் உப்பிப்போன இருளடைந்த முகத்தோடு மேனகா சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அவள் வரும்போது பத்தி என்ன, அவளுடைய நாய்க்குட்டி கூட திண்ணை அருகில் நிற்காது. மேனகா சில நாட்களில் கோபத்தில் பொரிந்து கொண்டே வருவாள். இன்று ஆவேசம் வந்தவள் போல் வருகின்றாள். பத்தி கண்ணுக்கெட்டிய தூரத்தில் இருக்காவிட்டால் மேனகா கடுமையான முக பாவத்தை அகற்றிக்கொள்வாள். இன்று முகமுடியை அகற்றிக்கொஇந்த தரங்கெட்டவளைப் படிக்க வைக்க செலவழிக்க வேண்டாம் என்று உனக்கு எத்தனை முறை சொல்லியிருக்கிறேன்? என்று கேட்டுக்கொண்டு மேனகா கடுங்கோபத்தோடு கதைத்தாள்.

நான் கடித்ததை வாசித்த உடன் மேனகா என்னுள்ளே கொபத்தை விடவும் வெட்கமும் பொறாமையும் ஏற்பட்டது. நாற்காலியோடு அதல பாதாளத்திற்கு நான் இறங்குவது போல் தோன்றியது.

‘அவளுடைய கண்ணத்தில் இரண்டு அறைந்து வீட்டிலிருந்து இழுத்து வெளியே போடவே நான் நினைத்துக்கொண்டு வந்தேன்.’ என கடுமையான கோபத்தில் கதைத்தாள். அவளுடைய கண்கள் நெருப்புப் பொறியைக் கக்கும் அளவிற்குப் பளபளாக்கிறது.

‘இவள் ஒரு தரங்கெட்டவளுடன் ஓடிவிடுவாள் என்று நாள் உனக்குச் சொன்னேன் அல்லவா?’

‘இதைத்தவிர மேலும் பாட்டுக்கள் எழுதியிருக்கிறாயா?’ என்று கேட்டபோது பத்தி யயந்தது எதற்கு என விளங்குகிறது ‘பத்தி தரங்கெட்டவனோடு ஒடி விடுவாள்’, என்று மேனகா சொன்ன சந்தர்ப்பத்தில் நான் அடிமனதில் அவள்பால் சிரித்தேன். மேனகா பல வருடங்களுக்கு முன் அப்படிச் சொன்னது பத்தியிடம் துவேஷம் காட்டினாலா அவ்வாறு இல்லாவிட்டால் அவனுடைய வருங்காலத்தைப் பற்றி மோப்பம் பிடித்ததாலா?

து வரை வளர்ந்த என் நன்னம்பிக்கை சுக்கு நூறாகியது. புத்தியின் கடிதத்தால் இறுக்கிப் பிடித்த சில கருத்துக்களை உதறித்தள்ள வேண்டுமென எனக்கும் பட்டது. நான் கானல் நீருக்கு ஏமாந்தவன் போன்றவனானேன். மேனகாவின் கருமித்தனம், (தந்திர புத்தி) கபட புத்தி, பொல்லாத புத்தி, பொல்லாத குணங்கள் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆந்தக் குணவியல் புகளுக்கு அடியில் பெற் றோர் களிலும் சகோதரர்களிலும்பால் ஒரு பிடிப்பு அவளிடம் உண்டு. அவள் பெற்றோர் பாலும் சகோதரர் பாலும் தன்னால் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை புத்தகம் ஒன்றில் எழுதிவைத்துக்கொண்டு நினைவு படுத்துகின்றவள்போல் அவள் செயலாற்றுகின்றாள்.

புறம்பான வேறு வீட்டில் குடிபோன சந்தர்ப்பத்தில் அம்மா எனக்கு ஞாபகத்தில் வரவில்லை. அம் மாவை வரவழைத்துக்கொள்வதற்கு பிரயாசை எடுப்பது என்னால் செய்ய வேண்டிய காரியமாக இருக்கிறது. நூன் அழைத்தால் அம்மா அக்கா வசிக்கும் ஊருக்கு வசிப்பதற்கு வர மாட்டாள். ஆனாலும் அம்மாவை மறந்தது அப்படி நினைத்து அல்ல. அம்மா எனக்கு ஞாபகத்தில் வராததனாலேயாகும். பத்தி வளர்ந்த பெண்ணாக ஆன பின்பு நான் அம்மாவைப்பற்றி நினைக்காமல் இருந்தது சக்தியற்றவனாக இருந்ததால் அல்ல. எனது சுயநல உணர்வினாலாகும்.

‘இப்போது கடந்து போனவைகளைப் பற்றி வாத விவாதம் பண்ணுவதால் பலன் இல்லை.’

என ஆத்திரமடைந்திருந்த மேனகாவின் பேச்சை நிறுத்தும் எண்ணத்தோடு நான் கூறினேன். ‘என்ன செய்ய வேண்டும் என ஆறு அமர யோசனை பண்ணித் தீர்மானிக்க வேண்டும்.’

‘முதன் முதலாக இந்த தரங்கெட்ட பொம்பலயை வீட்டிலிருந்து துரத்து. அதற்குப் பிறகு செய்யிற தீர்மானத்தைச் செய்’

அக்கா இன்னும் சினத்துடனே கதைக்கிறாள். சிலவேளை பத் தியடைய பெற் றோரைப் பற் றி எனக் குத் தெரியாதவைகளைப்பற்றி அவள் தெரிந்து வைத்திருக்கலாம்.

பத்தியை ஏறக்குறைய ஒன்பது வருடங்கள் நான் படிக்க வைத்தேன்’..... என்று நான் கவலையுடன் கூறினேன்.

‘அரவிந்த கோபிக்காதே,’ என்று கூறிக்கொண்டு அவள் என் பக்கம் பார்த்தாள். ‘நீ ஒரு பெரிய முட்டாள். முட்டாள் அல்ல. தூரப் பார்க்கத் தெரியாத ஒருவன். நூன் பத்தி வேறொருவனுடன் ஒடிவிடுவாள் என்று இற்றைக்கு எட்டு வருடத்துக்கு முன்பு சொன்னது அப்படி ஒரு எண்ணம் உண்டாகியதால் மட்டுமல்ல, இவளைப் படிக்க வைத்து வளர்த்தெடுக்கும் நீ வேறு ஒரு விதமான தொந்தரவில் விழுவாய் என்று உணர்ந்தமையாலேயாகும்.’ ஏன்று கூறிக்கொண்டு குறும்புப் பார்வையால் என்னைப் பார்த்தாள்.

அப்படியானால் அக்கா உத்திராக்கப்படுவை என்றா என்னை நினைத்தீர்கள்?’ (பசுத்தோல் போர்த்திய புலி)

‘இல்லை’ என்று மேனகா கொபத்தோடு மறுமொழி கூறினாள். தனியாக வாழும்போது பிழைகள் நேருவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது.’

‘நான் கபட வாழ்க்கை வாழ்கிறேனென்று அக்கா நினைக் கிறார் கள்.’ “இல்லை, அரவிந் த அப்படி நினைக்கவில்லை. நீ கஸ்டத்தில் மாட்டிக்கொள்வாய் என்று தான் நான் நினைத்தேன். ஆனால் ஊர் மக்கள் என்றால் உன்னை.....”

அவள் வாயிலிருந்து வெளியாகாத சொற்களை நான் ஊகத்தால் தெரிந்துகொண்டேன். சமுதாயத்தையும் பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த பழக்க வழக்கங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாமல் வாழுகின்றவனுக்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய இடையூறுகளை நான் நேரத்தோடு யோசிக்கவில்லை. குலகுரியாவின் உண்மையான வரலாறு (சுயசரிதை) ஊர் மக்களால் சோதனை செய்யப்பட்ட கதையினால் மறைந்த ஒன்றே ஆகும். ஏனக்குக் கூட கிராம வாசிகளினால் சோடிக்கப்பட்ட அவருடைய வரலாறு மட்டுமே தெரியும். அவருடைய குணங்களில் ஓரிரு அங்கங்களை நான் அவரை நெருங்கிப் பழகிய பின்பே தெரிந்துகொண்டேன்.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க நாவல் திறம் 1

சிங்கள நாவல் இலக்கிய துறையில் ஒரு பெரும் அதிர்வை ஏற்படுத்திய நாவலாக கம்பெறவிய கருதப்படுகின்றது. கம்பெறவிய சமூக விமர்சனத்துக்காக படைக்கப்பட்ட நாவலாகும் என்ற வகையில் நாவலாசிரியரும் பல வகை விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கப்பட்டார்.

19ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தே இலங்கை சமூகத்தின் வாழ்வியற் தன்மையில் மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. நிலமானிய முறைக்கே உரித்தான தன்மையிலிருந்து விடுபட்டு வணிக மயமான அணியினர் மத்திர தர வர்க்கத்தினரிடையே தோன்றினார்கள்.இவ்விரு தன்மையானவர்களுக்கும் ஏற்படும் முரண் பாடுகளை பகைப்புலமாகக் கொண்டு இந்நாவல் படைக்கப்பட்டது.

கொக்கல கிராமத்தில் கதை நடப்பது போலிருந்தாலும் அது முழு இலங்கைக்கும் பொருந்துவதாக அமைந்திருந்தது அதன் சிறப்பாகும்.

பேராசிரியர் உவைஸ் பல வருடங்களுக்கு முன்னர் கம்பெறவியலை கிராமப் பிறழ்வு எனும் பெயரில் மொழிமாற்றம் செய்து வெளியிட்டிருந்தார். அதிலிருந்த சுவாரஸ்யமான அத்தியாயமொன்று கீழே தரப்படுகின்றது. வாசிப்பவர்கள் அக்கால கொழும்பு நகரம் எவ்வாறு இருந்ததென்பதை உணர்ந்து கொள்ள முடியும்.

◆

ஏறக்குறைய ஒன்றரை மாதங்கள் கழிந்த பின்னரும் நந்தாவின் சொற்பக் காய்ச்சல் இறங்கவில்லை. செய்யக்கூடிய வேறு வைத்தியம் இல்லாததினால் வைத்தியரும் நந்தாவின் சிறுகாய்ச்சல் இறங்காததற்கான காரணம் அவளின் உடலும் உள்ளமும் தளர்வற்றிருப்பதே என ஊகித்தார். “பகவில் மாத்திரம் சின்ன அம்மையாருக்கு மிளகு நீருடன் சோறு கொடுக்கலாம்” என அதனாலேயே அவர் நியமித்தார். அனுலா மிளகு நீருக்குப் பதிலாக காய்கறி இரண்டுடன் நந்தாவுக்குச் சோறு கொடுத்தாள். அனுலா வைத்தியரின் உத்தரவை மீறி இரவிலும் நந்தாவுக்குச் சோறு கொடுத்தாள். தான் பழகிய உணவு கிடைத்தமையினால் நந்தாவின் உடலும் உள்ளமும் புத்துயிர் பெற்றன. சற்றுக் காய்ச்சல் வந்த போதிலும் நந்தா வீட்டுக்குள்ளே இராமல் முற்றத்தில் இறங்கிப் பகற்பொழுதைக் கழிப்பாள். கசாயம் குடிப்பதனாலன்றிப் பழகிய உணவை உண்பதினாலும் குரிய வெளிச்சத்தையும் தூய காற்றையும் பெறுவதினாலும் ஒரு வாரத்தின் பின்னர் நந்தா காய்ச்சலிலிருந்து பூரண குணமடைந்தாள்.

தனது நோய் குணப்பட்ட முன்று மாதங்களின் பின்னர் ஒரு நாள் கரோலிசிடமிருந்து கிடைத்த ஒரு கடிதம் காரணமாக நந்தா தனது அறைக்குச் சென்று கட்டிலில் விழுந்து அழக் தலைப்பட்டாள். கண்ணீர் நிறைந்த கண்களையுடையவளாய் அனுலாவும் அறையின் யன்னலுக்குச் சமீபமாக நின்றுகொண்டு வெளிப்புறத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இருள் குழ அணித்தான் இச்சந்தர்ப்பத்தில் பெருவளவுத் தோட்டத்தின் மரஞ்செடிகொடிகளும் சிதைவடைந்து போவதனால்

பொலிவ இழந்துவிட்டன போன்று அனுலாவுக்குத் தோற்றியது. இலை உதிர்ந்திருந்த லொவி மரத்தில் ஒரு காய்கூட இருக்கவில்லை. தென்னென மரங்களின் பலன் குறைவடைந்தது மரங்கள் முதுமை அடைந்ததினாலன்று, தங்களின் வீழ்ச்சி காரணமாகவே என அனுலா உணர்ந்தாள். கடும் பச்சைநிற இலைகள் நிறைந்திருந்த பெரிய மாமரம் தொன்றுதொட்டு பெருவளவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் பொருட்டு மரமாக உருவெடுத்த, கைசாறுவத்தே குடும்பத்தின் ஆதிமனிதன் போன்றிருந்தது. பெருவளவுத் தோட்டத்தின் ஒரு மூலையை மூடிய காடு போன்ற அம்மா மரத்திலுள்ள இலைகுழைகளையும் முசிறுக்கூட்டையும் குருவிச்சை முதலியவற்றையும் வெட்டி வெட்டவெளியாக்காதிருப்பது, அம்மரத்தைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு தேவதையை மாத்துறை அம்மையார் வழிபடுவதனாலேயாகும். தோட்டமும் பிரதேசமும் பாழடைந்து இருத்தலைக் கண்ட அனுலா, தம் துக்கத்தை உணர்த்த ஆதாரமாயுள்ள குறிகள் ஆகாயத்திலும் இருப்பதாகக் கண்டாள். “க்-குவே க்-குவோ” எனக் காட்டுப் புறா ஒன்று எழுப்பிய குரலும் அதன் குரலை அனுகரணஞ் செய்ய முயலும் கிராமப் பையன்கள் எழுப்பும் குரலும் அனுலாவுக்குக் கேட்கின்றன.

காகத்தின் கரைதல் எப்பொழுதும் கேட்கக்கூடியதாயிருந்த போதிலும் இத்தருணத்தில் ஒரு காகம் இடைக்கிடையே கரைந்ததைத் கேட்ட அனுலா அது எதிர்கால அபாயங்களை நினைவுறுத்தும் ஒரு சோதிட வல்லுநனின் உலறுதல் போன்றது என் றெண் ணினாள். யன் ன லுக் கு வெளி யே பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டுத் திரும்பி எக்காளம் இட்டு அழும் நந்தாவைப் பார்த்த அனுலா அறையிலும் கூடப் பாழடைந்த தன் மையையே கண்டாள். கல் வியறிவில் லாத ஒரு கிராமத்தவனிடம் கூட இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் உலகின் விசாலமான தன்மையும் தனது அற்பத் தன்மையும் பற்றிய உணர்ச்சி தோன்றும். கற்றது கையளவு, கல்லாதது உலகளாவு என்பதை உணர்வான்.

கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் அறைக்குள் வந்த மாத்துறை அம்மையார் நந்தாவுக்கு ஆறுதல் மொழி கூறினார்.

“அழாதே, நந்தா, அழுது என்ன செய்ய? அவனுடைய விணை(கண்மம்) அது, நாம் என்ன செய்ய?”

ஜினதாச வதுளை ஆசுப்பத்திரியில் இற்றைக்கு மூன்று மாதங்களுக்கு முன்னர் இறந்துவிட்டமையை கரோலிக அனுப்பிய ஒரு கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தான். அச்செய்தியைக் கேட்ட பின்னர் நந்தா அழத் தலைப்பட்டாள். ஜினதாச மரணமானதைக் கரோலிக மூன்று மாதங்களுக்குப் பின்னரே அறிந்தான். அவன் அச்செய்தியை மாத்துறை அம்மையாருக்கு எழுதி அனுப்பினால் வதுளைக்கு போய் ஆசுப்பத்திரியில் உள்ள எழுதுவிணைஞர் ஒருவனுக்குக் கைலஞ்சம் கொடுத்து விவரங்களை அறிந்துகொண்ட பின்னரேயாம். பெருத்த மண்ணீரலை உடைய மிகக் கடுமையான நோயாளி ஒருவன் அக்கிரியன் கும்புறவிலிருந்து வதுளை ஆசுப்பத்திரிக்கு வந்தார். அவன் சேர்க்கப்பட்டு இரண்டு வாரங்களில் மரணமானான். அவனுடைய பெயர் ஜினதாச என்றும் ஊர் அஹங்கம என்றும் ஆசுப்பத்திரி எழுதுவிணைஞரிடமிருந்து கரோலிக அறிந்துகொண்டான். நந்தாவின் கணவனின் ஊர் அஹங்கம அன்று பியதிகமவாகும். பியதிகமவில் வாழ்வார்களுக்கு அனுப்பப்படும் கடிதங்களில் பியதிகம், அஹங்கம என்றே முகவரி எழுதப்படுகின்றது. ஆதலினால் ஜினதாசவின் ஊர் அஹங்கம என்று ஆசுப்பத்திரிப் புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கக் காரணம் இதுதான் என்பதை ஊகிக்க முடியாத அளவுக்கு கரோலிக முட்டாள் அல்லன்.

“எனக் கு மனக் கவலை ஆசுப்பத்திரியில் அவர் மரணமானது பற்றித்தான். அவர் துன்பப்பட நான்தான் காரணம். சுகக்குறைவு என்றால் வியாபாரத்தை விட்டுவிட்டு ஊருக்கு வருமாறு அவர் பிபிலையில் இருக்கும்போது எழுதியனுப்பினேன். அதைக் கருத்திற்கொண்டு ஊருக்கு வந்திருந்தால் இது ஒன்றும் ஏற்படாது,” என நந்தா கண்ணீர் வடித்த வண்ணம் கூறினாள்.

“ஜயோ அம்மா, அவர் துன்பப்பட்டு மரணமானதை என்னால் பொறுக்க முடியாது. நினைவுக்கு வரும்பொழுது தாங்க முடியாது. அவருக்கு ஆவன செய்ய என்னால்

முடியவில்லையே. அவருக்கு ஒரு கரண்டி மருந்தை ஊட்ட முடியாமற் போய்விட்டதே”.

“அவருடைய கன்மத்தினால் ஏற்பட்டது. ஊருக்கு வரநினைக்காதது அதனால்தான். அவர் ஆசுப்பத்திரியில் இறக்க நேர்ந்தது நாம் கவனிக்காமல் இருந்ததினால் அல்லவே. நாம் இனி என்ன செய்ய? எங்களுள் ஒருவரும் அவ்வாறு ஆசுப்பத்திரியில் இறக்கவில்லை. ஊருக்கு வந்திருந்தால் எவ்வளவுதான் பணமுடை இருந்தாலும் நாம் அவருக்காகச் செய்ய வேண்டிய அனைத்தையும் செய்து இருப்போம்” என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

“ஜினதாசவின் மரணம் சோகமானதொன்றுதான். அவருக்கு அவ்வாறு ஆசுப்பத்திரியில் இறக்க எங்களால் ஒருவிதத் தவறும் ஏற்படவில்லை. எனினும் அவர் காரணமாக நாம் அனுபவித்தது அவமானம். அவர் எங்கேயாவது ஓர் ஆசுப்பத்திரிக்குப் போய் மரணமானதும் எங்களுக்கு அவமானம் ஏற்படத்தான்” என்றாள் அனுலா.

“அனு, அப்படிச் சொல்லாதே. எனது மனம் வேதனைப்படுகின்றது. அவருடைய கையிலிருந்த பணமும் ஒழிந்தது. நோயாளியானார். அவை அனைத்தும் என்னால் நடந்தவை. அவர் தொழில் செய்யப் போகவும் நான்தான் கூருணம்”.

“இனியும் அவற்றைப் பற்றிப் பேசத் தேவையில்லை” என மாத்துறை அம்மையார் கூறினார்.

ஜினதாசவின் மரணம் கேள்விப்பட்டு ஒரு வாரத்தில் தில்ஸ ஊருக்கு வந்தான். தொழில் செய்ய கொழும்புக்குச் சென்று நான்கு ஆண்டுகளுக்கு அதிகமான காலம் கழிந்து விட்டதெனினும் தில்ஸ இதற்கு முன் இரண்டு தடவைகள் தான் ஊருக்கு வந்திருக்கிறான். காலையிலிருந்து மாலைவரை கடையிலே வேலை பார்க்கும் தில்ஸவும் அவனது நண்பர்களும் வாரத்துக்கு ஒருமுறை ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாத்திரம் ஓய்வு பெறுகின்றனர். பன்னிரண்டு மாதங்களுக்கு ஒருமுறை சிங்களப்

புத்தாண்டுக்காக அவர்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு, அல்லது மூன்று நாட்களுக்கு ஓய்வு பெறுவர். இதனாலேயே திஸ்ஸ ஊருக்கு வருதல் அரிதாக இருந்தது.

ஜினதாசவின் மரணத்தை முன்னிட்டு பிக்குகள் என்மரை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்து மாத்துறை அம்மையார் “சாங்கிக்க அன்னதானம்” வழங்கினார். சாங்கிக்க தானத்துக்குச் செலவு செய்தவன் திஸ்ஸ. அவன் ஊருக்கு வந்ததும் அதற்காகத்தான். அன்னதானத்தில் பங்குபற்றும் பொருட்டு நந்தாவின் சிற்றப்பாவின் குடும்பப் பெண்களும் பாலதாசவும் அவனுடைய நங்கையும் ஜினதாசவின் சகோதரியும் வந்திருந்தனர்.

கிராமத்தில் எவ்வளவு வறுமையால் பீடிக்கப்பட்ட குடும்பமாயிருப்பினும் மக்கள் சாங்கிக அன்னதானம் வழங்கும்பொழுது சிறு திருமணம் ஒன்றுக்குச் செலவு செய்யும் பணத்தைச் செலவழிப்பர். சாங்கிக அன்னதானத்துக்காக உறவினர்களும் அயல் வீட்டுப் பெண்களும் அழைக்கப்படுவது கிராமத்தில் உள்ள பெரிய சிறிய அனைவரினதும் வழக்கமாகும்.

விவாக விருந்தொன்றுக்காகச் சமைக்கும் அளவு காய்கறிகளும் மீன், இறைச்சி வகைகளும் அன்னதானத்துக்காகச் சமைக்கப்படும். தயிரும் பாணியும் பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அளவு பழவர்க்கங்களும் அதற்குத் தேவைப்படும். வடித்தெடுத்த நீரினால் உணவு வகைகளைச் சமைக்கும் பொருட்டு எல்லாப் பெண்களும் மிகுந்த ஆசையோடு உதவிசெய்ய முன்வருவது அதினின் றும் பெறும் புண் ணியத் தைக் கருத்திற்கொண்டேயிருக்கும். கிராம வீடொன்றில் சாங்கிக அன்னதானம் தயாராகின்றது என்பதை சிலர் மோப்பம் பிடிப்பது போன்று அறிந்துகொள்வது சாங்கிக அன்னதானத்துக்காகச் சமைக்கப்படும் மீன் முதலியவற்றால் எழும் நறுமணத்தைக் கொண்டேயாகும். சாங்கிக அன்னதானத்துக்காகச் சமைக்கப்படும் இறைச்சி, மீன், கறிவகைகள் முதலியவற்றிலிருந்து எழும் நறுமணம் போன்ற நறுமணம் விவாக விருந்துக்காக இறைச்சி, மீன், கறிவகைகள்

சமைக்கப்படும் போது கூட எழாது. இச் சாங்கிக அன்னதானத் துக்காகப் பெண்கள் தமது சமையல் அறிவுகளையும் அனுபவங்களையும் பயன்படுத்திக் கூடிய கவனத்தோடு உணவு வகைகளைச் சமைப்பர்.

இதை அறிந்த கிராமத்தவன் ஒருவன் தன்னுடைய மனைவியைப் பின்வருமாறு பகிடி பண்ணினான் எனக் கூறுவர். “என்னுடைய மனைவி எனக்காகச் சமைக்கும் உணவை வாய்க்குச் சுவையாகச் சமைப்பது இருந்துவிட்டு ஒரு நாளைக்காரும். பிக்குகளுக்குச் சமைக்கும் போதோவெனின் ஒருமைல் தூரத்தில் செல்பவனுக்காயினும் மனம் அடிக்கும் அளவுக்கு நன்றாகச் சமைக்கிறாள். எனக்குச் செய்யக்கூடியது இந்தப் பெண்ணை ஆலயத்தில் நிறுத்துவது ஒன்றுதான்”.

நாடோடிக் கதையாகக் கிராமத்தில் பரவிய இவ்வூரவர் கிராமத்தவன் ஒருவனால் கூறப்பட்டதொன்றன்று பிக்குக்கள் காரணமாகப் பொறாமைப்பட்ட யாரோ நகநாறி ஒருவனால் பின்னப்பட்டதாக இருத்தல் வேண்டும்.

நீர் நிறைந்த மட்பாண்டம் ஒன்றின் சமீபத்தில் குந்திக்கொண்டிருந்த கிராமத்தவன் ஒருவன் அன்னதானத்துக்கு அழைப்பித்த பிக்குக்களின் பாதங்களைக் கழுவினான். சாலையின் கதவடியின் வெளிப்புறத்தில் அமர்ந்திருந்த சோமதாச கைக்குட்டையினால் அவர்களின் பாதங்களைத் துடைத்து ஈரத்தன்மையை அகற்றினான்.

கழுவி, ஈரத்தன்மை அகற்றப்பட்ட பாதங்களை உடைய பிக்குக்கள் சாலைக்குள் பிரவேசித்து, நிலத்தில் இருந்தவர்களாய் கிழப்பெண்களினதும் சிறார்களினதும் வந்தனையை “குபத் நிவன் சம்பத்” (குவாழ்வும் வீட்டுப் பேறும்) எனக்கூறிய வண்ணம் ஏற்று ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள். சுவருக்கு அணித்தாய் விரிக் கப்பட்டிருந்த பாய்களில் இருந்த விரிப்புக் களில் தலையணைகள் வைப்பதன் மூலம் கிராமத்தவர்கள் பிக்குக்களுக்கு ஆசனம் அமைப்பர். கிராமத்தவர்கள் சுவரின் அடிப்பகுதியை மறைத்துத் திரையிழுத்து தலையணையைப் பிக்குகளின் முதுகுக்கு அணையாய் வைப்பது அவர்களின்

(சீவரங்களில்) காவி உடைகளில் சண்ணாம்பு படுவதைத் தடுக்கும் என்னத் துடன் மாத்திரமன்று, மேலதிகச் சுகவசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்குமாகும். பிக்குக்களுக்கு இவ்வுலகச் சுகவசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும் அளவுக்கு தங்களுக்கும் மறுமையில் நற்பேறு கிடைக்கும் என்பதைக் கிராமத்தவர்கள் அறிவர்.

பிக்கு நாயகம் அவர்கள் மாத்துறை அம்மையாரைக் கொண்டு பாளிச் செய்யுட்களைப் பாராயணம் செய்வித்து அன்னதானத்தைச் சாங்கிக்க வாக்கி (சங்கம் சார்ந்ததாக்கி) அவ்வள்ளதானத்தின் மகிமைகளை வருணிக்கலானார். அவர் ஜினதாசவை நினைவுபடுத்தியதும் நந்தாவின் இரு கண்களிலும் கண்ணீர் நிறைந்தது.

மீன்கறி கொண்ட சோற்றை அருந்திய பின்னர் பிக்குக்கள் தயிரையும் பாணியையும் உட்கொண்டனர். தேயிலை, அல்லது கோப்பி குடித்துவிட்டு வெற்றிலை சப்பி அருந்திய பின்னர் போதித்தவில் சிறந்த பிக்கு ஒருவரைத் தவிர ஏனையோர் எழுந்து, நிலத்தில் விழுந்து கும்பிடும் பெண்களினதும் பிள்ளைகளினதும் வந்தனைகளைப் பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டனர். அங்கே தங்கிய பிக்கு அரைமணி நேரம் தருமோபதேசம் செய்து பெரிய கைக்குட்டையொன்றை தருமக் காணிக்கையாகப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றார். அதேநாள் மாலை புகைவண்டி மூலம் தில்ஸ கொழும்பு நோக்கிச் சென்றான்.

தில்ஸ இப்பொழுது தோற்றுத்திலும் குணவியல்புகளிலும் சிறந்திருத்தலைக் கண்ட மாத்துறை அம்மையார் மட்டுமன்றி அனுலாவும் நந்தாவும் மகிழ்ந்தனர். கொழும்புக்குச் சென்ற பின்னர் தில்ஸ புத்தகங்கள் வாசிப்பதில் ஆர்வமுள்ளவனாதல் சிறப்பாக மாத்துறை அம்மையாரின் மகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவாகியது. எனினும், புத்தகங்களை வாசிப்பது காரணமாக தில்ஸ பெரிதும் மாறுபட்ட கருத்துக்களை உடையவனாயிருத்தலை அறிந்தால் மாத்துறை அம்மையார் கவலையடைவார் என்பதில் ஜயமில்லை. ஊரிலும் அதிகச் சமயப் பற்றற்றவனான தில்ஸ

இப்பொழுது மிகவுங் குறைந்த மதப் பற்றுடையவனாயிருந்தான். கொழும்பில் அவன் புத்தகங்களை வாசிக்கப் பழகியது நண்பர்களின் உறவு அற்றுப்போன்றையினாலேயாகும். ஊரில் நண்பர்களிடமிருந்து பெற்ற ஆறுதலையும் மகிழ்வையும் அவன் கொழும்பில் புத்தகங்களை வாசிப்பதன் மூலம் பெற்றான். நண்பர்களின் இடத்தைப் புத்தகங்களுக்கு அளித்தமையின் அவன் புத்திக் கூர்மை உடையவனானான். உடற்பயிற்சிக்கும் விளையாட்டுக்கும் இருந்த ஆர்வம் குறைந்தவனானான்.

ஊரிலும் புத்தகங்களை வாசிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் இருந்தது. தன்னுடைய நண்பர்களுடன் திரிவதும் விளையாடுவதும் அதீக மகிழ் சியைக் கொடுத்தமையினால் அவன் புத்தகங்களை வாசிக்கும் ஆர்வத்தை அடக்கிக் கொண்டான். ஆதலினால் அவன் ஊரில் புத்தகங்களை வாசிப்பது அதிதாக இருந்தது. கொழும்புக்கு சென்று சொற்ப காலத்துக்குப் பின்னர், திஸ்ஸவின் புத்தகம் வாசிக்கும் ஆர்வம் சோம்பலை அகற்றியவிடத்து ஏரியும் தண்ண போன்று வெளிப்படலாயிற்று. தொடக்கத்தில் அவன் ஆங்கிலப் புத்தகங்களை வாசித்தானெனினும் நொத்தாரிசுப் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் விருப்பத்தினால் பின்னர் சிங்களப் புத்தகங்களைப் படிக்கத் தலைப்பட்டான். பொரல்லை ஆச்சிரமம் ஒன்றில் வாழ்ந்த பிக்கு ஒருவரிடம் சென்று சிதத் சங்கராவ என்ற இலக்கண நூலைப் படித்த அவன் பின்னர் காவியசேகரவையும் சலலிஹினி சந்தேசவையும் கற்றான். நொத்தாரிசு பரீட்சைக்குத் தோன்றுபவர்களுக்காகக் கொடுக்கப்படும் கணித வினாத்தாள் மிகவும் கடினமானதொன்றாகையால் அவன் கணிதம் பயில முயன்றான். புத்தகங்களைப் படித்தலில் இருந்த அதிக ஆசையினால் திஸ்ஸ கணிதம் கற்க முயன்றது பெருவிருப் பத் தோடன் று. கணிதம் கற்பதை புறக்கணித்தமையினால் திஸ்ஸ நொத்தாரிசு பரீட்சைக்குத் தோற்றவில்லை. பெருவிருப்போடு கணிதம் கற்றுக்கொள்ள முடியாமற் போன்றையினால் நொத்தாரிசுப் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் பெருவிருப்பும் கொஞ்சமாக கொஞ்சமாக திஸ்ஸவின்

மனத்தை விட்டகன்றது. எனினும், அவன் ஆங்கில, சிங்களப் புத்தகங்களை மிக்க ஆர்வத்தோடு படிக்கலாணான்.

அவன் நொத்தாரிசுப் பரீட்சைக்காக சிங்களம் கற்க ஆரம்பித்தது மிக்க கஷ்டத்துடனேயாகும். வேலையில்லா விட்டாலும் காலையிலிருந்து இரவு ஏழ எட்டு மணிவரை கடையில் சேவைக்காக ஈடுபட்டிருக்க வேண்டிய திஸ்ஸ இராச்சாப்பாட்டுக்குப் பின்னாலே புத்தகம் வாசிப்பதற்கான ஒய்வு நேரத்தைப் பெற்றான். கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற ஆசையால் உந்தப்பட்ட அவன் அதைரியத்துக்கு இடங்கொடாமல் சிதத் சங்கராவைப் படிக்க ஆரம்பித்தான். இராச்சாப்பாட்டின் பின்னர் நித்திரை வராமல் தடுக்கும் முகமாக இரு கண்களையும் நடுஞ்சுக்கொண்டு பாடம் செய்தான். மீண்டும் அவன் அதிகாலை நான்கு அல்லது ஐந்து மணிக்குத் துயிலெழுந்து பாடம் பண்ணினான். அவன் இவ்வளவு கஷ்டத்துடன் சிதத் சங்கராவைப் படித்தான். உள்ளத்துக்கும் உடலுக்கும் இவ்வளவு வேதனை கொடுத்து வாலிபன் ஒருவனுக்காயினும் அதிககாலம் கற்கமுடியாது. சிதத் சங்கராவைப் பயின்ற பின்னர் திஸ்ஸ விழியுமன் துயிலெழ முயற்சிக்கவில்லை. நொத்தாரிசுப் பரீட்சை பற்றிய ஆர்வமும் படிப்படியாகக் குறையும் பொழுது திஸ்ஸவின் மனத்தில் புதினப் பத்திரிகைகளுக்கோ, சஞ்சிகைகளுக்கோ கடிதங்கள் எழுதியனுப்பும் ஆவல் ஏற்பட்டது. இதனாலேயே புத்தகங்களைப் படிக்கும் அவனது ஆசை குன்றாமல் இருந்தது.

திஸ்ஸ புத்தகங்களைப் படிப்பதன் மூலம் மாத்திரமன்றிப் பேசும்படம் பார்த்தலின் மூலமும் சேர்க்கஸ் முதலிய விளையாட்டுக்கள் பார்த்தலின் மூலமும் பெரும் அளவு இன்பமடைந்தான். அவன் வாரத்துக்கொருமுறை பேசும்படம் பார்க்கச் சென்றது அதனால் இன்பம் மட்டுமன்றி படிப்பினையும் பெற்றதனாலேயாம். கொழும்புக்குச் சென்ற சில நாட்களில் தொடர்ச்சியாக மூன்று சேர்க்கஸ்களை அவனால் பார்க்க முடிந்தது.

பாலர் பருவத்தைத் தாண்டிய காலத்திலிருந்து திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் பெண்கள் காரணமாக அபூர்வமான, விசித்திரமான பாலிய உணர்ச்சிகள் தோன்றலாயின என முன்னர் குறிப்பிடப்பட்டது. பெண்கள் காரணமாகத் தன்னிடம் தோன்றிய உணர்ச்சிகளை மிகுந்த வெட்கத்தினால் அடக்கிக் கொண்டமையினால் அவர்கள் காரணமாகத் தில் ஸவின் உள்ளத்தில் காரணம் கூற முடியாத அச்சத்தோடு கெளரவழும் அன்பும் தோன்றின. சர்க்கலில் நடன அரங்கில் புகுந்த மங்கையர் வயதினாலும் புத்திக்கூர்மையிலும் முதிர்ந்தவரிடத்து மதிப்பளிக்கும் அன்பை உண்டாகச் செய்வதில்லை. நிறம் பூசிக் கொள்வதனால் அமைத்துக்கொண்ட வடிவழைகையும் குழந்தை இயல்பையும் உடைய அவர்கள் பரத்தையர், அல்லது கெட்ட நடத்தை உள்ளவர்கள் என வயதால் பழுத்தவர்கள் கருதுவர். ஆதலினால் சர்க்கல் நடன அரங்கில் புகுந்த நடனமாதர் திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திய விசித்திர உணர்ச்சியும் கெளரவ அன்பும் ஏனைய அனுபவம் வாய்ந்த ஒரு வாலிபனின் காதுக்கெட்டின் திஸ்ஸ சந்தேகத்துக்கிடமின்றி அவனது சிரிப்புக்கு ஆளாவான். பெண்கள் காரணமாகத் தன்னுடைய உள்ளத்தில் தோன்றிய உணர்ச்சிகளை ஒருபோதும் வாயினால் வெளியிடவில்லையாதலால், திஸ்ஸ அவ்வாறு சிரிப்புக்கு ஆளாகவில்லை.

சர்க்கஸ் ஒன்றில் நடன அரங்கில் தோன்றிய நடனச் சிங்காரிகளின் நடனத்தையும் வடிவழைகையும் கண்டு அவர்கள் சீதை போன்ற கற்புடைய மகளிர் என அவர்கள் பால் மனத்தைப் பறிகொடுத்த திஸ்ஸ எண்ணினான். அவர்கள் ஒர் ஆணினாலன்றிப் பல ஆண்களினால் விரும்பப்படுபவர்கள் என்ற உணர்ச்சி காரணமாக அவனுடைய மனத்தில் வேதனையும் வெறுப்பும் தோன்றுகின்றன. ஆதலினால் சிலவேளைகளில் அவ்வுணர்ச்சிகள் தோன்றினாலும் அவற்றை அடக்கிக் கொண்டு பெண்கள் பற்றிய தன்னிடத்துத் தொடக்கத்தில் தோன்றிய அபூர்வமான பாலிய எண் ணங் களில் அவன் தொங்கிக்கொண்டிருந்தான். சர்க்கஸ் மன்றில் நடனமாடிய நடன மகள் ஒருத்தியின் சொந்த விருப்பத்தின் பேரில்

அவனுடைய கையொன்றை முத்தமிடக் கொடுத்தாள். அதனால் வாழ்க்கையின் முடிவுவரை இன்பம் பெறலாம் என்பது தில்ஸவின் கருத்து. வாழ் க்கைக் குத் தேவையானவற்றை அளித்துக்கொள்வதற்காக இம்மங்கையர் நடன அரங்குக்கு வந்து நெற்றிவேர்வை நிலத்தில் சிந்தக் கடுமையாக உழைப்பதைக் கண்டு அவனுடைய உள்ளத்தில் ஒருவிதமான வெறுப்புத் தோன்றியது. அவ்வெறுப்புத் தோன்றியதற்கும் காரணம் நடனமாதரைச் சீதைகளாகக் கருதியமையே. அதிக வெட்கமும் கல்வியும் இல்லாதிருந்தால் தில்ஸ, ஆண்களின் சிரிப்புக்கு மாத்திரமன்றி பெண்களின் சிரிப்புக்கும் இலக்காகி இருப்பான். அதிக வெட்கமும் புத்திக் கூர்மையும் காரணமாக அவன் சில சந்தர்ப்பங்களில் இளநங்கையரிடத் தில் அச்சத்தையும் சந்தேகத்தையும் தோற்றுவிக்கும் உபாசகன் போன்றவனாவான். எனினும், தில்ஸ சிந்தனையினால் உபாசகன் அல்லன். அவனுடைய அதிக வெட்கமும் அவனுடைய மனத்தில் அவர்கள் பற்றியுள்ள விமரிசமற்ற கெளரவழும் அன்பும் காரணமாக அவன் பெண்களுக்கு உபாசகன் போன்று தோற்றுகின்றான்.

வாரந்தோறும் வெளிவரும் சிங்களப் பத்திரிகைக்கும் மாதத்துக்கொருமுறை வெளிவரும் சுஞ்சிகைக்கும் தில்ஸ சில சமயங்களில் கட்டுரைகள் எழுதினான். வாழையடிவாழையாக உள்ள கொள்கைகளுக்கு முரணான நியாயங்களைக் கொண்ட அவனது கட்டுரையை அப்பத்திரிகை ஆசிரியர் நிராகரித்தது அரிதாகும். ஒரு தடைவ தில்ஸவுடன் உரையாடிய விவாகப் பதிவுகாரர் ஒருவர் தன்னுடைய அனுபவங்கள் பலவற்றை வெளிப்படுத்தினார். விவாகப் பதிவுகாரரின் அனுபவங்களை அடிப்படையாக வைத்துச் சிறந்த ஒரு கட்டுரையைத் தில்ஸ எழுதினான். சிறுக்கதை ஒன்றினைப் போன்றிருந்த அக்கட்டுரைக்கு வாரந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் முதலிடம் அளித்தார். வாசிப்பவர்கள் மிக்க ஆர்வத்தோடு அக்கட்டுரையை வாசிப்பர் என அறிந்துகொண்ட பத்திராசிரியர் மீண்டும் அத்தகைய கட்டுரைகளை எழுதுவதற்கு ஊக்கமளிக்கு முகமாக பத்து ரூபாவைத் தில்ஸவுக்கு அனுப்பினார்.

திஸ்ஸ ஞாயிறன்று மாலை உலாத்தச் சென்று மாலை நேரத்தில் மருதானைப் புகைவண்டி நிலையத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள நாடக மாளிகைக்கு அருகில் இருந்த மருந்துக் கடைக்குச் சென்று அங்கு சற்று நேரத்தைக் கழித்தான். அம்மருந்துக்கடையடைய வைத்தியர் வாரத்துக்கொருமுறை நோயாளிகளைப் பார்க்க அங்கு வருவார். ஏனைய நாட்களில் அம்மருந்துக் கடைக்குப் பொறுப்பாயிருந்த வாலிபன் திஸ்ஸவின் நண்பன், திஸ்ஸ, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மருந்துக் கடைக்குச் சென்று நாடகம் பார்க்கச் செல்லும் பெண்களையும் ஆண்களையும் பார்த்து மருந்துக்கடை வாலிபனோடு ஈடுபடும் பகிடிகளினால் மகிழ்வற்றான். நாடகம் பார்க்கப்போகும் பெண்களும் ஆண்களும் பெரும்பாலும் திஸ்ஸவின் பகிடிகளுக்கு இலக்காவர். திஸ்ஸ அவர்களைக் கேவி பண்ணும்போது அவர்களுக்குக் கேட்கவன்றி மருந்துக் கடை வாலிபனுக்குக் கேட்குமாறு பகிடி வார்த்தைகள் கூறுவான். பேசும் படம் பார்க்கப் பழகிய திஸ்ஸ சிங்கள் நாடகங்களில் நடிப்பவர்களை “காற்றாடி விடுவர்கள்” எனப் பகிடி பண்ணினான். அதனால்தான் நாடகம் பார்க்கச் சென்றவர்களும் அவனுடைய பகிடிகளுக்கு இலக்காயினர்.

புகைவண்டி நிலையத்துக்கும் மருந்துக் கடைக்கு நடுவிலிருந்த சந்திக்கு இரண்டு மூன்று இள நங்கையர் மாலையில் வருவர். பார்ப்பவர்களின் கண்களையும் மனத்தையும் பறிக்கும் ஆடை ஆபரணங்களை அணிந்து நறுமணத்திரவியங்களினால் மேனியை மினுக்கி மாலையில் இவ்விடத்துக்கு வரும் நங்கையர் பரத்தைத் தொழிலால் வாழ்க்கை நடத்துவோராவர். அவர்களுள் வடிவழகி ஒருத்தி திஸ்ஸவின் மனத்தைக் கவர்ந்தாள். திஸ்ஸ மருந்துக் கடைக்கு வருவது அவளைப் பார்க்கவன்றெனினும் அவளைப் பார்த்தல் அவனது மகிழ்ச்சிக்கு ஏதுவாக இருந்தது. தூரத்தில் நின்றுகொண்டு வாரத்திற்கு ஒருமுறை அவளைப் பார்த்து மகிழ்வடைந்த திஸ்ஸ அவளுடன் ஒருபோதும் கதைக்கவில்லை. அதிக வெட்கம் காரணமாகவே அவன் அவளுடன் பேசவில்லை. வெட்கத்தை அகற்றிவிட்டு அவளுடன் உரையாட இம்முறை

எண்ணினான் தில்ஸ. அவ்வாறு எண்ணியது, அவஞ்டன் உரையாடி அவள் பற்றிய விவரங்களை அறிந்துகொண்டால் பத்திரிகைக்குச் சிறந்த கட்டுரையொன்றை அனுப்பலாம் என்று அவனுக்குத் தோற்றியதாலாகும். எனினும், அவஞ்டன் உரையாடும் எண்ணத்துடன் மூன்று ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் மருந்துக்கடைக்குச் சென்ற தில்ஸவுக்குத் தனது நாணத்தை வெற்றிகொள்ள முடியவில்லை. அவளை அழைக்கும் பொழுது அவள் ஏசிவிட்டால் எவ்வளவு வெட்கமாயிருக்கும் என்று சிந்தித்தான். இவ்வனர்ச்சியை மருந்துக்கடையில் இருந்த வாலிபனுக்கு வெளிப்படுத்தினால் தில்ஸ / அவனுடைய சிரிப்புக் குக்கூட இலக்காகியிருப்பான். கண்ணச் சிமிட்டுவதனால் மாத திரம் அவ் விளநங்கையை மருந்துக்கடைக்கு அழைப்பிக்கலாம் என்பதை தில்ஸவை விடபெண்களை நன்கு அறியும் அதிகக் கல்வியற்ற அவ்வாலிபன் அறிவான். ஒரு நாள் தில்ஸ மருந்துக்கடை வாயிலன்டை வந்து அதிக நேரம் பார்த்திருந்து சுற்றவர் ஒருவரும் இல்லாத சந்தர்ப்பத்தில் அவ்விளம் பரத்தையை அழைத்தான். அவள் அடுத்த கணம் மருந்துக் கடையை நோக்கி நடந்தாள்.

“உள்ளே வா” எனக் கூறி மருந்துக்கடையில் இருந்த மேசைக்கு முன்னால் உள்ள கதிரையில் அமர்ந்தான்.

உள்ளே வா என இப்பரத்தையை அழைத்ததைக் கேட்ட மருந்துக்கடையிலிருந்த வாலிபன் புன்முறுவல் பூத்தான்.

“ஏன் ஜயா?” எனக் கேட்ட வண்ணம் இள நங்கை வாயிலிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தாள். சிறந்த ஒரு முக்கையும் சிறிய ஒரு வாயையும் நீலநிறக் கண்களையும் உடைய அவளின் முகத்தை நன்கு அவதானித்த தில்ஸவின் எண்ணத்தில் மறைந்த ஓர் ஆசை தோன்றியது.

“வா, ஒரு தேவை”

“ஏன்? எங்களுக்கு முடியாது. வழியில் மக்கள் போகிறார்கள். தேவையானால் நாம் இருக்கும் இடத்துக்கு வாருங்கள்”.

“அத்தகைய ஒன்றுக்கன்று” எனக் கூறிய திஸ்ஸ சிரித்தான்.

“அப்படியென்றால் எதற்கு?”

“உன்னுடைய செய்திகள் சிலவற்றை அறிந்துகொள்ளத்தான் அழைத்தேன்”

“என்னுடைய செய்திகள் ஏன்?” எனக் கேட்ட இள நங்கை மருந்துக்கடைக்குள் நுளைந்தாள்.

“சும்மா”

“எங்களுக்குத் தெரியும் - பொலிசுக்குக் கொடுக்க” எனக் கூறிக்கொண்ட இளநங்கை செல்லத் திரும்பினாள்.

“இல் லை, இல் லை” எனத் திஸ்ஸ ஒரு ரூபாவை இளநங்கையிடம் கொடுத்தான்.

திஸ்ஸ தனது வீட்டை நோக்கி வரும் நோக்கமுடையவன் எனினும் அதனை மறைத்துக்கொண்டு விவரங்களை அறிவதற்கு முயல்வதாக நங்கை எண்ணினாள்.

“ஏன் என்னைப் பற்றிய விவரங்கள்?”

“ஒரு புத்தகம் எழுத”

“அது பொய்”

“பொய்யன்று” எனக் கூறிய திஸ்ஸ ஒரு கடதாசியை சட்டைப் பையுக்குள்ளிருந்து எடுத்து ஒரு பெஞ்சிலையும் கையில் எடுத்தான்.

“என்ன விவரங்களை அறிய வேண்டும்?” எனக் கேட்ட நங்கை சிரித்தாள்.

“இதற்கு முன்னர் என்ன செய்தாய்?”

“ஹரில் இருந்தேன்”

“பெயர்?”

“மகிலின்”

“ஹர் எது? அப்பா என்ன செய்தார்?”

மலைநாட்டு நங்கையான அவளின் தந்தை ஒரு யானைப் பாகன். தந்தையின் மரணத்தின் பின்னர் கொழும்பிலிருந்து சென்ற ஒரு கிழவி அவளுடைய தாய்க்குப் பத்து ரூபா கொடுத்து அவளைக் கொழும்புக்கு அழைத்து வந்தாள். இள நங்கை தன்னைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறும்பொழுது பாழான அம்பலம் ஒன்றை நினைவுபடுத் தும் முகத் தையும் உடலையும் உடைய ஒரு கிழப்பெண் வந்து இளநங்கையை எச்சரித்தாள்.

“வா, வா” எனக் கூறி கிழவி இளநங்கையை ஏறிட்டுப் பார்த்துவிட்டுத் தில்ஸவை நோக் கினாள். “அவர் பொலிசிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட ஒருவர்”.

“ஜ்யா எங்களிடத்துக்கு வாருங்கள்” எனக் கூறிய இளநங்கை மருந்துக்கடையிலிருந்து வெளியே இறங்கினாள்.

“ஏன்?” எனச் சற்றுத்தாரம் சென்ற கிழவி அச்சுறுத்தினாள். “என்னடி தெரியவில்லையா? இரகசியப் பொலிசு ஜ்யா ஒருவர் அல்லவா?”

யாராயிருந்தாலும் எமக்கென்ன?”

முடிவடையலாம் என்று எண்ணிய தில்ஸ நடுங்கினான். ஏனைய வீடுகளில் உள்ள மக்கள் ஒடிவராததற்குக் காரணம் யாது? பயத்தினால் நடுங்கிய தில்ஸ பாதையின் இருமருங்கிலும் இருந்த சிறு வீடுகளின் வாயில்களைப் பார்த்த வண்ணம் அதிக விரைவாக நடந்தான்.

சில வீடுகளிலிருந்து இறைச்சி பொரிக்கும் சத்தம் கேட்டது. சேரிகளின் வடிகாலிலிருந்து எழும் நாற்றத்தோடு கலந்த பொரியல் மணம் தில்ஸவின் முக்கைத் துளைத்தது. இங்கே வீடுகளும் அழுக்குப் படிந்திருந்தன. வீட்டில் வாழ்வோரும் அழுக்காயிருந்தனர். அவர்களின் துணிமணிகளும் அழுக்குடையனவாய் இருந்தன. தட்டுமுட்டுக் களும் அழுக்காயிருந்தன. இறைச்சி பொரிக்கும் இடத்திலிருந்து

எழுந்து வடிகால் களின் நாற்றத்தையும் இழுத்துவந்த புகைமண்மே இவ்வழக்கான தன்மையை அவனுக்கு அதிகமாகப் புலப்படுத்தியது.

இளம் கணிகை இருக்கும் சேரியின் பெயரை அன்றி அவளின் வீட்டின் இலக்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளாத தில்ஸ தனது மடமைத்தனத்தை இப்பொழுதான் உணர்ந்தான். அன்னியர்களிடம் கேட்பதனால்தான் இரவில் அவள் இருக்கும் இடத்தை அறிய முடியும். இல்லாவிடில் வீட்டுக்குள்ளிருக்கும் பெண்களின் முகங்களைப் பார்த்தவண்ணம் செல்ல வேண்டும். “பொலிசுக்கு எங்களுக்கு அலையமுடியாது”.

“ஜயாவின் ஒரு ரூபா பறிபோய்விட்டது” எனக் கூறி மருந்துக்கடை வாலிபன் சிரித்தான்.

“அக்கிழவி அல்லவா அதற்கு இடமளியாதது. அக்கிழவிக்கு ஒரு ரூபா கொடுத்திருந்தால் வேலையைச் செய்து கொள்ள இருந்தது”.

“அப்பெண் பெரும் முதேவிப் பெண்ணெருத்தி”.

மீண்டும் வியாபார நிலையத்துக்குச் சென்ற தில்ஸவுக்கு இளம் பரத்தையின் தோற்றத்தை மனத்திலிருந்து அகற்ற முடியவில்லை. அன்றிரவு உறங்கச் சென்ற போதும் அவனுக்கு அவ்விளம் பரத்தையின் எண்ணம்தான் வந்தது. அவளுடைய முட்டாள் தனமான சிரிப்பும் அடிக்கண்பார்வையும் சிறந்த முகமும் உயர்ந்த மார்பும் தில்ஸவின் நினைவுக்கு வந்தன. அவளுடைய வாழ்க்கைக் கதையின் ஒருதுளி அளவினதான விவரங்களும் அவனுடைய மனத்தில் தோன்றலாயின. பரத்தையின் வீட்டுக்குச் செல்லும் எண்ணம் ஏற்பட்டது அவனுக்கு. அவ்வெண்ணம் தோன்றியதும் அவனுடைய மனதில் நாணமும் அச்சமும் தோன்றின. ஆதலினால் ஒருவரும் அறியாதவாறு அங்கு எவ்வாறு செல்லலாம் என்ற பிரச்சனையைப் பற்றி ஆராயலானான்.

அவன் மருந்துக்கடையில் பரத்தை ஒருத்தியை அழைத்தது அவன் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்டறிந்து பத்திரிகைக்குக் கட்டுரை ஒன்று எழுதும் என்னத் துடனேயாம். இப்பொழுதோவெனின் கணிகையின் இல்லத்துக்குச் செல்ல நினைப்பது அக்கருத்தினால் மாத்திரம் அன்று. பார்க்கும் அவாவினாலும்கூட என்பதைத் திஸ்ஸ அறிந்தான். “அவனைக் கண்டு அவளின் வாழ்க்கையைப் பற்றிய விவரங்களை அறிவதில் தவறு என்ன இருக்கிறது? அங்கே அறிமுகமான எவராயினும் என்னைக் கண்டால்? அவனைக் கட்டி முத்தமிடும் ஆசை என்னிடமில்லை. ஆதலினால் அங்கு சென்று அவளோடு உரையாடுவதனால் எனக்குத் தேவையான விவரங்களை அறிந்து கொள்ளலாம். எவர் என்ன நினைத்தாலும் என்ன கூறினாலும் நான் அங்கு போவது கெட்ட என்னத்தோடன்று என்பதை நான் அறிவேன் அல்லவா? அங்கு சென்றவிடத்து நான் கஷ்டத்துக்குள்ளானால்? கெட்ட என்னம் என்னிடம் இல்லை என்று என் மனச்சாட்சி கூறுமா?”

மின்னுவது போன்று திஸ்ஸவின் உள்ளத்தில் என்ன அலைகள் உதித்தன. வெட்கமுடைமை காரணமாக பெண்களிலிருந்து விலகி நின்று அவர்களைப் பற்றி என்னிமகிழ்வறப் பழகியிருந்த திஸ்ஸவின் மனத்தில் தோன்றிய இவ்வெண்ணங்கள் ஆசையும் தீங்கற்றனவாதலால் அவன் கட்டிலில் சாய்ந்து சற்று நேரத்தில் நித்திரையில் மூழ்கினான்.

அடுத்த ஞாயிறன்று இரவு ஏழு மணியளவில் கடையிலிருந்து புறப்பட்ட திஸ்ஸ இளங் கணிகை வாழும் சேரிப்பக்கம் சென்றான். இச் சேரியினுள் மாலை நேரம் புகும் ஒருவனைத் தூரத்தில் உள்ள வேறொருவன் அறிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு அப்பிரதேசம் இருண்டிருந்தது. சிறு வீடு ஒன்றில் அகற்றப்பட்ட ஒரு பலகையையுடைய வாயிலிருந்தும் வேறொரு வீட்டின் முடப்பட்டிருந்த கதவின் திறவுகோல் துவாரத்தினுடோகவும் அடைக்கப்படாத யன்னல் களிலிருந்தும் வெளிப்படும் விளக்கொளியினால் வழி இடத்துக்கிடம் வெளிச்சத்தைப் பெற்றது. சேரியினுள் புகுந்து சற்றுத்தூரம் சென்றதும் பழைய

சாக்குகளால் நிரப்பப்பட்ட வீட்டினுள் புகுந்தவுடன் உணரும் நாற்றத்தை முக்குநுனியைத் தட்டிக்கொண்டு செல்லும் நாற்றத்தை அவன் உணர்ந்தான். ஒரு சிறு வீட்டிலிருந்து வாத்திய ஒலி கேட்டது. வேறொரு வீட்டிலிருந்து இளைஞர்கள் பலர் சிரிக்கும் ஒலி கேட்க, மற்றொரு வீட்டிலிருந்து ஒரு குழந்தை அழும் சத்தம் கேட்டது. சேரியின் மத்தி வரை நடந்த திஸ்ஸவுக்கு யாரோ ஒருவன் இன்னொருவனுக்கு இரக்கமற்ற முறையில் அடிக்கும் சப்தமும் அத்தோடு ஒரு பெண்ணின் புலம்பலும் கேட்டன. அடிக்கும் சத்தத்தையும் பெண்ணின் புலம்பலையும் கேட்ட திஸ்ஸவின் மனத்தில் அச்சம் தோன்றியது. அச்சத்தினால் சிக்கலான சிந்தனையினால் எழுப்பப்பட்ட பலவேறு விதமான எண்ணங்கள் காரணமாக அவனுடைய மனம் குழப்பமடைந்தது. பெண் ஞுக்கு அடிக்கிறவன் அவளுடைய கள்ளக்காதலன் வீட்டிலிருப்பதைக் கண்டதனால் கோபமடைந்த கணவனாக இருக்கலாம் என்ற உணர்ச்சியும் திஸ்ஸவின் குழப்பமடைந்த மனத்தில் தோன்றலாயிற்று. ஆதலினால் அத்தகைய கலகம் கொலையில்

சில வீடுகளின் கதவுகள் அடைக்கப்பட்டிருப்பதால் அவளைக் காண முடியுமென நினைப்பது கடினம். சேரியின் கடைசி வரை சென்று அங்கிருந்து வீதிக்கிறங்கிக் கடையை நோக்கிச் செல்லும் எண்ணத்தோடு திஸ்ஸ நடந்தான். சேரியின் மறுபுறத்தை அண்மிய அவனின் நடுக்கம் குறைந்தது. நின்று திரும்பிப் பார்த்த திஸ்ஸவுக்கு தான் அங்கு புகுந்தபொழுது கண்ட பாழுடைந்த நிலையே தென்பட்டது. பெண்ணின் புலம்பல் சேரியின் அமைதிக்கு அதிகம் பங்கம் விளைவிக்கவில்லை.

திஸ்ஸ கடையை நோக்கிச் செல்வதற்குப் பதிலாக மீண்டும் சேரியினுடாக நடந்தான். இளநங்கையைக் காணும் ஆசை மீண்டும் தலைக்கேறினமையினால் அவன் அவ்வாறு செய்தான். சற்றுத் தூரம் சென்ற அவன் வலது பக்கத்தில் இருட்டில் இருந்த சிறு வீடொன்றின் கதவைத் திறப்பதை அவதானித்தான். வாயிலிலிருந்து வெளிப்பட்ட விளக்கு வெளிச்சம் காரணமாக வீட்டிலிருந்து வெளியே வந்து நடந்து சென்ற வாலிபர்கள்

இருவருள் ஒருவனைத் தில்ஸ இன்னாரென அறிந்து கொண்டான். அவ்வாலிபர்கள் இருவரும் கண்ணுக்கு எட்டாமற் செல்லும் வரை அவன் நின்றது அதனாலேயாகும். அவர்கள் இருவருள் ஒருவன் மருந்துக்கடைக்குப் பொறுப்பாயிருந்த தன்னுடைய நன்பனாவான். சந்தேகத்துக்கிடமின்றி இவ்வீடுதான் தான்தேடும் அக்கணிகையின் இருப்பிடமாயிருத்தல் வேண்டுமென தில்ஸ எண்ணினான். எனினும், நடுங்கும் இருதயமும் இளநங்கையைக் காணும் ஆசையும் உடையவனாய் அவன் அவ்வீட்டை நோக்கிக் காலெடுத்து வைத்தான். வாயிலை அண்மிய அவன் அழகு மிக்க முகம் ஓன்றைக் கண்டான். வாயிலை மிக க நெருங்கிய பின்னர் அவ்வழகான முகமுடையவன் நடுவெய்தில் உள்ள ஒரு பெண் என்பதை அறிந்துகொண்டான்.

“மருதானை மருந்துக்கடை வீர்சேன இங்கே வந்தானா?” என்ற சொற்கள் கலவரமடைந்த தில்ஸவின் வாயிலிருந்து வெளிப்பட்டன. சந்தர்பத்துக்கேற்ற சொற்கள் அவன் வாயிலிருந்து வெளிவந்திராவிட்டால் அவன் வாயிலில் நின்ற அப்பெண்ணின் சந்தேகத்துக்கு இலக்காகியிருப்பான்.

முதலில் அவள் சந்தேகத்துடன் தில்ஸவைப் பார்த்தாள். வாயிலிலிருந்து வெளிப்பட்ட விளக்கு ஒளியினால் வெளிச்சமடைந்த தில்ஸவின் கபடமற்ற முகத்தைக் கண்டதும் அவளுடைய சந்தேகம் நீங்கியது. இதற்கு முன்னர் இச் சேரியில் தான் காணாத தில்ஸ வழிதவறிய ஒருவனாக இருக்கலாமென நினைத்தான்.

“இப்பொழுதுதான் அவன் என்னுடைய மகனோடு நாடகம் பார்க்கச் செல்வதென்று சென்றான்” எனக் கூறிய பெண் வாயிலிலிருந்து சற்று விலகி நின்றாள். அவள் வாயிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி நின்றமை வீட்டினுள் புகத் தனக்குக் கிடைத்த அழைப்பு என தில்ஸ எண்ணினான். வீட்டினுள் நுளைந்து மகிலின் இருக்கும் இடத்தைத் தேட நினைத்த போதிலும் தில்ஸ மீண்டும் அவ்வெண்ணங்களை அடக்கிக் கொண்டான்.

நடுவெயதிலிருந்த பெண் வாயிலிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி நின்றதும் தில்ஸவை வீட்டுக்குள் அழைத்ததும் வீரசேன பற்றிய விவரங்களை அறியும் முகமாகவேயாகும். அவன் வீரசேனவைப் பற்றிய விவரங்களைத் தேட முயல்வது அவன் அவனுடைய மகளை விவாகம் செய்துகொள்ள இனங்கி அங்கு வருபவனானமையினாலேயாகும்.

“இப்பையன் இதற்கு முன்னர் இப்பகுதிக்கு வரவில்லை போலும்” என வாயிலண்டை நின்ற பெண் கூறினாள்.

“இல்லை”

“இப் பொல்லாத வேளையில் பழக்கமில்லாத இவ்வீதியில் உலாவ வந்ததேன்?”

“வந்தது உலாத்தவன்று”

“நான் சாடையாகக் கண்டேன் இந்தப் பையன் சற்று முன்பதாக அந்தப் பக்கம் போவதை”

உண்மையைப் புலப்படுத்தி இவளிடமிருந்து மகிலின் இருக்கும் இடத்தைத் தேடவேண்டுமா? இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பது தில்ஸவுக்குக் கடினமான காரியமாகியது. சிறுவெயதிலிருந்தே தில்ஸ சிந்தனைக்கன்றி கிரியைக்குச் சூரணாக இருக்கவில்லை. விளையாட்டும் புத்தகப் படிப்பும் அல்லாது வேறு எதனையாயினும் சிந்திக்கும் பொழுது அதற்கு முரணான எண்ணமும் தில்ஸவின் மனத்தில் தோன்றும். இவ்வெண்ணங்கள் இரண்டுக்கும் இடையில் ஏற்படும் மோதலின் பெறு பேறாக தில்ஸ தான் எண்ணும் கருமத்தை ஒத்திப் போடுவான். மகிலின் இருக்கும் இடத்தை இவளிடமிருந்து அறிய முற்படின் இவள் ஜயமின்றி வீரசேனவிடம் கூறுவாள். வீரசேன தனது கடையிலுள்ள வேறொருவனுக்குக் கூறுவான். அவன் அவனுடைய நன்பர்களுக்கும் கூறுவான்.

“நான் வீரசேனவைத் தேடிச் சென்றேன். மருந்துக் கடைக்கதவு அடைக்கப்பட்டிருந்தது. கடையடியில் நின்ற ஒருவன் சொன்னான் அவன் இந்தப் பக்கம் வந்திருப்பான் என்று”.

“அப்படியென்றால், இந்தப் பையன் அவர்கள் இருவரும் போவதைக் கண்டு, நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தது எதற்கு” என நடுவெயதான அப்பெண் கேட்டுச் சிறிது புன்மறுவல் பூத்தாள். திஸ்ஸ கலவரமடைந்தான்.

“நான் நின்றது” எனத் தருணத்துக்கேற்ற பதிலை யோசிக்க முடியாமல் இருந்த திஸ்ஸ கூறினான்.

“ஆம்-நான் கண்டேன்”.

“எனக்கு உடனடியாக வீரசேனவை அறிமுகஞ் செய்ய முடியாமற் போனமையினால்”.

“நான் நம்பமாட்டேன்” எனக் கூறி அவள் சிறித்தாள். “அந்தப் பகுதியில் இத்தகைய சிறவர்கள் பொல்லாத நேரத்தில் திரிவது நல்லதன்று” எனக் கூறிய அவள் பாதையின் மேற்பக்கத்தைக் கை நீட்டிக் காட்டினாள்.

சந்தேகத்துக்கிடமின்றி மகிளின் வசிப்பது பாதையின் அந்தப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு வீட்டிலாயிருத்தல் வேண்டுமென திஸ்ஸ எண்ணினான். எனினும், இப்பெண் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் மீண்டும் திரும்பி அந்தப் பக்கம் போக முடியாது.

“வீரசேனவைச் சந்திக்கவும் கூட இந்தப் பக்கம் வந்தேன்” என்றான் திஸ்ஸ.

“இப்பையனின் பெயர் எப்படி?” என இம்முறை அவள் கேட்டாள், முகம் நிறையப் பரவிய சிரிப்புடன்.

“திஸ்ஸ”.

“திஸ்ஸ. வீரசேன இப்பையனைப் பற்றி சில நாடகளில் கூறுவான். அவனோ இப்பையன் பற்றிக் கூறியது இரவில் இவ்வாறு போகும் ஒரு பிள்ளையென்றன்று” எனக் கூறிய அவள் திஸ்ஸவின் தலையிலிருந்து கால் வரை பார்த்தது திஸ்ஸவைக் காற்சட்டை அணியும் ஒரு வாலிபனாக எண்ணும் படி வீரசேன அவனைப் பற்றிய விவரங்களைக் கூறினமையினாலேயாம்.

இப்பிள்ளை இன்று சாரமும் கோட்டும் அணிந்துகொண்டு வந்ததேன்?”

“நான் இரவில் இவ்வுடுப்பைத்தான் அணிவேன்”.

“வீட்டில்?”

“சில நாட்களில் இரவில் விளையாட்டாகப் போகும் பொழுது சாரம் உடுத்துக்கொண்டு போவேன்”.

“அப் படியென் றால் இன் று இங் கே வந் திருப் பது விளையாட்டுக்காக”

“இல்லை, வீரசேனவைத் தேடவும் கூட”

“அப்படியென்றால் வீரசேனவைத் தேடுவதற்கு மாத்திரமன்று” எனக் கூறி அவள் சிரித்தாள். “இப் பையன் கடைக்குப் போக வேண்டும்; இங்கே இரவில் உலாத்தக் கூடாது. பழக்கமில்லாது இரவில் தனியே உலாவத் தகுந்த இடம் இதுவன்று”

“நாம் நேரே கடைக்குப் போகிறோம்” எனக் கூறிய தில்ஸ முதலில் சேரிக்குள் புகுந்த பாதை ஊடாகச் சென்றான்.

வியாபார கடையை அண்மிய தில்ஸ தன்னுடைய தாய் அனுப்பிய கடிதம் ஒன்றை வாசித்தான். உடனடியாகப் பதில் பெறுமுகமாக எழுதப்பட்ட அக்கடித்ததை வாசித்த தில்ஸவின் மனத்தில் தான் அன்று மாலை சென்ற பயணத்தைப் பற்றி வெட்கமும் பயமும் தோன்றின. அவனுடைய மனத்தில் அவ்வெட்கமும் பயமும் தோன்றக் காரணம் தாயின் கடிதத்தை வாசித்ததன் பயனாக வீட்டையும் சகோதரிகளையும் எண்ணியமையேயாகும். சேரியில் கேட்டவற்றையும் கண்டவற்றையும் பற்றிய எண்ணங்களைத் தனது மனத்திலிருந்து அகற்றிக்கொண்ட அவன் இரா உணவை உண்டு தாய்க்குக் கடிதம் எழுதி முடித்த பின்னர்தான் உறங்கச் சென்றான்.

நூல்களில் போன்று வருகின்ற தமிழ்ப்புலிக் கலைப்பொறி என்று கூறு சபாநிலை நூல் இந்தியாவில் கூறப்படுவதை ஒரு முறைக்கிளாங் நூலாக கூறுகின்றது.

மெருங்கல் முதல் வீத நூல்களில் கலைப்புலி என்று கூறப்படுவதை ஒரு முறைக்கிளாங் நூலாக கூறுகின்றது.

இந்த பொறுத்த முறையில் கலைப்புலி என்று கூறுகின்ற நூல்களில் கலைப்புலி என்று கூறுகின்ற நூல்களில் கலைப்புலி என்று கூறுகின்றது.

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் நாவல் தீற்ம் 2

கம்பெறலிய எவ்வாறான ஒரு அதிர்வை ஏற்படுத்தியதோ அது போன்ற ஒரு அதிர்வை ஏற்படுத்திய நாவலாக மாடர்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் விராகய எனும் நாவல் கருதப்படுகின்றது. அது மட்டுமல்லாமல் இலங்கை முதல் உளவியல் நாவல் என்ற சிறப்பையையும் கொண்டது.

பொத்த மாணவனொருவன் உலகாயுத வாழ்க்கையில் தோல்வி அடையும் வகையில் பொத்த உனர்வுக்குள் ஆட்பட்டு தனது வாழ்க்கைக் கோலத்தை மாற்றியமைத்துக் கொள்வதே கதையின் அடிநாதம்.

உலகப் பெரும் நாவலாசிரியர்கள் எவ்வாறு நாவலின் பிரதான பாத் திங் களைக் கையாண்கின் றார் கலோ அதையொத்ததாக இந்நாவலின் அரவிந்த எனும் பாத்திரம் படைக்கப்பட்டுள்ளதை காணலாம்.

சுந்தரம் சௌமியன் விராகய நாவலை பற்றற்ற வாழ்க்கை எனும் பெயரில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்

தமிழ்ப்படுத்தி தந்திருந்தார். கீழே தரப்பட்டுள்ள அதன் முதலத் தியாயம் முழு நாவலையும் பிரதிபலிப்பதை அவதானிக்கலாம்.

என்னோடு ஒன்றாக, ஒரே வகுப்பில் படித்து ஒன்றாகவே ஓடிப்பிடித்து விளையாடி, தாம்பத்திய வாழ்வில் ஈடுபட்ட பின்பும் என்னோடு பழகிய சிரிதாச ஜயசேனவைக் காண இம்முறை நான் கிண்பத்தலியவில் உள்ள அவனுடைய வீட்டுக்கு ஒரு வருடத்துக்குப் பின்பே சென்றேன்.

திருமணமான பின்னர் சிரிதாச தன்னாலேயே கட்டப்பட்ட வீடு ஒன்றில் குடியிருந்தான். அவனுடைய தாயின் மரணத்திற்குப் பின் அவன் புதிய வீட்டை வாடகைக்குக் கொடுத்து விட்டு, பெருவளவில் வசித்தான். ஏற்குறைய மூன்று ஏக்கர் வீட்டுத் தோட்டத்தில் அமைந்துள்ள அவ்வில்லம் இடவசதியில் அவ்வளவு பெரிய அறைகளாக இல்லாவிட்டாலும் சுவர்கள், தூண்கள், நிலைகள், ஜன்னல்கள், சலாகைகள், கைமரங்கள் எல்லாமே பெரியவையாக இருந்தன.

இவ்வாறான மர வேலைப்பாடுகளை செய்வித்த சிரிதாசவின் தந்தையின் உறுதியான செயல்களையும், தொன்மையான பரம்பரையில் வழிவந்த ஊர்த்தலைவனான அவருடைய மனதின் திட்பத்தையும் காட்டுகின்றன.

“செமீ எங்களை மறந்து விட்டாய், என்று நாங்கள் நினைத்தோம்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, நெஞ்சத்தில் பொங்கிவரும் மகிழ்ச்சியைச் சிரிப்பாக உதிர்த்துக்கொண்டு சிரிதாச என்னை வரவேற்றான்.

“அப்பாவின் சாவிற்கு வந்து போன பின்பு, இன்றோடு இரண்டு முறை வந்து இருக்கிறாய்” என்று சொல்லிக் கொண்டு, என் கழுத்தைச் சுற்றிக் கையைப் போட்டுக் கொண்டான்.

“செமீ யைப் பார்க்க எங்களுக்கு ஆசையாக இருந்தது” என்று சிரிதாசவின் மனைவி சிரித்துக்கொண்டு கூறினாள்.

அரவிந்த ஜயசேனவும் அவனுடைய சோகமயமான முகமும் என் நினைவுக்கு வந்தது.

“நான் இந்தியாவைச் சுற்றிப் பார்க்கப் போய் அங்கு ஒரு வருடத்திற்கு மேலாகக் கழித்தேன்.”

“அப்படியென்றால், புனித தலங்கள் எல்லாவற்றையும் வணங்கி இருப்பீர்கள்.”

“எல்லாவற்றையும் அல்ல, சிலவற்றைத் தரிசித்தேன்” என்று கூறிக்கொண்டு நான் வசதியான ஓர் ஆசனத்தை தேர்ந்தெடுத்து அங்கு உட்கார்ந்தேன்.

“அதற்கு ஒரு வருடம் வேண்டுமா?” “புனிதத் தலங்களைத் தரிசிப்பதற்கு முன்று மாதத்துக்கு மேல் காலம் பிடிக்கவில்லை. நான் இந்தியாவைச் சுற்றினேன். யோகிகளைப் பார்க்கச் சென்றேன். மறையியலை அறிந்த அறிஞர்களையும், சந்நியாசிகளையும் தேடிப்போய் அவர்களைக் கொண்டு என்னுடைய சாதகத்தைப் பார்க்க வைத்தேன். கைபார்த்துச் சாஸ்திரம் கூறுபவர்களைத் தேடிப்போய் என் கையைக் காட்டிச் சாஸ்திரம் கேட்டேன்.

அந்தோ! அண்ணனின் புழுக்களைக் கேட்கும் குழந்தைப் பிள்ளை மாதிரி சிரிதாச நான் கூறிய தகவல்களுக்குச் செவிமடுத்தான். அவன் முடிவற்ற கேள்விகளைக் கேட்க ஆயத்தமாகினான் என்பதைக் கவனித்தேன்.

சிரிதாச யந்திர, மந்திர, மறையியல் பற்றி ஆழ்ந்த நம்பிக்கை உள்ளவன். இளம் பருவத்தில் அவனிடம் உண்டு என நான் நினைத்த ஒரு குணத்தை வேறு பிள்ளைகளிடம் என்னால் காணமுடியவில்லை. அவன் விளையாட்டில் ஈடுபட்ட போது ஒரு கையோ, ஒரு காலோ முறிந்தாலும் தயக்கம் காட்டவில்லை. அவன் எல்லா விளையாட்டுகளிலும் முதலாம் இடத்தையாவது அல்லது இரண்டாம் இடத்தையாவது பெற்றான். அவனுக்குரிய முதலாவது இடத்தை வேறு ஒருவனுக்குக்

கொடுத்தாலும், அவன் ஒரு நாளும் சண்டை பிடித்ததில்லை. அவன் அடுத்த நாள் வேறு நாட்கள் போன்றே சந்தோஷமாக விளையாட வந்தான்.

நாங்கள் மூன்று நான்கு பேரும் சில வேலைகளில் செய்த கெட்டிக் காரத் தனங்களைச் சொல்லி வீண் ஜம்பம் அடித்துக்கொண்டு இருந்தபோது சிரிதாச சிரித்துக்கொண்டு செவிமுடுத்தானே தவிர, தான் சொல்லியவற்றைப் பற்றியோ செய்தவை பற்றியோ ஒன்றுமே கூறவில்லை.

“நான் கோபமடைந்து அம்மாவை ஏசினேன்” என்று வீண் ஜம்பம் அடித்தேன்.

“நான் ஒரு நாள் அனுலாவின் முகத்தில் முத்தம் கொடுத்தேன்” என்று இன்னொரு பையன் கூறினான்.

“நான் அப்பாவின் கோட் பையிலிருந்து பத்துசதம் எடுத்து இனிப்பு தின்றேன்” என்று இன்னொருவன் கூறினான்.

ஒன்றுமே கூறாத சிரிதாசவை நாங்கள் ஏசினோம். பெண்களை, சிறுமிகளைப் பற்றியும், அன்பைப் பற்றியும் நாங்கள் பெரிய அனுபவசாலிகள் போன்று உரையாடிய போதெல்லாம், சிரிதாச தனது மனதை ஆழமை ஒன்று தலையையும், கால்களையும் அதனுடைய ஓட்டுக்குள் இழுத்துக் கொள்வது போன்று மடக்கிக் கொண்டான். அவன் அநேகமாக விளையாடும் போதும் நன்பர்களுடன் உரையாடும் சந்தர்ப்பங்களிலும் மட்டுமே கதைத்தான்.

நான் இந்தியாவில் மறையியலைப் பற்றி ஆராய்ந்த போதிலும் கற்கவில்லை என்று என்னிடம் கேள்வி கேட்க முனைந்த சிரிதாசவிடம் கூறினேன். இந்திய மறையியலாளர்கள் இலங்கை மறையியலாளர்களை விட வேறுபட்ட மனிதர்கள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அங்குள்ள சோதிடர்கள் இங்குள்ள சோதிடர்கள் போன்றே இருக்கிறார்கள். சிலர் நமது நாட்டு சோதிடர் களை விட சமஸ்கிருதம் தெரிந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். இந்திய சாமுத்திரிகா சாஸ்திரிகள் என்றால்

இலங்கையில் உள்ளவர்களை விட திறமைசாலிகளாகவும், தந்திரக்காரர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் ஒரு மனிதனுடைய முகத்தைப் பார்த்தவுடனேயே அவர் எப்படியானவர் என இயல்பு உணர்வினால் அறிந்து கொள்கின்றனர். அவ்வாறான இருவர் என்னுடைய கையை பார்க்க முடியாது என்று கூறினார்கள்.”

“ஏன்?”

சாமுத்திரிகா சாஸ்திரத்தைப் பற்றி நான் ஆழ்ந்த நம்பிக்கை அற்றவன் என்று என்னுடைய முகத்தைப் பார்த்தவுடனே அவர்கள் எண்ணி இருக்கக்கூடும். எதையும் நம்பாத ஒரு ஆள் என்று என்னைப் பார்த்தவுடனேயே ஒருவன் கூறினான்.”

“செமீ அந்த சாஸ்திரங்களை நம்புவது இல்லையா? நேரம் கெட்ட நேரத்தில் போனதினால்தான், அவர்கள் பார்க்க முடியாதென்று சொல்லியிருப்பார்கள் போலும்.”

“அவ்வாறாகவும் இருக்கக் கூடும்” என்று நான் கூறினேன். எனினும் என்னை பெரிய இறுக்கமான கபடனாக இருக்கக் கூடும் என்று அவர்கள் நினைத்து என்னுடைய கையை பார்க்காமல் இருக்க தீர்மானித்திருக்கலாம் என நினைத்தேன்.”

சிரிதாசவின் உறவினர்கள் என்னால் ஒருமுறை அவனுடன் மனஸ்தாபப்பட்டதைப் பற்றி நான் அனுதாபத்தைத் தெரிவித்தேன். அவர் முன்பு போன்று சொந்தங்களைப் பாராட்டுவதாக சிரிதாச கூறினான். ஆனாலும் அவனிடம் தனது உறவினர்களைப் பற்றி முன்பிருந்த ஆழ்ந்த நம்பிக்கை இல்லை என்று அவன் சொன்ன விபரங்களிலிருந்து விளங்கியது.

“சிரிதாசவின் சிற்றப்பாவின் மகன் அரவிந்த ஜயசேன இப்போ எங்கே இருக்கிறார்?”

“அவர் இறந்து இற்றைக்கு நான்கு மாதங்கள் ஆகின்றன” என்று சிரிதாச துயரத்துடன் மறுமொழி கூறினான். சிரிதாசவின் மனைவி முகத்தை மறைத்துக் கொள்வது போன்று கீழே பார்த்தாள்.

என்னுடைய கேள்வி அவர்கள் இருவரினதும் துன்பத்திற்கு மட்டுமல்ல, வெட்கத்திற்கும் காரணமாகியது.

அரவிந்த ஜயசேனவின் இறப்பைப் பற்றி கேள்விப்பட்டமை என்னுடைய ஆச்சரியத்திற்கும், துயரத்திற்கும் காரணமாகியது. நான் இம்முறை அரவிந்த ஜயசேன இப்போது வசிக்கும் இடத்தை தெரிந்து கொள்ளும் என்னத்துடனேயே வந்தேன்.

நான் இந்தியாவிற்குச் சென்றது அரவிந்த ஜயசேனவின் தூண்டுதலினால் இல்லாவிட்டாலும் அங்கு மாயயியல் அறிஞர்களைப் பற்றித் தேடுவதற்கு என்னம் உண்டாகியதே ஜயசேன நினைவிற்கு வந்தமையினாலேயோகும். நான் ஊருக்கு வந்த பிறகு ஏழெட்டு முறை என்றாலும் பரவாயில்லை, அவனைச் சந்தித்து உரையாட வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டே இந்தியாவிலிருந்து புறப்பட்டேன். படித்தவர்கள், அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள், அறிவாளிகள், அபிதர்மம் படித்தவர்கள், சோதிடர்கள், பேய்விரட்டுபவர்கள், அடியார்கள் போன்றவர்களை எனக்கு தெரிந்தாலும் அவர்களில் அரவிந்த ஜயசேனவை எந்த ரகத்தில் சேர்ப்பது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவன் யார் என்று எனக்கு நினைத்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஏழெட்டு முறைகள் அவனைக் காணச் சென்ற நான் சில நாட்களில் ஓரிரு மணித்தியாலங்கள் உரையாடி உள்ளேன். வாத விவாதம் புரிந்தேன். அதற்குப் பிறகும் கூட அவன் யார் என்று தீர்மானிக்க என்னால் முடியவில்லை. அவன் சில வேளை பெரிய புத்திமான் போன்று தர்க்கம் பண்ணினான். இன்னொரு முறை (மதியீனமான) பகுத்தறிவற்ற எண்ணங்களில் இலயித்தான். சிலவேளைகளில் சிறுபிள்ளைத் தனமான சிந்தனைகளின் அடிமை போன்று கதைத்தான்.

எந்த மனிதனிடமும் நடத்தையின் போக்குகளை ஒன்றுக்கு ஒன்று பிரித்தெடுத்து இன்கண்டு பிடிக்க முடியாத ஒரு வானவில் போன்றதென்று அரவிந்தனின் ஒட்டு மொத்தமான நடத்தையின் ஒரு அங்கத்தைக் கூட தீர்மானமாகக் கண்டுபிடிக்க முடியாத நான், நினைத் தேன். வானவில் லின் வர் ணங் களை ஒன்றுக்கொன்று பிரித்தெடுத்து, தெரிந்துகொள்ள முயற்சிப்பவன்

கானல் நீருக்குப் பின் தொடர்ந்து சென்றவன் போன்று கஷ்டப்படுவான்.

அரவிந்தனின் தலை எல்லாவற்றையும் பகுத்தறிவு இல்லாமல் ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு குப்பைக் கூடை என்று நான் சில நேரங்களில் நினைத்தேன். அவனுடைய தலை அவ்வாறாக இருந்தபோதிலும் நெஞ்சம் எழில் வண்ணங்களின் கலவையினால் மினிரும் வானவில் போன்றதென்று நான் இன்னொரு முறை நினைத்தேன்.

சிரிதாசவும் அரவிந்தவும் ஒரு வயிற்றில் பிறந்த சகோதரர்கள் இருவரினது பிள்ளைகளாவர். இருவரும் அன்பிலும், கருணையிலும் நிறைந்த நெஞ்சம் உடையவர்கள். எனினும், அரவிந்தவின் அந்தக் குணங்களுக்கு அடியில் இருளடைந்த குகைக்குள் இடைக்கிடையே பள்ளக்கும் நெருப்புத் தணல் போன்றதொரு குணத்தை மையமாகக் கொண்டு நடத்தையின் போக்குகளும், சிந்தனைகளும் உண்டு என்று நான் சந்தேகம் கொண்டேன். தர்க்கத்தைக் கொண்டும் விவேகத்தைக் கொண்டும் தேர்ந்து பொறுக்கி எடுக்கும் அறிவு போன்றே அந்த இரண்டையும் தடுக்கும் அறிவு என்ற குப்பை கூழமும் அவன் தலையில் நிரம்பியிருந்தது. ஆனாலும் படிப்பில் மிகவும் கெட்டிக்காரனாக இருந்தான். அவன் கஷ்டப்படாமல் அபிதர்மத்தைக் கொஞ்சம் படித்தான். இரசாயனவியலையும் படித்தான். அவன் கற்றவற்றுக்கேற்ப ஊகித்தறியும் தீர்மானங்களுக்கு வருவதென்றால் அனுபவ முதிர்வு கொண்ட ஒரு கிராமத்தவனளவு கூட விவேகம் உள்ளவன். என்பதைப் புலப்படுத்தவில்லை.

அவன் விவேகத்தை விட உணர்ச்சியை வளர்த்துக் கொண்டவன், என சந்தேகமற விளங்கியது. அவன் மற்றவர்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படி கோபம் அடையவில்லை; துன்பமடையவில்லை. அவன் தனது கனிவை, கருணையை, அன்பை சொல்லாக மாற்றி வாயினால் வெளிப்படுத்தவில்லை. ஆனாலும் அவன் எம் போன்ற கோபமடைபவனாக இருந்தான். கோபமடைந்தவுடனே அவன் அதை அனுதாபமாக மாற்றினான்.

(கோபமாக இருந்தாலும் அன்பாக இருந்தாலும்) கோபத் தையோ, அன்பையோ அடக்கிக் கொள் எழுயற்சிக்கின்றவன் மனதிற்குள் துன்பமடைகின்றான். அரவிந்த ஒரு பெண்ணை காதலிக்காமல் கோபமடையாமல் ஆசைகளை அடக்கிக் கொண்டவன் போன்று தனது உள் மனதை துன்புறுத்திக் கொண்டே வாழ்ந்தான் என்பது சந்தேகமில்லை. அரவிந்தவுடைய நடத்தையைத் தோண்டி அரித்தெடுத்து அங்குள்ள சரலைகள் கூழாங் கற்கள் போன்றே மாணிக்கக் கற்களையும் தேடுவதற்கு என்னுள்ளே கடுமையான ஆவல் தோன்றியது.

“அவனுடைய வாழ்வும், சாவும் மிகவும் துன்பமயமானது” என சிரிதாச மறுபடியும் சொன்னான்.

“அரவிந்த எங்கே இறந்தான்?”

“அவர் எடுத்து வளர்த்த மகளின் வீட்டில் இறந்தார்: அவள் நடத்தை கெட்டவளாக இருந்தாலும், ஒரு தகப்பனாரைக் காட்டிலும் நன்றாகக் கவனித்தாள்”

“சிரிதாச சொல்வது மேனகா சொல்வதைத் தான்” என்று சொல்லிக் கொண்டு சிரிதாசவின் மனைவி அவனைக் கேலி பண்ணினாள். “பத்தி நடத்தை கெட்டவள் அல்ல. அதைப் பற்றி அரவிந்தவுக்கு மட்டுமே விளங்கியது. சிரிதாச அவரின் அக்கா நினைக்கிற மாதிரியே நினைக்கிறார்.”

“ஆமா (ம்)” என சிரிதாச கர்வத்தோடு கூறினான். “அரவிந்த பெரிய முட்டாள். முட்டாள் அல்ல ஒரு பைத்தியக்காரன். அவருடைய முட்டாள் தனத்தினால் அந்த நடத்தை கெட்ட பெண்ணால் அவர் அவமானப்பட்டார். நான் இப்படிக் கதைப்பதற்குக் காரணம் அரவிந்த கெட்ட மனிதன் என்ற நினைப்பினால் அல்ல. அரவிந்த மிகவும் நல்ல மனிதன். நன்மை கூடுவதும் நல்லதல்ல. ஆனால் சும்மாவே ஏமாறும் மனிதனானான்.”

“சிரிதாசவும் பெண்களுக்கு ஏமாறுவார்” என்று கூறிக்கொண்டு மனைவி சிரித்தாள்.

“மேனகாவை யாரும் முட்டாளாக்க முடியாது” என நான் கூறினேன்.

“உண்மை, மேனகா யாருக்கும் பயப்படமாட்டாள்” என்று அவள் கூறினாள்.

“அரவிந்தவின் ஈமச்சடங்கின் பின் பத்தி, அரவிந்தவின் புத்தகங்களையும் மற்ற சாமான்களையும் கொண்டு போகும்படி மேனகாவிடம் கூறினாள். மேனகா ‘எனக்கு வேண்டாமென்று’ கூறி விட்டாள். பத்தியுடன் கடும் கோபமாக இருந்தபடியாலேயே மேனகா அவ்வாறு சொன்னாள். மேனகா என்னிடம் நெருங்கி இவையெல் லாவற் றையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் பாதுகாப்பாக வைக்கும்படி கூறினாள்”

“அப்ப அவைகளைக் கொண்டு வந்தீர்களா?” என பெரிய ஆவலுடன் நான் கேட்டேன்.

“அரவிந் தவுடைய புத்தகங்களையும் ஏனைய பொருட்கைளையும் அவர் கையினால் எழுதிய இரண்டு புத்தகங்களையும் கொண்டுவந்து நான் அங்கு வெளியறையில் குவித்து வைத்துள்ளேன்.” என்று கூறிக்கொண்டு சிரிதாச விறாந்தைப் பக்கம் கையை நீட்டினான். அரவிந்தவுடைய புத்தகங்களையும் ஏனைய சிலவற்றையும் சிரிதாச குப்பைக் குவியல் எனக் கருதினான். அந்தக் குப்பைக் குவியலைக் கிளறுவதற்கு மாணிக்கக் கல் தோண்டுபவனிடத்தில் ஏற்படும் ஆவலையும் விட ஆசையும், ஆவலும் என் உள்ளே உண்டாகியது.

“சிரிதாச அவனுடைய புத்தகங்களைப் புரட்டிப் பார்க்கவில்லையா?”

“அவன் கையில் எழுதப்பட்ட ஒரு புத்தகத்தை நான் அங்கும் இங்குமாக புரட்டிப் பார்த்தேன்” என்று சிரிதாச கூறினான். “அது அவனுடைய கயசரிதை. நான் புரட்டிப் பார்த்த இரண்டு முன்று இடங்களில் எனக்கு வாசிக்கக் கிடைத்தது. மனதில் வேதனையைக் கொடுக்கும் தகவல்கள்

என்றபடியால் நான் மேலும் அந்தப் புத்தகத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கவில்லை.

அரவிந்த ஜயசேன கையினால் எழுதப்பட்ட சுயசரிதை ஒன்று இருக்கிறதென்று கேள்விப்பட்டவுடனே நான் சிந்தனை செய்யாமலேயே நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தேன். அச்சமும் சந்தேகமும் கூடிய இரு கண்களுடன் சிரிதாசவின் மனைவி என்னை நோக்கிப் பார்த்தாள்.

“அரவிந்தவுடைய அந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றி எனக்கு ஒருநாளும் சிரிதாச சொல்லவில்லை” என அவள் கணவனைக் குற்றம் சாட்டுவவள் போல் கூறினாள். அவள் எனக்கு முன்னர் அறைக்குப் போய் அரவிந்தவுடைய சுயசரிதையை வாசித்துப் பார்க்கும் என்னத்துடன் கதைக்கிறாள் என்பது எனக்குத் தோன்றியது.

அந்தப் புத்தகத்தை நான் வாசித்து அதில் உள்ளவற்றைப் பற்றி நான் சொல்லுகிறேன் என சொல்லிக்கொண்டு நான் கண் சிமிட்டினேன். அவள் சிரித்துக்கொண்டு கீழே பார்த்தாள்.

“அரவிந்தவுடைய புத்தகத்தை வாசித்ததினால் சிரிதாச மனதில் வேதனை ஏற்பட்டது என்றால், மேனகாவின் மனதில் அதைவிடப் பத்து மடங்கு வேதனை உண்டாகும்” என சிரிதாசவின் மனைவி கூறினாள்.

“அக்காவிடம் அகப்பட்டால் புத்தகத்தை ஏரித்துச் சாம்பலை ஆற்றில் போடுவாள்” என சிரிதாச கூறினான்.

“எனக்குத் தெரிந்தால் அந்த புத்தகத்தை மேனகாவிடம் கொண்டு போய்க் கொடுப்பேன்.”

சிரிதாசவின் மனைவி அரவிந்தவுடைய புத்தகத்தைக் காணாமல் இருந்தது எவ்வளவு அதிர் ஷ்டவசமாகப் போய்விட்டது. அவளுக்குக் கொஞ்சம் தெரிந்திருந்தால், புத்தகக் குவியலைக் கிணறி அதைத் தேடி சிலவேளை சொல்லாமலேயே மேனகாவிடம் கொண்டுசென்று சந்தேகத்திற்கிடமின்றிக் கொடுத்திருப்பாள்.

அரவிந்தவுடைய ஈச்சடங்கிற்கு வருகை தந்த மக்கள் வெள்ளாம் அவனுடைய உறவினர்களுடைய ஆச்சரியத்திற்கு காரணமாகியது என சிரிதாச உரையாடலிலிருந்து தெரிந்தது. அவனுடைய பூதவுடலைப் புதைத்து, ஈக்கிரியை அவனுடைய ஊரிலேயே நடாத்தப்பட்டது. கிராமத்தவர்கள், கல்லாதவர்கள், பழையவாதிகள், உலகத்தை அறியாதவர்கள், புறம் பேசுவர்கள் கூட நல்ல மனிதனை மோப்பம் பிடிப்பதினால், சந்தேகத்திற்கு இடமின்றி இனங்கண்டு கொள்பவர்கள் என்று அவர்கள் அரவிந்தவுடைய ஈச்சடங்கிற்கு சாரிசாரியாக அணிவகுத்துப் போனதிலிருந்து புலனாகியது.

அவன் நோயாளியாக இருக்கும் போது நான் கூடுதலாகப் பார்க்கப் போவதில்லை; ஏனெனில் அவனுடைய வேதனை கூடுவதினாலேயே என சிரிதாச எனது கேள்வி ஒன்றுக்குப் பதிலாகக் கூறினான்.

சிரிதாச இருக்கையிலிருந்து எழுந்து என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு எனது கேள்வியினால் அவனது மனதில் உண்டாகும். துன்பத்தைத் தடுப்பதற்காகவே அறைப் பக்கம் சென்றான் என நான் ஊகித்தேன். நான் இரவில் அறையில் தனியாக இருந்து, அரவிந்தவுடைய புத்தகங்களைத் தேடிப் பார்க்கவே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவன் அறைக்கதவில் ஒரு பகுதியைத் திறந்து ‘செமீ! உள்ளே நுழை’ என்று என்னிடம் கூறினான். முதலாவதாக கோவிலும் பேய் விரட்டும் போது ஏற்படும் உணர்ச்சி ஒன்றின் மணமுமே என் முக்கில் பட்டது. தூசியும் அந்த வாசத்திற்குக் கீழே பன்சலையின் (புத்த பிக்குமார் வதிவிடம்) நூலகத்திலிருந்து வீசும் ஒருவித நறுமணத்தையும் உணர்ந்தேன். சிரிதாசவினால் திறக்கப்பட்ட சாலரத்தின் வாயில் வழியாக வந்த அந்தி வெளிச்சம் முளை முடுக்கை வெளிச்சமாக்கிக் கொண்டு பரவியது. சூடான காற்று அறையினுள்ளே இருந்த அடர்த்தியான காற்றை லேசாக்கியதால், நான் மேற்கொண்டு வசதியாக முச்ச எடுத்தேன். கூரையின் கைமரம் ஒன்றிலிருந்து புத்தக அலுமாரியின் மேல்த் தட்டு வரைக்கும் இழுப்பப்பட்ட பெரிய சிலந்தி

அலுமாரியில் புத்தகங்களுக்கிடையே கிடந்த தோல் உரையினாலும் துணி உரையினாலும் கட்டப்பட்ட ஆங்கில, சமஸ்கிருத, பாளி புத்தகங்கள் தங்களை கையாளப்பட்ட மறையியல் வாதியினுடைய பார்வையும் உபசரிப்பும் கிடைக்காமல் வெறுமனே கிடக்கின்றன. இரசாயனவியல், அபிதர்மம், மறையியல் தந்திர, மந்திர வித்தை பற்றி புத்தகங்களின் பெயர்களை வாசித்த நான் அரவிந்தவுடைய தலையைப் பற்றி முதலாவதாக என்னால் செய்யப்பட்ட முடிவு சரியானதென நினைத்தேன். மேசையொன்றின் மேல் இருந்த வெங்கலப் புத்தர் சிலையைச் சுற்றியிருந்த ஒலைச்சுவடி புத்தகக் குவியலிலிருந்து ஒன்றைப் புரட்டிப் பார்த்து ஒரு சுவடியைக் கண்ணுக்கருகில் கொண்டு போய் வாசிக்க முயற்சித்தேன்.

அது புத்தபகவான் கீழான விஞ்ஞானம் என்று குறிப்பிடப்பட்ட யந்திரமும், மந்திரமும் கெம்மும்(கரு) செய்வது பற்றிய புத்தகமாகும். யந்திரம் மந்திரம் புத்தகங்களுக்கு நடுவில் புத்தர் சிலையை வைத்ததினால் புத்த பகவானை மறையியல் வாதியாக ஆக்கியது சிரிதாசவே அல்லாமல் அரவிந்த அல்ல.

அரவிந்தவை பட்டோலை வைத்தியனாக இனங்காட்டும் மருந்து நிறுக்கும் தராசு, நுணுக்குக்காட்டி கண்ணாடுக் குழாயும் மேலும் உபகரணங்களும் சிறியதொரு மேசை மேல் இருந்தன. அரவிந்தவின் உள்மனதை ஆட்டப்படைத்துக் கொண்டிருந்த இடுகாடு மாதிரியான இந்த தொல்பொருள் காட்சிச் சாலையிலிருந்து சிரிதாச ஏதோ ஒரு மர்மமான பொட்டலத்தை வெளியே எடுத்தான்.

“இது வசம்பு பெருங்காயத்தோடு மஞ்சள் மணலைச் சண்டி பலவித இலைகளால் சுற்றப்பட்டு ஈயத்தைப் பூசி ஒரு டின்னில் நிரப்பி அடைக்கப்பட்டிருந்தவை” என சொல்லிக் கொண்டு கறுப்பு, மஞ்சள், வெள்ளை முதலிய மூன்று நிறங்களுடன் கூடிய ஓர் உருண்டையை சிரிதாச வெளியே எடுத்தான்.

“அரவிந்த தங்கம் தயாரிப்பதற்குச் செய்த செய்முறை பரீட்சையினால் ஏற்பட்ட பெறுபோக இருக்கு” மென்று நான் கூறினேன். அந்த உருண்டையை சுத்தியலினால் நயித்துத் தூளாக்க சிரிதாச விரும்பவில்லை. நான் அரவிந்த எழுதிய சுயசரிதையை எடுத்துக் கொண்டு அறையிலிருந்து வெளியேறினேன்.

“அரவிந்த மிகவும் துன்புற்றான். பத்திக்கு (தெரிந்து) செய்தி எட்டி அவள் வந்து, அவளுடைய வீட்டுக்கு அவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போகும் வரை எங்களுக்குத் தெரியாது” என இராச்சாப்பாட்டுக்கு உட்கார்ந்த சிரிதாச கூறினான். எங்கள் எவ்ரிடமும் கிடைக்காத கவனிப்பும் உபசரிப்பும் அவளிடமிருந்து அவளுக்குக் கிடைத்தது.

செய்தவைக்காக பாவ விமோசனம் கூறுகின்றவர் போன்று இருந்த இந்தக் கூற்று எனது வியப்பிற்குக் காரணமாக இருக்கவில்லை. நான் அரவிந்தவை பற்றிய கேட்ட கேள்விகளுக்கு சிரிதாச அரவிந்தவுடைய நோயைப் பற்றி பொருட்படுத்தாமல் தான் செய்த தவறை மறைப்பதற்காக எத்தனிப்பவன் போன்று மறுமொழி பகர்ந்தான்.

‘செமி’ என்று கூப்பிட்டுக் கொண்டு சிரிதாசவின் மனைவி என்னை நோக்கிப் பார்த்தாள். “ககவீனமான பின்பு சிரிதாச அரவிந்தவைப் பார்க்கப் போகவில்லை. அரவிந்தவுக்கு பைத்தியம் பிடித்துள்ளது என்று கூறிக்கொண்டு சிரிதாச தட்டிக்கழித்தார். மேனகாவும் அரவிந்தவைப் பார்க்கச் செல்லவில்லை. அவர்கள் பத்தியினாலேயே அரவிந்தவுடன் கோபித்தார்கள்.”

அவள் கையைக் கழுவிக் கொண்டு எழும் பி சமயலறைக்குப் போய் விழாம்பழக் கூழை பாத்திரம் ஒன்றிற் கொண்டு வந்து மேசை மேல் வைத்தாள். வேலைக்காரப் பையன் கொண்டு வந்த வெள்ளை டெஸ் முன்றில் இரண்டை எங்கள் இருவர் முன்னிலையில் வைத்துவிட்டு அவனுடைய சுயசரிதையை மீண்டும் இருமுறை வாசித்து அரவிந்த மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் நூல்களின் பட்டியல்

அதன் பின் நாற்காலியில் உட்கார்ந்த அவள் மற்றதை தன் அருகில் வைத்துக் கொண்டாள்.

நாங்கள் நாற்காலியிருந்து எழுந்த உடன் பையன் எச்சில் பீங்கான்களை எடுத்துக் கொண்டு சமையல் கட்டுப் பக்கம் சென்றான். சிரிதாசவின் மனைவி மேசை துணியிலிருந்து எச்சில்களை சேர்த்து ஒரு பீங்கானில் போட்டாள். வெளியில் இருட்டு கடுமையாகியது. காற்று சாளரத்தின் வழியாக உள்ளே வந்து ஸாம்பை அசைத்துக் கொண்டு ஓடியது. காற்றோடு வந்த மழைத்தூறல் ஒரு நொடியில் ஜன்னல் திரரைய நனைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தது. சிரிதாச போய் ஜன்னலை சாத்தினான்.

அரவிந்தவுடைய சுயசரிதையை வாசித்து முடிக்க நான்கு மணித்தியாலத்தைவிட கூடுதலான நேரம் பிடித்தது. நான் விளக்கை அணைத்து தூங்குவதற்கு எத்தனிக்கையில் சுவர்க்கடிகாரத்தில் மூன்று அடிப்பது கேட்டது.

அறையில் கடுமையான இருஞும் அமைதியும் நித்திரை கொள்ள இடம் கொடாது சிந்திக்கத் தூண்டியது. மழை நின்றதினால் வீட்டின் வெளிப் புறத்தில் அமைதியும் கூடியது. சிந்திக்கப் போனால் விடியும் வரை எனக்கு துயில் கொள்ள முடியாது. ஆகவே நான் பாடசாலையில் பழகிய தோழியான ரஞ்சனியைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். எனது மனதில் அவள் பற்றிய மகிழ்ச்சிகரமான சிந்தனைகள் எழுந்தன. எனது கலக்கமடைந்த மனசு மெதுவாக அமைதியடைந்தது. அதன்பின் நான் விடிந்து வெகு நேரம் சென்ற பின்பே கண்விழித்தேன்.

அரவிந்தவின் சுயசரிதையை வாசித்த பின்பும் அவன் யார் என்று தீர்மானிக்கக் கூடிய அறிவை நான் பெறவில்லை.

அவனுடைய சுயசரிதையை மீண்டும் இருமுறை வாசித்து ஒழுங்குபடுத்தினேன். எனது பதிப்பில் எனது கையால் முதல்

பிரதியின் ஆரம்பமும் கடைசி அத்தியாயங்களும் மாத்தரமே பெரிதும் மாற்றமடைந்தன.

முதல் அத்தியாயங்கள் இரண்டு முன்றை முதல் பிரதியின் அனுசரணையுடன் நான் புதிதாக எழுதினேன்.

சிரிதாசவும் அவனுடைய மனவியும் இப்போது உயிரோடு இல்லை. அவர்களுடைய ஒரே மகளான வஜிரா சிங்கப்பூரில் ஒரு செல்வந்த வியாபாரியின் மகனுடன் மனமுடித்து அங்கு போய் குடியேறி உள்ளாள்.

இத் தோடு அரவிந்த உடைய சுயசரிதையே வெளியாகிறது. அவன் யாரென்ற கேள்விக்கு இதை வாசித்து மறுமொழி கொடுக்க உங்களுக்கு இயலுமென்றால் மனித வாழ்க்கையையும் மனித நடத்தையையும் அறிந்தவராக இருப்பீர்கள்.

மனித நடத்தையின் சிக்கலைப் பற்றிய ஓர் உணர்வு என்னுள்ளே இருந்தது. ஆனாலும் அவை அறிந்துகொள்ள முடியாத சிந்திக்க முடியாத ஒன்றுக்கொன்று முரணான சிந்தனைகளாலும் உணர்வுகளாலும் செயல்களாலும் ஆனவை என நான் அரவிந்தவுடைய சுயசரிதையை வாசித்த பின்பே தெரிந்து கொண்டேன்.

அரவிந்த தன்னுடைய பெற்றோரையும் சகோதரியையும் மிகவும் நேசித்தான். ஆனாலும் அவர்களுடைய தானும் நற்குணங்களை போன்று கெட்டுகுணங்களை பிணத்தை வெட்டி சோதித்துப் பார்க்கும் உடற்கூற்று அறிஞர் போன்று அவன் வெளிப்படுத்துகிறான். அவன் தனது நடத்தையின் நல்ல அங்கங்களையும் கெட்ட அங்கங்களையும் மூலை முடுக்குகளில் மறைத்திருந்த கீழான குணத்தையும் தமது வாழ்க்கையின் நடத்தையைப் பற்றியும் நினைவுகூர்ந்து சொல்லி பாவ விமோசனம் தேடுபவன் போன்று வெளிக் கொணர்கிறான்.

அரவிந்த பிறவிலேயே சாதுவான அல்லது பக்திமாணாவான். இல்லறத்தவன் போன்று வாழ்ந்து இறந்து போனாலும் பழைய தேரகாத்தாவில் தனது உள்ளக்கிடக்கையை நேரடியாக வெளிப்படுத்திய பெளத்தபிக்கு ஒருவருக்கு அல்லது தனது இல்லற வாழ்க்கையின் கெட்ட பழக்கவழக்கங்களை வெளிப்படுத்திய பழங்கால ரிஷி ஒருவரின் வாழ்க்கைக்கு அவன் நெருக்கமுள்ளவனாக இருந்தான்.

மனித நடத்தையைப் பற்றி ஊடுருவி அறியும் ஞானம் அவனுக்கு இருந்தபோதிலும் அவன் உலகத்தைப் பற்றியும் வாழ்க்கையைப் பற்றியும் சிறு பிள்ளைத்தனமான கருத்து உடையவன் என்பது சந்தேகமில்லை. அவன் மோப்பம் பிடிப்பதால் மனித நடத்தையின் மறைவான இடங்களை தெரிந்து கொண்டான்.

அறிவால் பொறுக்கி தெரிந்து எடுக்க வேண்டிய இடங்களை விட தனது நிலையை அறியும் அறிவில் அவன் வெளிச்சத்தைவிட லேசான இருட்டை விரும்பிய ஒரு மறையியல் வாதியானான்.

வாய்மொழி விக்கிரமசுப்பிரமணியர்

தனது நூலில் என்று பாலமுடியுமின்றி அடிக்காலமே பாபுவாரத சங்க உறுப்பினர் தனது பாபுவாரத சங்கத்தின் பெருமையை விட்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிவு கூறப்படுகிறது. பாபுவாரத சங்கத்தின் பெருமையை விட்டிருக்கிறார்கள் என்று அறிவு கூறப்படுகிறது.

மார்ட்டின் விக்கிரமசுப்பிரமணியர் நாவல் திறம் 3

அதிக ஜன சகவாசமற்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்த துணிச்சல் மிக்க சிறுவனின் கதையே மடோல் தூவ. அப்பருவத்துக்கே உரித்தான துடுக்குத் தனம், விளையாட்டுத் தனம், கஜை களவாடல், வேட்ர் விளையாட்டு முதலான தலைப்புகளில் நாவல் நகர்ந்து செல்கின்றது.

பெரியோர் விடுக்கும் நிர்ப்பந்தங்களை மீறி உபாலியும் அவனது நண்பன் ஜின்னாவும் செய்யும் சாகசங்கள் கதையை உயிர்த்துடிப்பான முறையில் வைத்திருக்கின்றது.

மடோல் தூவ மிக சோகமாக முடியும் துன்பியல் கதை. ஆரம்பமும் கூட உபாலி இறந்து போன தாயைக் குறித்து நினைவுகளை மீட்டுவதாக காட்டி அது தொடர்பில் அவனுக்கு மற்றோருடன் ஏற்பட்டிருக்கும் உறவுக் கோலங்களை சுட்டுகின்றது.

துணிகரச் செயல்களும் குறும்பு தனங்களும் நாவலின் உயிர் நாடியாக இருந்தாலும் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்

தென்னிலங்கையின் வாழ்வியற் பண்புகளை யாதார்த்தமாக எடுத்துச் சொல்கின்றது.

மடோல் தீவில் வாழ்ந்து, அந்த அனுபவம் அவனை முதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி தந்தை இறந்த பின் சிற்றன்னையையும் அவளது மகனையும் பராமரிக்கும் அளவுக்கு மாற்றிவிடுகின்றது.

தொய்யாத கதையோட்டத்தை பேணுவதில் சமர்த்தரான மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க மடோல் தூவவில் அந்த உத்தியை உச்சமாக பயன் படுத்தியிருக்கின்றார் எனக் கூறலாம். 1947ல் முதலில் பதிப்பாகி இன்றளவில் முப்பதுக்கும் அதிகமான பதிப்புகளைக் கண்ட நாவல் உலகின் பல மொழிகளில் மொழிமாற்றம் பெற்றுள்ளது. அதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பின் ஒருத்தியாயம் தரப்பட்டுள்ளது.

இரண்டு நாட்களாக தோணியின் பழுதான இடங்களை பழுத பார்த்தோம். தோணியை கரைக்கு இழுத்து தலைக்குப்பறப்போட்டு அதில் இடத்துக்கிடமிருந்த துவாரங்களை மூடி தேங்காய்த் தும்பு திணித்துப் பிசினை பூசி அதன் பின் குங்கிலியத்தை போட்டு ஏரித்தோம். புனிய தடி இரண்டை அப்பறப்படுத்தி விட்டு புதிய தடி இரண்டை செய்து கட்டி துடுப்பை கட்டினோம்.

ஞாயிற்றுக்கிழமைக்காலைப் பொழுதில் தோணியை ஆற்றில் இறக்கி எமது சாமான் தட்டுமூட்டு முதலியவைகளை அதில் ஏற்றினோம். சின்ன கமரால் கொஞ்சம் பெரிய நாய்குட்டி ஒன்றையும் எங்களிடம் கொடுத்து இவ்வாறு கூறினான்.

“தோணிக்கு கொஞ்சம் பாரம் கூட பத்திரமாகத் தோணியை ஓட்டிக் கொண்டு போங்க”

கிட்ட தட்ட நான்கு மணிநேரம் தோணியை ஓட்டி தீவிள் வலது பக்கம் நெருங்கினோம். இம்முறை முன்பு இரண்டு முறைகளிலும் நிறுத்திய இடத்தை விட நல்ல இடத்திலேயே நிறுத்தினோம். பல கற்குன்றுகளுடைய அந்த ஆற்றங்கரை சேற்றுக்குழியாக இருக்கவில்லை. நீண்ட பொய்க்கால்கள் பலவும்

போன்று தாங்கிய வேர்கள் கொண்டிருந்த கடோல் மரவரிசைகள் தீவைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்ட பாலம் போன்றிருந்தன.

நாங்கள் தோணியிலிருந்து இறங்கி தோணியில் இருந்த எல்லாவற்றையும் எடுத்துகொண்டு தோணியையும் கரைக்கு இழுத்தோம். கரைக்குச் சற்றுத் தூரத்தில் இருந்த மரக்குற்றி மூன்றைப் புரட்டி வைத்து அங்கு கற்களை இட்டு சிறிய துறை ஒன்றை அமைத்தோம்..

கற்குகையை துப்பரவு பண்ணி நாங்கள் எங்கள் சாமான்களையும் தலையணை பாய்களையும் அங்கு வைத்து விட்டு இளைப்பாறினோம். ஆதன் பின் நாங்கள் கற்குகை அருகில் இருந்து துறைவரைக்கும் காட்டை அழித்து ஒற்றையடிப் பாதையை அமைத்தோம.பகல் உணவாக நாம் இளநித் தேங்காய் சாப்பிட்டோம். இரவில் ஜின்னா சோறு சமைத்தான். நான் தேங்காய் துருவி சம்பல் அரைத்தேன்.

சோறு உண்டு விட்டு கற்குகையிலுள்ள பாய்கள் மீது விழுந்து படுத்து உறங்கிய நாங்கள் மறுறாள் காலை பறவைகளின் இன்னிசைகளைக் கேட்டதினாலே கண் விழித்தோம். முன்பு கேட்டு அறியாத பறவைகளின் பலவிதமான இன்னிசைகளைக் கேட்ட எனக்கு கைத்தாளக்காரர்கள், நாதசுரக்காளர்கள், உடுக்கு அடிப்பவர்கள், வீணை மீட்பவர்கள், புல்லாங்குழல் ஊதுபவர்கள் முதலியவர்களால் ஒன்று திரண்ட குழு ஒன்று அவரவர்களுடைய நாதசுரம் வீணைகளை புல்லாங்குழல்களை ஒரே சமயத்தில் இசைக்கும் போது எழுப்பும் ஓசை போன்றதொரு ஓசையாகவே எனக்கு கேட்டது.

நாங்கள் எழுந்து துறைக்குச் சென்று வாய் முகம் கழுவிக் கொண்டு வந்து வற்றாளை அவித்து சாப்பிட்டு விட்டுத் தென்னை மரங்களுக்கருகில் திரந்த வெளிகளை மூடி இருந்த சிறிய செடிகளை வெட்டி அழித்து மன்னைக் கிளரினோம். மறுநாள் பாத்திகளை அமைத்து அப்பாத்திகளில் மரவள்ளித் துண்டங்களையும் வற்றாளை தண்டுகளையும் நாட்டினோம். அடுத்த நாள் எங்களால் மாமரம் ஒன்றிலிருந்து மாங்காய் ஆயப்பட்டு பிளந்து கூறு கூறாக வெட்டி உப்பிட்டு கற்கள் மீது வைத்து காயவைக்கப்பட்டன.

இரு வாரங்கள் கடப்பதற்கு முன்பு நாங்கள் அந்த பாழடைந்த தீவின் பாழடைந்த தன்மையை விரட்டினோம். புல்பூண்டுகளை பிடுங்கி எடுத்தெறிந்து விட்டு பொய்கையைத் துப்பரவு பண்ணி புதிய கல் வரிசை ஒன்றைக் கற்களைக் கொண்டு பழைய கல்வரிசையைச் சுற்றி வைத்தோம். இரண்டாவது வாரத்தில் கடைசி நாளில் இரவில் கற்குகைக்கு அருகில் கற்பாறையில் நீட்டிப்படுத்திருந்த ஜின்னா எழும்பி சற்று தூரத்தே மற்ற கற்பாறை ஒன்றில் உட்கார்ந்து ஆற்றை நோக்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த என்னைக் கூப்பிட்டான்.

உபாலி ஜயா அங்கே பாருங்கள் எனக் கூறிக் கொண்டு ஜின்னா தீவின் மற்ற பக்கத்தில் மேலும் கீழும் போகும் வெளிச்சம் ஒன்றை என்னிடம் காட்டினான்.

காட்டின் ஊடாகவே அந்த வெளிச்சம் தெரிந்ததே ஒழிய காட்டிறகு மேலாக அல்ல.

அங்கே அங்கே பாருங்கள் வெளிச்சம் தாழ்கின்றது. திரும்பவும் போகின்றது. மேலும் கீழும் போகும் வெளிச்சம் ஒன்று எனக்கும் தெரிந்தது.

தீவில் அந்தப் பக்கத்தில் ஆவி ஒன்று இருக்கிறது என்று சின்னகமரால் சொல்லி இருக்கிறார். நினைவு இருக்கிறதா?’ என ஜின்னா என்னிடம் கேட்டான்.

நான் சிறு பிராயத்தில் கூட ஆவிகளின் கதையை உற்சாகமின்றியே கேட்டுள்ளேன். ஆவிகள் இருக்கின்றனவா இல்லையா என்ற கேள்வி கூட எனது மனதில் ஒரு போதும் எழவில்லை. எனக்கு தனிமையாக ஒரு காட்டின் ஊடாகவே அல்லது இடுகாடு அருகிலே போகும் போது மட்டுமே பயம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் இத்தினத்தில் ஜின்னாவின் கதையை கேட்டதும் என்னுள்ளே ஒர் ஆர்வம் உண்டாகியதே ஒழிய பயம் ஏற்படவில்லை.

“இந்த இரவில் தீவைச்சுற்றி தோணியை ஓட்டப்போனால் தோணியின் துண்டுகளைக்கூட காணக்கிடைக்காது” என

ஜின்னா கூறினான். ‘மற்றப் பக்கத்தில் நாலா பக்கத்திலும் சிறிய பெரிய கற்பாறைகளே இருக்கின்றன. அந்தப் பக்கத்திற்கு ஒரு தோணியில் போக முடியாது என்று சின்னகமரால் கூறினார் நினைவு இல்லையா?’.

நாங்கள் பிரமாண்டமான கற்பாறை ஒன்றின் உச்சிக்கு மிகவும் சிரமப்பட்டு ஏறினோம். அங்கு ஏறிய எங்களுக்கு தீவின் மற்றப்பக்கத்து கரையின் ஒரு பகுதியும் அந்தப்பக்கம் வரும் தோணியும் இலேசாக கண்ணுக்கு தென்பட்டது. “ஒரு போதும் ஒரு ஆள் கூட வராத இந்தத் தீவின் அபாயகரமான பக்கத்திற்கு இரவில் தோணி ஒன்று எதற்காக வருகின்றது. எவ்வாறு வருகின்றது?” இதில் ஏதாவது இரகசியம் இருக்க வேண்டும்.

நான் முதல் முதலில் தீவிற்கு வந்ந அன்று ஆள் ஒருவன் அல்லது காறும் அல்லது தொண்டையைச் செறுமும் சத்தம் ஒன்ற கேட்டதாக நான் ஜின்னாவிடம் கூறினேன்.

நாங்கள் கொண்டு வந்த உணவு முடியும் தருவாயில் இருந்தபடியால் நாங்கள் தோணியை ஆற்றில் இறக்கிக்கொண்டு அக்கரைக்கு ஓட்டினோம். எம்மால் காயவைக்கப்பட்ட மாங்காய் வற்றல்களிலும் கஜை கொட்டைகளிலும் கொஞ்சம் சின்ன கமலாவுக்கு கொடுத்தோம். அவர் கொஞ்சம் வற்றல் மாங்காய் மட்டும் எடுத்துக்கொண்டார்.

ஏனைய மா வற்றலையும் முந்திரியும் பருப்பையும் கடைத்தெருவிற்கு கொண்டு போய் விற்று அரிசி உப்பு மிளகாய் முதலியவற்றை வாங்கினோம். நான் தங்குஸ் இரண்டு மடிப்பும் குதிரை முடி கொஞ்சமும் தூண் டில் களையும் மீன் பிடிக்குமுகமாக விலைக்கு வாங்கினேன். நாங்கள் சின்ன கமராலவின். வீட்டில் பகல் சாப்பாட்டை சாப்பிட்டு விட்டு மாலை வேளையில் மடோல் தீவை நோக்கி பயணஞ்செய்தோம்.

மறுநாள் நாங்கள் தீவின் மற்றபக்கத்திற்கு போகும் முகமாக காட்டின் ஊடே பாதை ஒன்றை அமைப்பதற்குத்

தொடங்கினோம். ஏரமினிய முற்செடிகளும் கருவாப்பட்டை மரங்களும் நாகதாளியும் நவந்தி முதலியவை நிறைந்த காட்டை அழித்து ஒரு பாதையை அமைப்பது சிரமமான காரியமாக இருந்தது.

இம்முறை சின்ன கமராலயிடம் வாங்கிக்கொண்டு வந்த வெண்டி பீர்க்கு மற்றும் புடோல் முதலிய விதைகளை பாத்தி அமைத்து அன்றைய தினம் ஜின்னாவே நாட்டினான்.

கித்துள் கம்பொன்றை வெட்டி அதல் தூண்டிலைச் செய்து கொண்டு தங்குஸ் நூல்களை இதில் கட்டிக்கொண்டு மீன் பிடிப்பதற்காக நான் அன்றைய தினம் மாலை ஆற்றங்கரை அருகில் சென்று ஒரு கல் மீது ஏறி மீன் பிடிப்பதை பார்ப்பதை பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நான் கொம்பட்டயன் மூன்றையும் பெரிய இரிக்கட்ட ஒற்றையும் கொரலி ஒன்றையும் பிடித்தேன். ஜின்னா செதில்களை உறித்து ஜிந்து மீன்களை வெட்டி கறி சமைத்தான். நாங்கள் அன்றைய தினம் இரவுமீன் கறியுடன் சோறு சாப்பிட்டோம்.

நாங்கள் காட்டின் ஊடாக வெட்டத் தொடங்கிய பாதை இருவாரங்கள் கழியும் வரை வெட்டி முடிக்க முடியவில்லை. அந்த இருவாரங்களுக்கிடையே ஒரு நாள் கூட மேலும் கீழும் போகும் வெளிச்சம் எங்களுக்கு தென்படாத படியால் பாதையை வெட்டுவதற்கு எங்களை தூண்டிய ஆவல் குறைந்தது. நாங்கள் இதுவரை அழித்த காட்டை விட இன்னொரு பெரிய காட்டை அழிக்காமல் ஒரு பாதையை அமைக்க முடியாது. என்று எங்களுக்கு விளங்கியது. அதனால் மிகவும் உற்சாகத்துடன் எங்களுடைய பயிர்களை பராமரிக்கத் தொடங்கினோம்.

ஒரு நாள் காலை தடோரியாவின் வீங்கிப் போன கழுதையைக் கண்ட நான் அதிசயமடைந்தேன்.

நாயைப் பிடித்து பார்த்த ஜின்னா “பாம்பொன்று கடித்திருக்கும் போலிருக்கு” என்று கூறினான்.

“அப்படி என்றால் நாய் செத்துப்போய் விடுமே?”

“இல்லை இறந்து போகுமென்றால் கழுத்து வீங்கும் வரை உயிரோடு இருக்காது”.

தடோரியா எந்த பாம் பைக் கண்ட போதும் குரைத்துக்கொண்டு பாயும். அதனுடைய வாய்க்குள் அகப்பட்ட ஒரு சாரைப்பாம்பை ஜின்னாவே காப்பாற்ற அனுப்ப விட்டான். ஒரு கீரியையோ முயலையோ அல்லது ஒரு காட்டெலியையோ கண்ட உடன் தடோரியா ஓடிப்போய் காட்டுக்குள் நுழைந்த அதன் பின் தூரத்தும்.

ஓரு நாள் ஒரு சேனையை வெட்டி மரவள்ளித்துண்டங்களை நாட்டியதால் ஏற்பட்ட களைப்பினால் நாங்கள் கற்குகையினுள்ளேன் நுழைந்து நீட்டிப்படுத்துக களைப்பாற்னோம்.

“ஜயாவின் அப்பா இப்போது நம்மைத் தேடிக்கொண்டு இருப்பார் போலும்” என்று ஜின்னா கூறினான்.

“நம்மை பற்றித் தேடி விபரம் அறிந்துக் கொள்ள முடியாதப்படியால் நாம் வெளிநாட்டுக்குப் போய் இருப்போம் என்று நினைத்துக் கொண்டிருப்பார்” என்று நான் கூறினேன்.

‘சிறிபால இன்னும் பாடசாலைக்கு போவான் போலிருக்கு. ரணதேவ மலைநாட்டுக் கடை ஒன்றுக்கு போகவே என்னிக் கொண்டிருந்தான். போனானோ என்னமோ தெரியவில்லை?

“வீட்டிலிருந்த வெளியேறிப் போவதைப் பற்றி ஜயா அவர்களிடம் கூறினீர்களா?

“இல்லை சொல்ல நேரம் இருக்கவில்லை “

“பொலிஸார் நம்மை பிடிக்க நினைத்துக் கொண்டு போயிருப்பார்கள் போலிருக்கு”

“அப்படி நான் நினைக்கவில்லை. பொலிஸார் நம்மை பிடிக்க வருகிறார்கள் என்ற கதையை நம்மை பயமுறுத்துவதற்காக நினைத்துக்கொண்டு பரப்பி விட்டிருப்பார்கள் போல் இருக்கு”

“கொப்பரா முதலாளியை பார்க்கப்போனால் சில வேளை நமது ஊரின் செய்திகளைப் பறிந்து கொள்ள முடியும்.”

“கிட்டத்தட்ட இன்னும் எட்டு மாதங்களுக்குள் போவோம். போய் சுற்றிவர மரவள்ளியும் வற்றாலையும் விற்று நமக்கு செலவிற்கு காச தேட முடியும்.”

செழிப்பான மண் இருக்கும் தீவில் நாங்கள் உற்பத்தி செய்த வற்றாளை நிறையக் கிடைத்தது. நாம் வற்றாளை பீர்க்கு வெண்டிக்காய் முதலியன அக்கரைக்கு கொண்டு சென்று விற்று எங்களுக்கு தேவையானவற்றை வாங்கி எடுத்துக் கொண்டு மாலையில் மடோல் தீவிற்கு வந்தோம். ஆறு மாதத் திற்கு பிறகு எங்களுக்கு மரவள் ஸிக் கிழங்க நிறையக் கிடைத்தது. அதிலிருந்து நாம் உற்பத்தி செய்பவனவற்றை விற்பதற்காக எமக்கு வாரத்திற்கொருமுறை அக்கரைக்கு சென்று கடைத்தெருவிற்கு அனுப்புவதற்கு கூட நாங்கள் சொற்ப காசையே செலவழித்தோம். எனவே ஒரு வருடம் கழிந்தப்பின் எங்களிடம் ரூபா இருநூற்றி ஐம்பதுக்கு கூடுதலாகவே சேர்ந்திருந்தது.

மடோல் தீவின் நாங்கள் வசித்த பக்கம் படிப்படியாக திறந்த வெளிப்பிரதேசமாக ஆன உடனே வற்றாலை மரவள்ளி காய்கறி முதலியன பயிரிடப்பட்டு சேனைப் படிப்படியாக பெரிதாகியது. தென்னம் பிள்ளைகள் ஜம்பதும் வாழைக்கள்று பதினெந்தும் மரவள்ளியும் சேனைக்கு கீழாக அமைந்திருந்த பணிவான சமவெளியில் நாட்டினோம்.

சின்னக் கமராலயும் மூன்று நான்கு வாரத்திற்கொரு முறை வந்து எங்களுடைய சேனையைப் பார்த்து எங்களைப் பாராட்டுவார். அவர் சில நாட்களில் இரவை எங்களுடன் கழிப்பார். அவர் நாங்கள் மீன் பிடிப்பகை பார்க்கும் போதெல்லாம் பாவமான வேலை என்று சொல்லுவார்.

ஒரு நாள் ஜின்னா மேலும் கீழும் செல்லும் வெளிச்சத்தை திரும்பவும் இதுவரை காலமும் நாங்கள் மறந்திருந்த அற்புதமான வெளிச்சத்தை காண எமது சிந்தனைகள் இந்நாளில் மறுப்படியும் அதைப்பற்றி எண்ணின. சில நேரங்களில் இதற்கு முன்பு அந்த வெளிச்சம் உயர்ந்தம்

தாழ்ந்தும் நடமாடின போதிலும் எங்களுக்கு அது தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம்.

எங்களால் வெட்டப்பட்ட பாதையின் ஊடாக நாங்கள் நடந்தோம். ஆனாலும் இரவின் காட்டின் ஊடாக அதிக தூரம் போக முடியாமையினால் நாம் திரும்பவும் புறப்பட்ட இடத்திற்கே திரும்பி வந்தோம். இதற்கு முன்பு ஏறிய கற்பாறை உச்சிக்கு ஏறி இன்றைய தினமும் ஏதும் கண்ணில் படுகின்றதா எனப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம்.

இதற்கு பல மாதங்களுக்கு முன் கண்ட தோணி இன்றைய தினமும் எங்களுக்கு காணக் கிடைத்தது. எங்களுடைய தீவீன் மற்றப்பக்கத்தை நோக்கித் தோணி சென்றது.

“ஜின்னா நமக்கு இது முழுமையாக ஞாபகம் இல்லாமல் போய்விட்டது. போன முறையும் வெளிச்சம் தெரிந்த பிறகு தோணியைக் கண்டோம். இதில் பெரிய இரகசியம் ஒன்று இருக்க வேண்டும்” என்று நான் கூறினேன்.

“ நமக்கு மறந்து போகாமல் இருந்தால் பகல் வேளையில் தோணியைப் போய் பார்க்க இருந்தது”

“ நாம் இப்போது போக வேண்டும் “

“இப்போது காட்டின் ஊடாக போக மட்டுமல்ல நினைக்கக் கூட முடியாது “

“போக வேண்டும் காட்டின் ஊடாக அல்ல தோணியில் போக வேண்டும்” நான் பொறுமை இழந்தவனாகக் கூறினேன்.”

“கற்களில் மோதி தோணி நெருங்குவது தின்னாம்”

“ நாம் தோணியை ஆற்றில் இறங்கிக் கொண்டு தொலைத்தூரத்தே ஓட்டுவோம். தீவீன் மிகத் தூரத்திற்கு தோணியை ஓட்டித் தீவீன் மற்றப் பக்கத்தை நோக்கித் திரும்பவும் ஓட்டுவோம்.”

“ அதற்கு ஜந்து ஆறு மணித்தியாலயம் தோணியை ஓட்ட வேண்டி வரும்”

“முன்று நான்கு மணித்தியாலயங்களில் தீவீன் மற்றப்பக்கத்தில் நெருங்க முடியாமல் போகாது . நாம் இப்பொழுது இரண்டு

முறை கண்ட தோணி விழியும் சமயத்திலேயே புறப்படும் போலிருக்கு”

“நாம் தீவில் அந்தப் பக்கம் போக முன்பு தோணி புறப்பட்டு போய் விடும். இரவில் ஏன் கரை இறங்குவான். நாம் நாளைக்குப் போவோம்.”

நினைத்தைத் சாதிக்கப் பழகிய நான் துடுப்பைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு துறையை நோக்கிபுறப்பட்டுச் சென்றேன்.

“பயமாக இருந்தால் நீ நின்றுக் கொள். நான் தனியாகப் போகின்றேன்”

நான் துறைக்கு சென்று தோணியை ஆற்றில் இறக்குவதற்கு முன்பு ஜின்னா மட்டும் துடுப்பை எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

“ஜயாவிற்கு நடப்பது தானே எனக்கும் நடக்கும் போவோம்” என சொல்லிக்கொண்டு துடுப்பை தோணியில் போட்டுக்கொண்டு தோணியை ஆற்றில் இறக்கினான்.

நாங்கள் நேரடியாகவே அக்கரையை நோக்கி ஓட்டவது இவ்வளவு கடினமான காரியமா இருக்கும் என்று நான் ஏற்கனவே நினைக்கவில்லை.

“இத நடக்குமென்று நான் ஏற்கனவே சொன்னேன்.” ஏனக் கூறிக்கொண்டு ஜின்னா இளைக்க இளைக்க தோணியை ஓட்டினான்.

காற்று வீசுவதினால் எழுப்பும் சிறிய அலை படுவதினால் தேணியின் விளிம்பு மேலும் கீழும் அசைகிறது. ‘கிசி கிசு’ சத்ததை எழுப்பிக் கொண்டு தோணி நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு ஆற்றில் ஓடுகிறது. எனினும் மேல் காற்று வீசுவதனால் தோணி மெதுவாக ஓடுகிறது.

காற்று வீசுவதை நேரத்தோடு அறிந்து கொண்டபடியாலே என்னவோ மீனவர்கள் தங்களுடைய தோணிகளை ஆற்றங்கரையை நோக்கி ஓட்டுகிறார்கள். காற்றில் அகப்பட்டதால் ஒரு பக்கமாய் சாய்ந்து போன இலை தளிர்களுடன் கூடிய கிளைகள் உள்ள மரங்கள் விரிக்கப்பட்ட கூந்தலுடன் ஓடும் வனிதையர் போன்றிருந்தன.

Pavkarayata Gegeesina (Story of a Peacock)	- 1938
Achchitamununa (BhooWanis or Minnow)	- 1938
SEPI Sakkikimba (The Moon is like a Sea)	- 1938
Wapabu Vabis (The Moon is like a Sea)	- 1938
Maddi Yoddhaya (Mera's Warmer)	- 1938
Sripada Tokas (The Mouth of Sripada)	- 1938
Apo Vithin (Abu's Story)	- 1938
Magarathava (My Story)	- 1947
Billa Saha (The Sacrifice)	- 1947
1938 - (Book about Sri Lanka)	Extra Readings
1938 - Ahura	Characteristics of Nature
Apuru Muhuna (The Strange Face)	Good Ethics and Good Habits
1938 -	Books About Animals (Food & Growth)
1938 - Chithra	First Pictures (Choice)
Mayur	Novels

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் நூல்கள்

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்கவின் நூல்களின் பட்டியல் கீழே தரப்பட்டுள்ளது. இந் நூலின் உள்ளடக்கத்தை கட்டியெழுப்பத்தேவையான உசாத்துணையாக கீழுள்ள நூல்களில் பல பயன்பட்டன. இவை தவிர தனபால குணசேகரவும் நுவரெலிய ஹோம்பாலவும் தொகுத்த கிரந்த நாமாவலிய 1 மற்றும் கிரந்த நாமாவலிய 2 ஆகிய நூல்களும் பயன்பட்டன.

Children Literature

Balopadeshaya (Advice to Children)	- 1903
Galiwarayanaya (Gulliver's Travels : adaptation)	- 1932
Rajawenta giya mahanna (The Tailor who would be King)	- 1932
Dandumonaraya (Ravana's Flying Machine)	- 1932

Biology

Kurumini saththu (Beetles and related insects)	- 1929
Kuru Kuhumbu Saththu (Ants and related insects)	- 1930

மார்ட்டின் விக்கிரமசிங்க

Ves Maru Karana Saththu (Mimicry in animal World)	- 1931
Muhudu Verala (<i>The Sea - shore</i>)	- 1932
Sathwa Lokaya (<i>The World of Animals</i>)	- 1936
Vidya Vinoda Katha (<i>Science for Entertainment</i>)	- 1957

Extra Readings

Gramiya Vidya Praveshanaya (<i>Environmental Studies</i>)	- 1931
Sadacharaya Ha Nirogi Sampatha (<i>Social Ethics and Good Health</i>)	- 1934
Palath Anduwa (<i>Local Government</i>)	- 1934
Praja Palana Shiksha (<i>Civics</i>)	- 1938

Novels

Leela	- 1914
Soma	- 1920
Iranganie	- 1923
Seetha	- 1923
Miringu Diya (<i>Mirage</i>)	- 1925
Unmada Chithra (Novel set in the time of Pandukhabaya)	- 1929
Rohini (Novel set in the time of Dutugemunu)	- 1929
Gamperaliya (<i>The Uprooted</i>)	- 1944
Madol Doova (<i>Mangrove Island</i>)	- 1947
Yuganthaya (<i>End of the Era</i>)	- 1949
Viragaya (<i>Devoid of Passions</i>)	- 1956
Kaliyugaya (<i>Age of Destruction</i>)	- 1957
Karuvala Gedara (<i>House of Shadows</i>)	- 1963
Bavatharanaya (<i>Siddhartha's Quest, a novel set in the time of Gautama Buddha</i>)	- 1973

Collections of Short Stories

Geheniyk (<i>Woman</i>)	- 1924
Magul Gedara ha charithadharsha katha (<i>The Weddnig</i>)	- 1927

Pavkarayata Galgesima (<i>Stoning the Sinner</i>)	- 1936
Apuru Muhuna (<i>The Strange Face</i>)	- 1944
Handa Sakki Kima (<i>The Moon is Witness</i>)	- 1945
Mara Yuddhaya (<i>Mara's War</i>)	- 1945
Ape Viththi (<i>About Ourselves</i>)	- 1946
Mage Kathava (<i>My Story</i>)	- 1947
Billa Saha (<i>The Sacrifice</i>)	- 1949
Vahallu (<i>Bondage</i>)	- 1941
Katha Ahura	- 1955
Apuru Muhuna (<i>The Strange Face</i>)	

Drama

Chithra	- 1940
Mayuri	- 1944
Vijitha	- 1953
Vijitha Saha Thawath Nataka (<i>Vijitha and other plays</i>)	- 1953

Literary Criticism

Shastriya Lekhana (<i>Educational Essays</i>)	- 1919
Sinhala Sahityodaya Katha (<i>Sinhala Literary Essays</i>)	- 1932
Sahitya Siksha - 1 (<i>Essays on Literature</i>)	- 1936
Sahitya Siksha - 2 (<i>Essays on Literature</i>)	- 1938
Vichara Lipi (<i>Literary Criticism</i>)	- 1941
Guttila Gitaya (<i>Critical Review</i>)	- 1943
Sinhala Sahityaye Negima (<i>Landmarks of Sinhala Literature</i>)	- 1945
Sahitya Kalava (<i>Art of Literature</i>)	- 1950
Kavya Vicharaya (<i>Sinhala Poetry : Critical Review</i>)	- 1954
Atta Yutta (<i>Essays on Literature and Philosophy</i>)	- 1955
Bana Katha Sahityaya (<i>Buddhist Folk Literature</i>)	- 1955
Nava Padya Sinhalaya (<i>Modern Sinhala Poetry</i>)	- 1957
Rasavadaya Ha Bauddha Kavyaya (<i>Aesthetics and Buddhist Poetry</i>)	- 1961

Sinhala Vichara Maga (<i>Sinhala Literary Criticism</i>)	- 1964
Navakathanga Ha Viragaya (<i>Literary Aspects of 'Viragaya'</i>)	- 1965
Jataka Katha Vimasuma (<i>The Literary Aspects of Buddhist Jataka Stories</i>)	- 1968
Sinhala Navakathava Ha Japan Kama Katha Sevanella (<i>The Sinhala Novel in the Shadow of the Japanese Erotic Novel</i>)	- 1969
Sinhala Natakaya Ha Sanda Kinduruva (<i>Sandakinduru and the Sinhala Drama</i>)	- 1970
Sampradaya Ha Vicharaya (<i>Tradition and Criticism</i>)	- 1971
Vyavahara Bhashava Ha Parinama Dharmaya (<i>Sinhala Language and evolution</i>)	- 1997
Ape Urumaya ha Bickshun Wahanse	- 1998
Ape Viyath Parapura Ha Bhasha Samaja Parinamaya	- 2000
Upa Da Sita Bala Viya	- 2001
Manawa Hithawadaya Ha Ethera Viyathhu	- 2002

Evolution and Anthropology

Sathva Santhathiya (<i>Biological Evolution</i>)	- 1934
Bhavakarma Vikashaya (<i>Unorthodox Interpretation of Buddhist Philosophy</i>)	- 1967
Manawa Vidyava Ha Sinhala Sanskruthiya (<i>Anthropology and Sinhala Culture</i>)	- 1974
Manava Vidyava Ha Bauddha Vignana Vadaya (<i>Anthropology and Buddhist Ideology</i>)	- 1974
Purana Sinhala Sthringe Enduma (<i>Women's attire in ancient Sri Lanka</i>)	- 1935

Philosophy and Other Topics

Sinhala Lakuna (<i>The Sinhala Identity</i>)	- 1947
Budu Samaya Ha Samaja Darshanaya (<i>Buddhism and Social Philosophy</i>)	- 1948

- Denuma Ha Dekuma (*Knowledge and Reality*) - 1958
 Perapara Dediga Sanwadaya (*A translation of Professor Joseph Needham's Lecture on the East - West Dialogue*) - 1958
 Sinhala Sakaskada (*Writings of Sociological Interest*) - 1962
 Soviet Deshaye Negima(*Rise of the Soviet Lands*) - 1962
 Baudha Darshanaya Ha Margaya (*Buddhist Philosophy and the Way*) - 1968
 Nivan Muhunuvara Ha Bamunu Dittiya (*Face or Nirvana and Brahmin Dogma*) - 1972

Autobiography

- Ape Gama (*Our Village*) - 1940
 Upanda Sita (*From My Childhood*) - 1961

Literary Biography

- Chekov Ha Lankava (*Chekov and Sri Lanka*) - 1970
 Ape Urumaya Ha Bhikshun Vahanse (*The Contribution of Buddhist Monks to our Cultural Heritage*) - 1998
 Ape Viyath Parapura Ha Bhasha Samaja Parinamaya (*The Role of Our Leaders in the Evolution of Our Language and Society*) - 2000

History

- Rasavadaya Ha Bauddha Kavyaya (*Aesthetics and Buddhist Poetry*) - 1961
 Sinhala Vichara Maga Purana Sinhala Sthringe Enduma (*Women's Attire in Ancient Sri Lanka*) - 1935

Travel

- Kalunika Sevima (*In Search of Panacea*) - 1950
 Soviet Deshaye Negima (*The Rise of the Soviet Land*) - 196

Works in English

Aspects of Sinhalese Culture	- 1952
The Buddhist Jataka Stories and the Russian Novel	- 1952
The Mysticism of D. H. Lawrence	- 1957
Buddhism and Culture	- 1964
Revolution and Evolution	- 1971
Buddhism and Art	- 1973
Sinhala Language and Culture	- 1975

Translations

Tamil

Kiramap Piralvu (<i>Gamperaliya</i>)	- 1964
Pattrata Valkai (<i>Viragaya: Devoid of Passion</i>)	- 1992
Madol Theevu (<i>Mangrove Island</i>)	- 1993

English

Landmarks of Sinhalese Literature (Sinhala Sahithyaye Negima)	-
Lay Bare the Roots (<i>Ape Gama</i>)	- 1958
The Way of the Lotus (<i>Viragaya</i>)	- 1985
Madol Doova (<i>Mangrove Island</i>)	-

Chinese

A Collection of Short Stories	- 1961
Madol Doova	- 1961

Russian

Madol Doova	- 1954
A Collection or Short Stories 1	- 1958
A Collection or Short Stories 2	- 1970
Gamperaliya , Kaliyugaya, Yugantaya (<i>Trilogy</i>)	- 1965

Other Languages

Madol Doova - English	- 1976
Madol Doova - Bulgarian	- 1964
Madol Doova - Rumanian	- 1962
Madol Doova - Dutch	- 1979
Madol Doova - French	- 1995
Madol Doova - Japanese	- 2002
Viragaya - English	- 1985
Viragaya - French	- 1995
Viragaya - Japanese	-

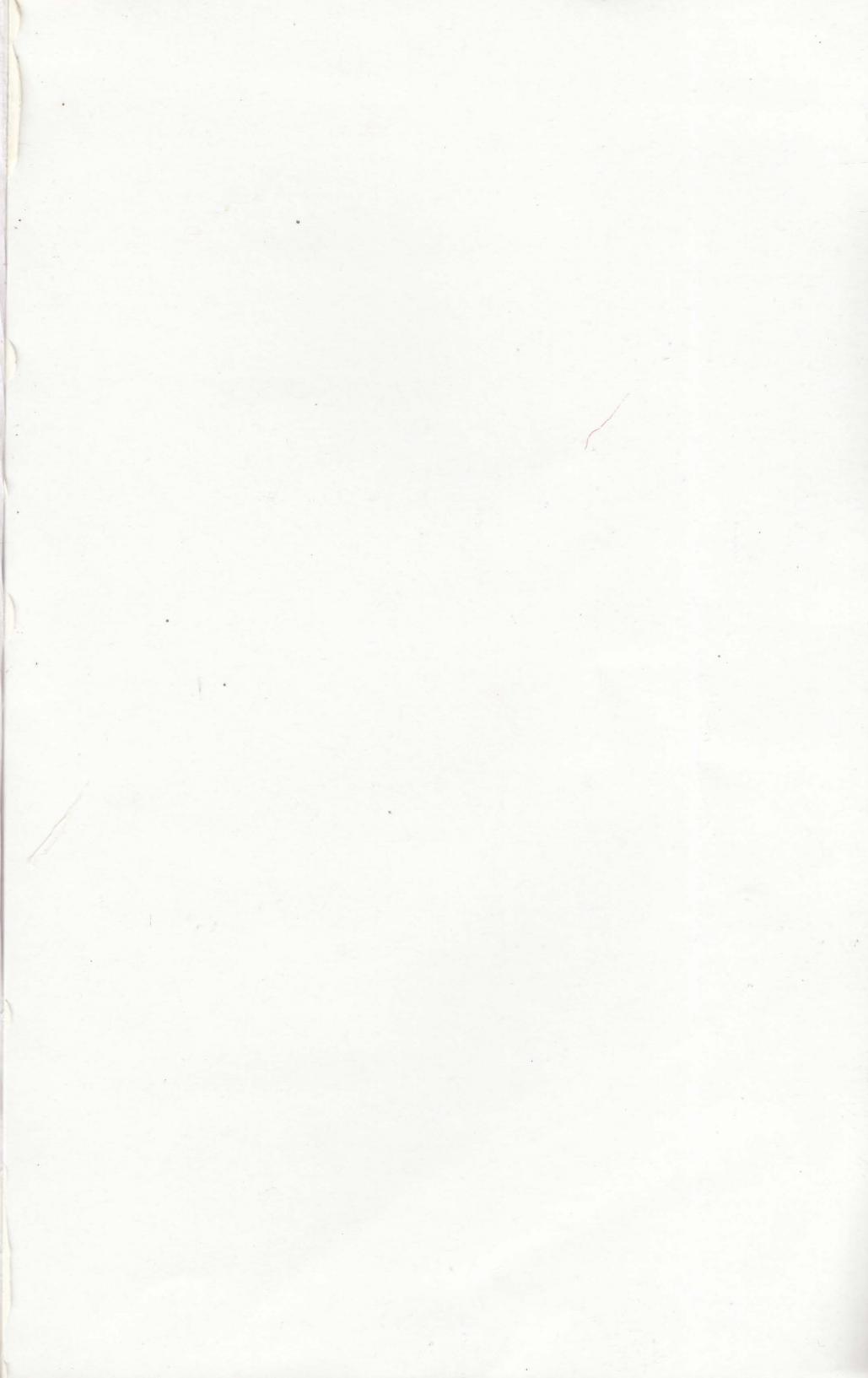
Feature Films (Sinhala, with subtitle

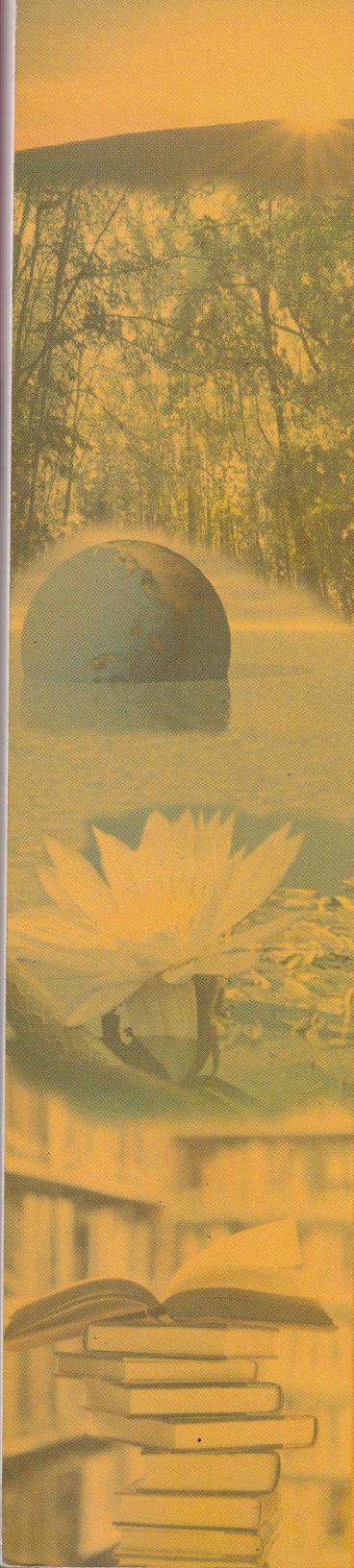
Gamperaliya (The Uprooted) 1964	Madol Doova (Mangrove Island) 1976
Kaliyugaya (Age of Kali) 1983	Yuganthaya (End of the Age) 1985
Viragaya(The Way of the Lotus	1987

Tele-dramas (Sinhala)

Madol Doova (Mangrove Island) 1994	Gamperaliya (The Uprooted) 1989
Leli (Daughter-in-Law)	-
Mava (Mother)	- 1994
Sisiliyata Padamak (A Lesson for Ceciliya)	- 1994
Mudiyanse Mama (Honourable Uncle)	- 1994
Upasakamma (The Pious Woman)	- 1994

மார்டின் விக்கிரமசிங்க

சு. முரளிதரன்

மார்டின் விக்கிரமசிங்க மூன்று தசாப் தங் களில் சிங் களத் திலும் ஆங்கிலத்திலுமாக இரண்டாயிரத்துக்கு மேலான படைப்பாக்கங்களை கற்பனை இலக்கியங்களாக புலமைசார் இலக்கியங்களாக மக்கள் முன்வைத்து அவர்களை சிந்திக்கவும் செயற்படவும் வைத்த பெருமகனாவார். அவரின் ஆக்க இலக்கியங்கள் ஒரு நவீன சிங்கள் இலக்கிய மரபு குறித்த பிரக்ஞானையே மக்களிடையே ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதே சந்தர்ப்பத்தில், புலமைசார் இலக்கியங்கள் மேற்குலகில் விஞ்ஞான மற்றும் மாணுடவியற் துறைகளில் ஏற்பட்ட விழிப்புணர்வுகளை சமகாலத்தில் சிங்கள வாசகர்களுக்கு கொண்டு செல்லும் பாரிய இலக்கினை தாங் கியதாக அமைந்திருந்தது.

ISBN 978-955-1777-90-6

9 789551 777906